

GROOVE

Nummer 9 • 2008 Sveriges största musiktidning

Pain • Prominent • Prop Dylan • The (International) Noise Conspiracy • Momofuku
Prenumeranter får
Unik CD

ANNA TERNHEIM

Bryter vanor på nya skivan

The (International) Noise Conspiracy
David Sandström Overdrive

”Som ett fuck you till myspace och mp3-generationen”

Glasvegas
Eldkvarn

Shinedoe Gojira Deadbeat
Ludovico Einaudi The Guild Syket
Sad Day for Puppets Anna Ihlis
Those Dancing Days Frida Hyvönen

The Soundtrack of Our Lives
communion

26 November

INDEPENDENT MUSIC FOR INDEPENDENT PEOPLE

PAIN - CYNIC PARADISE

PAIN KLÄTTRAR DIREKT UPP TILL TOPPEN IGEN MED NYA ALBUMET "CYNIC PARADISE", ETT ALBUM SOM SLÄR ALLA TIDIGARE RELEASER! HÄRD INDUSTRIELL METAL MED STARKA, FÅNGSLANDE MELODIER. "MONSTROUS RIFFS AND TOUGH BEATS!"
NUCLEAR BLAST

WEDNESDAY 13 - F--K IT, WE DO IT LIVE FÖR FÖRSTA GÅNGEN NAGONSIN SLÄPPER NU WEDNESDAY 13 EN LIVE CD/DVD. DETTA ÄR DET NÄRMASTE DU KAN KOMMA EN RIKTIG LIVE SHOW DÄR MAN INTE HAR ÄNDRAT NÅGOT FRÅN ORIGINAL INSPELNINGEN!
DEMOLITION

EDGUY - TINNITUS SANCTUS

NYTT ALBUM FRÅN DE VERKLIGA KUNGARNA AV MELODIÖS METAL. DEN BEGRÄNSADE UPPLAGAN INNEHÅLLER ÄVEN EN LIVE-CD. I SAMBAND MED RELEASEN AV DETTA NYA ALBUM SÅ SLÄPPS ÄVEN EN FULLMATAD "BEST OF" PLATTA.
NUCLEAR BLAST

TWISTED SISTER - LIVE AT THE ASTORIA

LEGENDARISKA TWISTED SISTER ÄR TILLBAKA MED DENNA LIVE-CD/DVD, INSPELAD I LONDON PÅ ASTORIA THEATRE 2004. KRITIKER KALLAR DENNA SPELNING FÖR "THEIR GREATEST EVER". INNEHÅLLER ALLA TWISTED SISTER'S GREATEST HITS!
DEMOLITION

ONCE UPON A TIME IN NORWAY - THE HISTORY OF MAYHEM AND THE RISE OF NORWEGIAN BLACK METAL NORSK BLACK METAL HAR GÅTT FRÅN ATT VÄRA ETT SLUTET UNDERGROUND FENOMEN TILL ATT BLI ETT VÄRLDS-OMSPÄNNANDE KULTFENOMEN. PÅ DENNA DVD UNDERSÖKS DETTA PÅ ETT NYKTERT SÄTT SOM INTE SPEKULERAR I DET UPPENBART CHOCKERANDE OCH IMAGEBEVARANDE.
BLACK LODGE

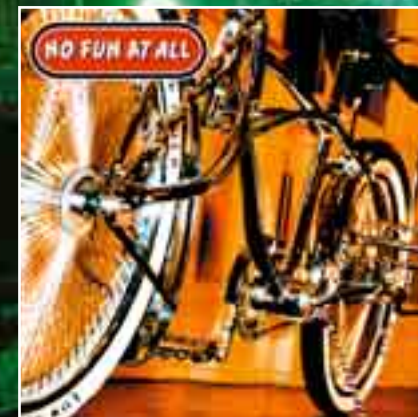
GIRUGAMESH - MUSIC

ETT AV JAPANS STÖRSTA BAND SLÄPPER NYTT ALSTER! PÅ "MUSIC" KÄNNER MAN LÄTT IGEN GIRUGAMESH ALTERNATIVA ROCK/METAL. INNEHÅLLER TOLV NYA LÅTAR. PÅ FÖRSTA UPPLAGAN FÅR DU DESSUTOM 3 BONUSLÅTAR! FÖRST TILL KVARN!
GAN SHIN

DIR EN GREY - UROBOROS

NU ÄR DET DAGS FÖR HÖSTENS ABSOLUT MEST SPÄNNANDE ALBUM! MED "UROBOROS" TAR DET JAPANSKA BANDET MUSIKEN TILL NYA DIMENSIONER! INSPELAD & MIXAD I HEMLANDET JAPAN UNDER ETT ÅRS TID OCH SEDAN MASTRAD I NEW YORK.
GAN SHIN

NO FUN AT ALL - LOW RIDER

EFTER MÅNGA ÅRS TYSTNAD (OCH TROTS ATT DE BESLUTADE SIG FÖR ATT LÄGGA NER BANDET 2001) SLÄPPER NU ÄNTLIGEN SKINNSKATTEBERGS/FAGERSTAS STOLTHET, NO FUN AT ALL EN NY PLATTA. MED DETTA SJÄLV BETITLADE ALBUM ÅTERGÅR NFAA TILL SINA RÖTTER MED INFLUENSER FRÅN RAMONES OCH TIDIGA BAD RELIGION. DU HAR INTE RÅD ATT MISSA DENNA!!
BEAT 'EM DOWN

LADDA NER COOLA RINGSIGNALER!

Skicka JOIN SOUND i ett sms till 72246 så får du en gratis lista på ringsignaler med bla Candlemass, Dimmu Borgir, Hammerfall, In Flames, The Kristet Utseende, Nightwish och Sabaton direkt till Din mobil.

www.soundpollution.se

- 7 Gojira**
- 7 5 frågor till Frida Hyvönen**
- 8 Den ensamma passagen**
- 8 Extrema arbetsförhållanden**
- 10 Blågult guld**
 - Syket**
 - Sad Day For Puppets**
 - Anna Ihlis**
 - The Guild**
- 13 Eldkvarn**
- 14 Deadbeat**

HENRIK STRÖMBERG

- 14 Shinedoe ▲**
- 15 Glasvegas**
- 16 Anna Ternheim**

MOA FRYGELL

- 20 The (International) ▲**
 - Noise Conspiracy**
- 21 David Sandström Overdrive**
- 22 Ludovico Einaudi**
- 22 Recensioner**
 - Live: Those Dancing Days**
 - Album**
 - DVD**
 - Böcker**
- 31 Groove CD 9 • 2008**

Tre av tre

Jag känner mig riktigt glad över den våg av ny svensk musik som kastas över oss i sensommargasset! För att den är så bra och att vi lyfter fram den i Groove.

Uppfattar under arbetet med detta nummer att vi har (minst) tre svenska albumfullpoängare på recensions-sidorna – nämligen The Soundtrack Of Our Lives, Anna Ternheim och Timbuktu – och inser lika snabbt att dessa artister pryder omslagen till Groove #8, 9 och 10. En härlig slump som inte är en slump. Vi på Groove vill lyfta fram grym ny svensk musik och för tillfället finns det i och för sig mycket att välja på. Vi hade lika gärna kunnat sätta Dennis Lyxzén och David Sandström (som framförallt knyts ihop av sin gemensamma historia i Refused samt att de spelar fotboll i samma korplag) på framsidan av detta nummer, The (International) Noise Conspiracy och David Sandström Overdrive har båda levererat inspirerade poprockplattor. Och så klart Frida Hyvönen som vi pratade med

från ett valrusigt Chicago. Även förra numrets Sugarplum Fairy och Dungen är värda framsidesplats tycker jag. Men TSOOL, Anna och Timbuk står i en klass för sig just nu.

Men återväxten verkar vara oändlig. Det syns också på vår Groove-CD som man får hem i brevlådan som prenumerant. Denna gång fastnar jag speciellt för Momofokos partyhumör, Prop Dylans stabilitet, så klart Prominents hitkänsla och de smått udda nya bekantskaperna Jonas Schwartz och Melanie Is Demented.

Så jag kan ju inte vara ensam om att se fram emot mer musikupptäckande? Häng med in i nästa nummer då vi bland annat åker på turné med Timbuktu och Damn! och även går igenom utvecklingen i DJ-tekniken.

GARY LANDSTRÖM
gary@groove.se

Omslagsbild
Mattias Elgemark

Groove är en oberoende musiktidning som ges ut av Musiktidning i Göteborg AB.

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

www.groove.se
myspace.com/magazinegroove
groove.9mv.com
Telefon 031-833 855
Elpost info@groove.se
Plusgiro 18 49 12-4

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Landström, gary@groove.se

Redaktör svensk musik
Johan Lothsson
johan@groove.se

Layout
Henrik Strömberg
hs@groove.se

Annonser & Groove-CD
Per Lundberg GB
per@groove.se
0735-43 59 66

Groovearbetare i detta nummer

Mats Almegård	Kristian Gullner
Oscar Anderberg	Anna Gustafsson
Pernilla Andersson	Torbjörn Hallgren
Jonas Appelqvist	Peter Johansson
Alexandra Bengtsson	Karin Knappe
Roger Bengtsson	Daniel Magnusson
Mathilda Dahlgren	Mikael Malmberg
Nina Einarsson	Emma Rastbäck
Jonas Elgemark	Thomas Rödin
Mattias Elgemark	Magnus Sjöberg
Fredrik Franzén	Mathias Skeppstedt
Moa Frygell	Anders Teglund
Klara Grape	

Praktikant Björn Schagerström

Tryck VTT Grafiska

ISSN 1401-7091

Åsikter uttryckta i denna publikation är antingen skribenternas eller de intervjuades och speglar nödvändigtvis inte den ansvarige utgivarens, redaktionens eller annonsörers åsikter. För icke beställt material ansvaras ej. Citera oss gärna, men ange då Groove som källa. Alla rättigheter är reserverade. För beställt material köper Musiktidning i Göteborg AB all förfoganderätt. Allt material lagras elektroniskt och publiceras på internet, eventuellt förbehåll mot detta måste göras före publicering. Tävlingsdeltagare svarar själva för eventuell vinstskatt.

Just nu på Åhléns! Välkommen in.

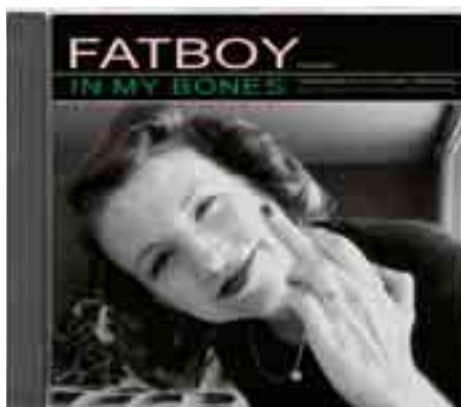

Frida Hyvönen – Silence Is Wild

Frida Hyvönens debutalbum "Until Death Comes" blev hyllat av både recensenter och publik, nu kommer äntligen uppföljaren. CD 169:-

Brett Anderson
Wilderness
CD 149:-

Fatboy
In My Bones
CD 149:-

Aftonbladet

Mattias Hellberg & The White Moose
Out Of The Frying Pan, Into The Woods
CD 169:- Släpps 12 nov.

PS. Du kan även ladda din mobiltelefon från 100:-

AS IN

REBEKKAMARIA

VS. JUVELEN

SOUL
TO MY
SOUL
edit

*'En av Sveriges just nu absolut
bästa sångerskor och artister'*
(Per Sinding-Larsen, svt.se/PSL)

AS IN REBEKKAMARIA TURNÉ

27 Nov Malmö, Chokladfabriken
28 Nov Växjö, Kafe de Luxe
29 Nov Umeå, Folkets Hus/
Digital Tone Festival
10 Dec Lund, Smålands Nation

11 Dec Stockholm, Debaser Slussen
12 Dec Eskilstuna, Raw
18 Dec Karlstad, Koriander Bar
19 Dec Göteborg, Henriksberg
20 Dec Allingsås, MX

As In RebekkaMaria's debutalbum
'Queen of France' ute nu - incl. singlarna
Soul to my Soul, Yours Truly & She Lion

www.myspace.com/asinrebeccakamaria
www.asinrebeccakamaria.com
www.alarmmusic.dk
www.roxyrecordings.se
www.livenation.se

Uttänkt och klar metal

GABRIELLE DUPLANTIER

Ett av årets bästa metalalbum kommer oväntat nog från Frankrike.

Grooves Torbjörn Hallgren har pratat med Gojiras frontman Joe Duplantier om deras musik, Sveriges respons och Guitar Hero.

I SKUGGAN AV IN FLAMES hyllade spelningar i Stockholm och Göteborg värmden franska bandet Gojira upp publiken. En inte helt lätt uppgift, men otroligt välkommen eftersom bandet efter tolv års tid blev av med en vit fläck på turnékartan. **Varför har det dröjt så länge innan ni spelade i Sverige?**

– Jo, alltså, eftersom vi är ett franskt band så tar det årtal innan man får någon uppmärksamhet från skivbolag och annat. Att vara metalband från Frankrike är ett handikapp. Att bara hitta ett bolag och äntligen ta oss utanför Frankrike tog oss åtta år, säger sångaren och gitarristen.

– Men det gör inget idag, det har gjort oss starkare som band och nu är vi beredda på att turnera runt hela jordklotet.

Hur tog den svenska publiken emot er?

– Öhmm... Okej. Ha ha! Det kändes okej. Detta var vår första spelning i Sverige någonsin, och att öppna för In Flames i Sverige är en ganska svår uppgift, folk väntar mest på In Flames. Men dom visade oss respekt. Dom sparkade inte ut oss, men dom var inte heller galna av lycka.

Var det några i publiken som köpte er merchandise, då?

– Nej, faktiskt inte. Men det går att förklara. Det här stället, vad heter det

nu, jo, Annexet! Dom tar en stor procent av försäljningen, runt 35 procent, och sedan skatt på det och löner till management och annat. Vi i bandet får inget tillbaka. Så In Flames vägrade sälja och vi gjorde som dom. Synd egentligen, för vi behöver bensin i bussen.

Men övriga Europa då?

– Jo, det går faktiskt bra. Vi får bra respons på vad vi gör, förutom i Tyskland. Vi är mer populära i England, Frankrike och Italien. Till och med i Norge och Finland går det bra för oss.

Gojira hette från början Godzilla, men tvingades byta namn efter juridiska påtryckningar. Så det blev japanska originalordet för Godzilla istället. Med det namnet i passet har bandet börjat sprida sin brutala och nyskapande dödsmetal.

Först på hemmaplan i Frankrike, och sedan, tack vare förra albumet *From Mars to Sirius*, utanför landet. Mycket talar för att de kommer att etablera sig ytterligare i metalvärlden efter årets släpp *The way of all flesh*. Där har musiken blommat ut genom Logan Maders mix (före detta medlem i Machine Head och Soulfly). Men Gojira med Joe Duplantier står som producent.

Skulle ni kunna tänka er att använda en utomstående producent?

– Nej, aldrig. Det är omöjligt.

Inte ens om Rick Rubin kontaktade er?

– Om jag tänkte annorlunda kring musiken än jag gör idag, så kanske. Det skulle kunna vara intressant, men vi är mer producenter än musiker. Jag ser mig varken som gitarrist eller sångare, dom är verktyg som jag använder för att uttrycka mig. Jag känner mig däremot bekväm med att kalla mig producent och kompositör.

– Logan gav oss det stora ljudet, han mixade frekvenserna och fixade soundet, men han ändrade inte en enda sångstruktur till exempel. Vi jobbar inte med 40 sånger som bryts ner och byggs ihop till tolv. När vi kommer in i studion är allt redan uttänkt och klart.

Min favoritlåt på nya plattan är *A sight to behold*. Hur kom den till?

– Mario, min bror, istället för att sjunga eller spela gitarr kör han riff och melodier via en keyboard för att visa upp för oss. Och den keyboarden har bland annat en vansinnig ljudeffekt, jag testade att sjunga en viss melodi genom den effekten, och det lät skitbra, liksom, "Wow, så här ska vi göra!"

Jag håller med dig! Så, kan jag spela Gojira på Guitar Hero snart?

– Ja, vår manager sa att det är aktuellt, men jag vet inte när det skulle vara.

TORBJÖRN HALLGREN

Frida Hyvönen...

... som är i USA på turné för fjärde gången i sin karriär.

Var är du nu?

– I Chicago, Obamas hemstad. När jag gick hem från min spelning igår natt var gatorna upplysta och där satt massa människor som ringde och försökte peppa folk att rösta. Det sitter Obama-affischer överallt. Det finns en häftig energi i luften, en möjlighet till något fantastiskt annorlunda. Och det kan ju inte bli värre än dom senaste åren.

Det verkar vara häftigt att vara där just nu. Finns det annars någon skillnad mellan att spela i USA och i Sverige?

– Det finns ett lite annat sätt att tänka. Det är så många som vill uppträda hela tiden. Som igår kväll, då det var tre shower på samma scen. Först en komiker, sedan jag och efter det en burlesk show. Folk svarar dessutom mer på mellan-snacket här. Lite mer ord och glada tillrop, helt enkelt.

Du spelar på lite speciella ställen på turnén, bland annat flera kyrkor, hur kommer det sig?

– Ja, Philadelphia-kyrkan brukar ordna popspelningar, där har jag och Jens Lekman spelat tidigare. Svenska kyrkan i New York-spelningen är det en kompis till en kompis som fixat. Annars är det många gamla, vackert bleknande ställen jag spelar på. Teatrar och så.

Har du bandet från senaste skivan med dig?

– Nej, i USA är det solo. Men dom ska med i Sverige och Europa.

Vilken var den senaste riktigt fina spelningen du var på?

– Jag har nog bara varit på en spelning det här året, Jenny Lewis på Kågelbanan i Stockholm. Det var fantastiskt.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

**Fler artiklar
& recensioner**

www.groove.se

Den ensamma passagen

Det finns en scen i filmen *Control* som jag inte kan släppa. Turnébussen släpper av Ian Curtis utanför hans och frun Deborahs hus. Bandet åker iväg, och kvar står Ian med sin resväska. Han suckar så djupt att klockorna stannar. Han befinner sig där och då i en passage mellan två verkligheter som river honom i tu. Det dröjer några sekunder innan Deborah kommer ut och ger honom en välkomstkram, och dessa sekunder är starka. Det är under dem som magen vrider sig och tårarna pockar på.

Sekunderna i den ensamma passagen är för mig mer gripande än drogerna, den försummade bäbisen, självmordet. Kanske beror det på att jag känner igen mig så väl i honom när han står där med sin väska och försöker samla sig en stund innan det är dags att byta mask och kliva in i hemmarollen.

Nu är våra liv ganska olika egentligen, men det gör ingenting, för jag vet hur det är att stå i den ensamma passagen, och det tror jag ni också vet, alla har vi väl skiftat världar, alla irrar vi väl runt i tillvaron utan att veta vad som är hemma.

Alla har vi någon gång suckat över resväskorna så att klockorna stannat.

På ena sidan passagen finns tempot, uppmärksamheten och turnémisären. På den andra finns tryggheten, matkvittona och eländes elände. På sätt och vis är dessa världar så långt ifrån varandra att man blir schizofren. Så vad gör man? Jo, den vanligaste reaktionen är att tro att dessa två världar är så väsensskilda att de inte går att kombinera, och man gör allt för att hålla dem i sär.

Det är Ian Curtis-metoden. Många band brukar ha en "inga partners på turnén"-regel, enkom för att hålla isär matkvittona från efterfesterna.

Men som vi alla vet kan det gå snett. Och det behövs inga droger, epileptiska anfall eller bortglömda bäbisar för att förstå att Ian Curtis-metoden till slut blir ett helvete på jorden. Till slut måste man välja verklighet. Antingen en livslång turné, eller så ställer man sig i en never ending matkö. Det röda eller blå pillret, pick and choose.

Men om man vill hålla schizofrenin i schack så kan man göra det motsatta. För på sätt och vis är världarna också ganska lika. Så det går att dra med vardagstristessen på turnén, släppa in familjen i bussen och visa dem turnémisären. Men se då till att också fylla köket därhemma med lite framtidsdrömmar och kanske någon psykedelisk dans klockan fem på morgonen.

Den senare metoden kräver att man är så stark och vardaglig att jag tvekar på om ens Anders Svensson lyckas. Personligen kommer jag fortsätta att sucka i passagen. Men nu vet jag att jag inte längre är ensam.

Anders Teglund spelar i *Convoj* och *Cult of Luna*

Krönika

Anders Teglund

Extrema arbetsförhållanden

Varför väljer man en karriär där man frivilligt utsätter sig för livsfarliga situationer? Varför söker man sig till osunda levnadsvanor? Och varför är det ingen som gör något åt situationen? Jo, branschen är sex, droger och rock'n'roll.

PÅ SENARE TID har jag tagit mig tid att läsa en hel del böcker, vilket varit en härlig avkoppling. Men självklart har ämnet ändå varit musik. Eller i alla fall musiker.

Den ena biografien efter den andra har avhandlats, allt ifrån Mötley Crües klassiska *The dirt* via Anthony Kiedis *Scar tissue* till Eric Claptons *Självbiografen* och Lemmys *White line fever*. Och Deborah Curtis *Beröring långt ifrån* om Joy Division och Ian Curtis. Närmast på tur står *Skärseld*, berättelsen om Jerry Lee Lewis, och Chuck Klostemens *Killing yourself to live*. Den spontana reflektionen är att något måste göras åt musikerens bedrövlige situation.

Logiken är som följer: musiker (och skådisar och andra kreatörer för den delen) måste organisera sig och lära av sina äldre kollegors misstag. Det går inte att suga upp alla sina stålar genom näsan och vakna upp tio år senare och undra om partyt är över. En fackförening eller globalt samfund måste stiga in och ta hand om sina medlemmars intressen. Vi våldresserade svenskar kan ta täten och skapa en otroligt efterlängtat intresseorganisation styrd av positiva förebilder och tydliga riktlinjer.

För inte kan man föreställa sig någon annan bransch i samhället där det inte bara är okej att parta på arbetstid, utan faktiskt förväntat och i princip ett krav. Få andra arbetstagargrupper i samhället har som vardag att vara berusad dagligen månader i sträck. Få förväntas avsluta arbetsdagen

med att kasta ut tv-apparater genom hotellfönstret och halsa whiskey som det vore saft. Det skulle arbetsgivarna och kunderna ställa sig frågande till. I musikbranschen hajar man dock till när någon som Adam Tensta säger att han inte dricker alkohol. Va, vad fan är killens problem, liksom.

Och sexet då? Ja, inte är det rätt att alla artister ska behöva utsätta sig för en drös riktigt allvarliga könssjukdomar som en del av sitt värv? Alla groupies som måste avklaras innan turnén är slut leder ju också till en ohälsbar situation. Jag menar, vem fan har med sig kådisar jämt och ständigt? Och hur funkar det med familjen därhemma? Ingen verkar ta upp dessa frågor på agendan.

För att inte tala om de tunga drogerna som är den sista spiken i artistens kista. När familjen är ute ur bilden och alkoholen inte längre funkar kommer sprutorna fram. Och dagarna spenderas åt att förnedra sig för att överhuvudtaget få tag på nästa fix. Ruset blir en apa som hänger tungt på ryggen, en rygg som kröks av jakten, jakten på drogerna som en gång gjorde livet så glamtigt och sextigt. När man var på toppen. Toppen av poppen.

Så låt oss se vem som vill ta denna sorgliga åsidosatta grupp människor i kragen och leverera en hälsosam och genomtänkt plan för upprättelsen av en hel yrkeskår. För inte drömmer väl ungdomar fortfarande om ett liv fyllt med sex, droger och rock'n'roll?

GARY LANDSTRÖM

NICKELBACK

NYA ALBUMET
DARK HORSE

INNEHÅLLER

“GOTTA BE SOMEBODY”
“SOMETHING IN YOUR MOUTH”
& “THIS AFTERNOON”

I BUTIK 19 NOVEMBER

PRODUCERAD AV MUTT LANGE, NICKELBACK & JOEY MOI

WWW.NICKELBACK.COM WWW.ROADRUNNERRECORDS.SE/

ROADRUNNER
RECORDS

CDON.COM

LINA HYLTEFORS

Syket

Fokuserat flum

Jason Pierce, hjärta och själ i Spiritualized, sa en gång i en intervju att det inte är svårt att spela in världens mest uppfuckade skiva – det kan världens minst uppfuckade person göra. Svårigheten, menade Pierce, ligger i att flumma fokuserat, om man nu kan uttrycka sig så. Och precis där kommer Umeå-sextetten Syket in i bilden.

Framgångsreceptet bakom Sykets valiumludiga medikament består enligt bandets basist Oscar Hildingsson i föreningen av olika personligheter.

– Det är en väldig tur att ingen enskild får bestämma hur det ska låta, för då hade det inte låtit som det gör. Alla har en väldigt stor del i resultatet. Vi är ett band, verkligen.

Exakt hur resultatet låter har han dock svårt att säga.

– Någon säger att man låter som tidiga Pink Floyd, och då blir jag förbannad, för jag förstår mig inte på Pink Floyd. Någon annan säger att det låter som shoegaze, vilket jag inte heller förstår mig på. Vi släpper ju bara allting fritt. Vi lägger oss aldrig i vad de andra gör, utan alla får spela det dom känner för. Vi litar på varandra, för vi vet att det blir bra i slutändan. Men visst:

rock'n'roll med pop-melodier och psykedeliska inslag. Det tycker jag är en hyfsat schysst beskrivning.

Jag frågar då istället vad bandets musik handlar om.

– Livets motgångar, säger Oscar kort.

I så fall har nog Syket inte skrivit många nya låtar på sistone, med tanke på hur folk nu börjar få upp ögonen för dem.

– Ja, det rullar på bra nu, erkänner Oscar. Vi fick en spelning senast igår, så den 5:e december spelar vi på Debaser, och det känns som att en mycket bättre spelning än så, det kan man inte få. Men det finns ju inget gott som inte för något ont med sig, så man är ju lite orolig också.

Hur menar du då?

– Åh, jag har väl bara sett för mycket på *Seinfeld*. Du vet, bara för att det går lite bra nu, så kommer någon nära släkting gå bort, eller något liknande.

Jag tror inte att det fungerar så. Du kan nog vara lugn.

– Jamen, vad skönt.

FREDRIK FRANZÉN

PER KRISTANSEN

Sad Day For Puppets

Poppig shoegaze

Ett snack med sångerskan Anna Eklund i bandet veckan innan deras debutalbum släpps.

Hur har ni blivit mottagna med *Unknown colors* hittills?

– I förra numret av Groove blev vi sågade, haha. Annars har vi väl inte hunnit få så mycket recensioner ännu. En del nätsajter har skrivit upp oss, som It's A Trap. Sen får man se om och var man blir recenserad.

Sad Day For Puppets består av Musse och Mackan, eller Martin Källholm och Marcus Sandgren, samt Anna Eklund. Musse och Mackan är gamla barndomskompisar från Vällingby och står för gitarrspelet. Alex Svenson-Metés är med som "associerad medlem" och tillika basist. Och Micael Back spelar trummor. Jag påpekar för Anna att jag tycker att musiken låter en smula 90-tal och hon är beredd att hålla med.

– Ja, Musse älskade Smashing Pumpkins och har lyssnat mycket på dom och inspirerats av deras sound. Så 90-talet går igen i vår musik, absolut. Men sen försöker vi inte att efterlikna det, det är ingen

plan eller så, utan sker ganska omedvetet. Musse är svag för de harmonierna. Så det är väl en syntes av den musik man själv har lyssnat på genom tiderna.

Jag har hört att ni har ett skyddshelgon. Vem är det?

– Haha. Ja, Alex som har HaHa Fonogram har alltid ett skyddshelgon till skivorna som släpps. Vi träffade Dan Treacy i Television Personalities när vi var på turné i våras och då fick vi tillfälle att fråga honom om han ville vara vårt skyddshelgon och det ville han.

Sad Day For Puppets turnerade med Television Personalities under deras Sverige-gig i våras och närmast är det Spanien som väntar för bandet.

– Nästa vecka ska jag ta ledigt från jobbet och då ska vi åka till Barcelona och spela samtidigt som I'm From Barcelona. Sen ska vi vara med på en liten festival i Spanien, och spela där med. Och så blir det förhoppningsvis turné framöver. Vi vill ut och spela. Om det blir i Sverige eller utomlands spelar mindre roll.

KARIN KNAPE

JOHANNA WULF

Anna Ihlis

Varierad singer/songwriter stiger fram

Anna Ihlis kommer från Dalarna, och hon har levt med musiken i stort sett hela sitt liv. För ett par år sedan började hon skriva egna låtar, och försöker nu att satsa på en karriär med sin egen musik från att tidigare mest sjungit andras låtar. Tidigare har hon i princip kunnat försörja sig på att bara hålla på med musik, att sjunga i olika konstellationer, olika slags musikstilar, olika slags sammanhang, men nu kombinerar hon musiken med att arbeta deltid.

– Jag vill satsa på det här, men det är svårt att hinna med allt som behöver göras om man inte har någon som tar hand om det. Det finns saker jag skulle vilja kunna överlåta, låta någon annan sköta kontakten med arrangörer och spelställen, att låta någon annan sköta promotion. Sånt kan ta mycket kraft från musiken.

Det finns en EP inspelad, och en del av materialet ligger ute på hennes myspace-sida, men Anna försöker också söka nya vägar för att föra ut själva musiken.

– Jag ska se till att gå med på artistsajten Mubito, så det nätverket ska kunna avlasta en del av mitt arbete, och att det ska kunna gå att köpa skivan där.

Låtarna som ligger utlagda på myspace är rätt olika varandra, Anna verkar trivas med att kasta sig mellan stilar och inte vilja fastna i något direkt fack. Låtarna pendlar från att låta som energiska ekon från det tidiga 80-talets brittiska new wave till lugnare pop och rock och "vild visa" som Anna beskriver det.

– Det är inte så att jag medvetet försöker göra allt olika, men det är roligare när det är så. Om man går på en konsert och kollar kan det ju bli en större upplevelse om det inte låter precis likadant i en halvtimme.

En intressant detalj är att Anna körat bakom Maia Hirasawa, som slog igenom efter att ha körat bakom Annika Norlin i Hello Saferide. Det verkar ju sprida sig som ringar på vattnet. Har Anna någon som körar bakom henne, som i sin tur står inför ett genombrott inom något år?

– Haha, nej, inte än. Men jag får ordna det, det verkar ju som att det finns ett mönster här.

MAGNUS SJÖBERG

The Guild Allstar folkrock

DESSA FOLKROCKARE ÄR väldigt övertygade om sin egen förträfflighet och frontfiguren och The Ark-trummisen Sylvester Schlegel menar att han är kapabel till stordåd. I The Guild får han utlopp för sitt eget låtskrivande och chansen att styra och ställa lite – ett perfekt komplement till den stora apparaten The Ark.

Den 19 november kommer *The golden thumb*, The Guilds andra platta, vars titel är en hyllning till handens viktigaste finger. Och eftersom hela bandet var otroligt nöjda med förra plattan var tanken att nya albumet skulle låta likadant. Men det visade sig inte alls bli fallet. *The golden thumb*, som vuxit fram under året och som spelats in i Malmö och Stockholm, är både lyxigare och fylligare, med en rejäl dos blås, stråkar och gospelkör.

– Om förra skivan var lite mer snygg-Elvis på 60-talet är nya plattan snarare

fet-Elvis på 70-talet, säger sångaren Sylvester Schlegel.

The golden thumb är svängig och genomarbetad och precis som på förra plattan *Oh my Guild* leker de med retrospektiva referenser.

– Jag har försökt mig på både 80-tal, 90-tal och nutid, men det slutar oftast med att man återvänder till dom tidigare grejerna. The Guild speglar hur det har låtit hemma hos mig i min uppväxt. Jag är väl en bakåtsträvare, säger Sylvester och skrattar.

The Guild, som även består av medlemmar från Dungen och Empire Dogs, har varit en ursäkt för vuxna karlar att umgås i grupp. Ett kollektivistiskt sällskap som lirar rock istället för att titta på fotboll. Ett umgänge som resulterade i först en och nu två album.

– Det har blivit ett forum för att göra skivor. Det känns som att jag har mycket

att säga och mycket att visa upp. Som att The Guild sitter på en stor skatt som vi måste få ur oss, menar Sylvester Schlegel.

Singeln *Let me loose* kan redan höras på radio och framöver väntar ett antal spelningar runt om i landet. Och turnéplanen kommer att fyllas på efter hand. Därför packar grabbarna den lilla Toyotan och ger sig ut på vägarna. Något som gänget i The Guild trivs väldigt bra med.

– Det är lätt att glömma charmen i att slita för det man tycker om. Och därför känns det bra att The Guild inte få allting serverat. Med The Ark har man väldigt stora förväntningar. Men här räknar jag inte med någonting, och därför är det fantastiskt varje gång en person kommer fram och säger att han eller hon har hört The Guild och tycker det är bra, säger Sylvester Schlegel.

MIKAEL MALMBORG

3.395:-

Soundcraft EFX12 Med inbyggda Lexicon® effekter och 12 mic-preampar hämtade direkt från Soundcrafts GB- & LX7ii mixerbord som är betydligt dyrare serier. Kolla jam.se

Soundcraft Compact 4 är den bästa lilla mixern för hårddiskspelning tycker vi!

995:-

PASSA PÅ! BEGGADE GITARRER & BASAR FRÅN USA

Vi just köpt in på massor med begagnade Fender, Gibson, Gretsch, Guild, Martin mfl USA-tillverkade gitarrer och basar under en inköpsresa i Texas. Det är nu du skall passa på - när tiderna är oroliga är priserna lägre och JAM står för garantin!

Pearl Forum FZ725 22-12-13-16-virvel, 14" Hihat, 16" Crash & 20" Ride, stativ, pall.

7.995:-

HÅLLER I ÅRATAL FÖR REPLOKALEN!

Bosphorus cymbalerna måste du testa!

Ger Zildjian, Sabian, Paiste mfl en rejäl fight tycker vi!

Brauner Phantera & Phantom Classic

Recension i Studio:

"Letar du stormembrans-mik i prisklassen under 20.000:- är Brauner Phantom Classic och Phantera mycket heta alternativ till konkurrenter både med och utan rör." Phantera 14.995:- Phantom Classic 13.333:- jam.se

Studio
REKOMMENDERAR

Pearl Special Edition Joey Jordison Artist Kit **13.995:-**

Pearl

JAM har tagit upp hela sortimentet! Många modeller finns uppställda på JAMs butiker - titta in och prova! Och kolla in allt på jam.se

Vi lovar blixtnabb leverans & bra service! Ring Tobias på 08-410 510 96 så får du klara besked om pris, färger osv.

Ringway TD90

Digitaltrumset med vanliga pads + stämbar virvel med sarg samt en modul som triggar mycket bra. Allt du ser på bilden ingår samt en trumpall. Egen import = extra prisvärt. 64 toners polyfoni, 206 sound, 50 preset-kits och 5 user-kits, många finesser.

4.495:-

Kolla videon på jam.se!

PRO TOOLS

Electronica Pack

3.695:-

Kom igång med sampling

Pro Tools JAM Bundle #2 Electronica Pack Mbox 2 Mini, Structure LE & JLab KS25B

Studiopaket med mbox 2 Mini inkl ProTools LE och Structure LE, en mycket kraftfull sample-player/synth m 3 GB ljudbibliotek. En perfekt kombination med JLab KS25B MIDI-kaviatur med alla controllers för att tweaka sound och tracks! Ordinarie pris hos JAM: 5.285:- (Mbox 2 Mini 2.995:-, Structure LE 1.495:-, JLab KS25B 795:-)

~~1.295:-~~

795:-

Dunlop GCB95 CryBaby, Wah-wah pedal

Mahalo ULP1E m aktivt miksystem Ukulele i Les Paul utförande. Vintage sunburst eller svart. Inbyggt aktivt miksystem som låter mycket bra. Finns även utan mik för 495:-

795:-

18 in - 8 ut! ESI ESU1808

3.995:-

ESI ESU1808 - mobilt interface för PC/MAC med hela 18 ingångar varav 12 balanserade line och 2 mik med XLR och fantommatning som dubblar som instrumentingångar. jam.se

USB Controller Keyboard

Svensk brux!

SUCCÉ!

JJLabs KS25B-USB har alla controllers du behöver i ett smidigt format. Plug&Play, XP/Vista/MAC.

795:-

7 st trummikar

JJLabs DMS7W 7 specialmikrofoner för trummor inkl väska. För både scen och studio. Kolla jam.se!

1.995:-

JJ LABS USB-mik

Kondensatormik du ansluter direkt till datorns USB-ingång. Äkta plug&play - dvs funkar utan särskilda drivrutiner till både Windows XP & MAC. Samma mik som JJLabs BMC2 med en riktigt snygg, definierad diskant som passar väl till studioinspelning. Shockmount och USB-kabel medföljer.

795:-

ESI nEar05 eXperience. Våra favoriter bland aktiva studiomonitorer köper vi direkt från tillverkaren - därav priset!

2.495:-

~~3.150:-~~

MULTIKABEL

JJ LABS

BA110/10m

XLR/XLR

10mx8

Perfekt för

studion och

på scenen.

Mycket bra

kvalitet.

Egen import

= bra pris!

695:-

Hit'n Drum Cajón

Kan ersätta ett helt trumset på små scener och i studion. Hit'nDrum Cajón är svensktillverkad och håller mycket bra kvalitet för priset. Rejäl sejmekanik, gummfötter & mkt bra resonans. Nya modellerna är snygga i svart finish.

1.295:-

Conglwood

TW15NSB

5.995:-

Vår bästa helsolida stålsträngade modell med mik under 10.000. Fantastiskt fint hantverk och ljud fullt i klass med dom bästa på marknaden. Det enda som skiljer är priset.

Conglwood

TW28ST USA

1.995:-

Vår bästa stålsträngade under 2.000:- fick en strålande recension i Fuzz där den kallades "Fattigmans Martin". Kanonljud för priset!

Stockholm - Göteborg - Malmö
Linköping - Skellefteå - Örebro

Webshop: www.jam.se
14 dagars faktura - 14 dagars öppet köp!

Med res. för ev. prisändringar och ruten stressad korrekturläsning - priser från 5 november 2008

Ute på oändliga vägar

Eldkvarn har spelat tillsammans i drygt 30 år och har inga planer på att sluta. På nya skivan *Hunger Hotell* gör Plura det han alltid gjort. Han ger sig ut på de svenska vägarna. Hälsar på gamla vänner, ringer en kärlek, funderar över tiden och tar en dubbel vodka i baren. Någonstans långt borta hörs kyrkklockorna.

OSCAR ANDERBERG

– JAG HAR JU Egentligen varit mer ute på vägarna och bött mer på hotell än vad jag har varit hemma i någon lägenhet. Så det är klart det har präglat mig. Vägarna är mitt liv.

På *Hunger Hotell* är nästan varje låt en resa, från Be-Bop-a-Lula-Land till Paradiset och sen hem igen.

Plura Jonsson föddes i Norrköping för 57 år sedan. Men Plura har inga bekymmer med att bli äldre.

– Ären efter 50 har varit bland dom bästa, man vet vem man är, vad man vill och vad man kan.

Plura förklarar också att man är fast i den tid man lever i och den tid som gått. Det är den tiden man har. Framtiden vet man ingenting om. Den finns inte förrän den är passerad.

Att tala med Plura är som att tala med en snäll farbror. Han är lugn, rösten är behaglig och han berättar vant om Eldkvarns historia. *Hunger Hotell* berättar Plura gärna om.

Det är svårt att inte nämna Bruce Springsteen när man lyssnar på nya skivan. Influenserna finns där.

– *Vägen till paradiset* är mycket Springsteen, den som förnekar det är dum i huvudet. Men det var aldrig meningen att det skulle bli någon Springsteen-låt. Det märkte vi först när vi var i studion och hade spelat in.

De amerikanska musikkörelbilderna har funnits med länge. Under 80-talets downperiod lyssnade han mycket på Springsteen, Tom Petty och Bob Dylan.

– Jag menar, dom skriver ju om sin uppväxt och var dom kommer ifrån. Jag tänkte att om jag ska fortsätta skriva låtar varför skriver jag inte om min uppväxt och vart jag kommer ifrån? Min barndomsstad. Då började jag skriva låtar som *Landsortsgrabb*.

Att Plura kommer från Norrköping är knappast något han glömt eller inte vill kännas vid. Snarare tvärtom. Han är stolt över var han kommer ifrån och ser det

som en stor del av hans identitet. Plura berättar att Norrköping var en fantastisk stad att växa upp i på 50- och 60-talet. IFK Norrköping vann allsvenskan nästan varje år. ”Bara en sån sak”, utbrister han stolt!

– Jag tror att där man är uppvuxen är den viktigaste platsen i livet. Man reser liksom aldrig ifrån sin hemstad. Den finns alltid kvar på något sätt och präglar en för livet.

Några av Pluras vänner bor kvar och visst händer det att han funderar över hur det varit om han stannat. Om man missat något. Men samtidigt är Plura mer än nöjd, han fick sin resa och hade inte på några villkor velat byta bort den.

– Mina gamla vänner som är kvar i Norrköping, jag beundrar dom. Dom som bär dom döda till sina gravar. Låten *Fulla för kärlekens skull* från *Svart blogg* är lite en hyllning till dom.

Vid två olika tillfällen har Eldkvarn gjort mässor som bygger på bandets låtar.

Först var det inte någon självklarhet att det skulle bli någon mäsas. Men efter att ha tänkt i några dagar kom Plura fram till att hans låtar kan vara väl så bra som en predikan.

– Dom grejer jag tar upp i mina texter sammanfaller ganska ofta med saker som tas upp i Bibeln. Vanliga ämnen som kärlek och hat, att bli övergiven och förkrossad. Jag har faktiskt en idé om en tredje mäsas som ska bygga på Norrköping. Hemorten, att resa därifrån och om att komma tillbaka. Men den ligger på is just nu, Eldkvarn har alldeles för mycket på gång.

Eldkvarn har rest länge men är inte hemma än. Men kanske har Plura Jonsson hittat vägen till paradiset. Kanske är det just vägen som är paradiset? Troligtvis kommer han att fortsätta resa landet runt och sjunga sina sånger i några år till. På stadshotellet, i kyrkan och nere på klubben.

KLARA GRAPE

Deadbeat

Som Deadbeat har kanadensiske Scott Monteith i snart tio års tid gjort djupt dub-influerad techno. Han har redan fem strålande album i bagaget, inget riktigt likt det andra, men på purfäriska *Roots and wire* är det ändå som om de bästa idéerna samlas, som om allt faller på plats.

LARS BORGES

Debuten *Primordia* är en klaustrofobisk nedstigning till Marianergravens mörkaste djup, efterföljande *Wild life documentaries* och *Something borrowed, something blue* är betydligt varmare, knivskarpa i konturerna och häpnadsväckande välpolerade, och på de senaste albumen *New world observer* och *Journeyman's annual* har Monteith rört sig bort från det digitala, mot en alltmer organisk ljudbild, innefattandes både sång och samplingar.

En sak har dock albumen gemensamt, och det är hur självklart de smälter samman dub och techno – två genrer som kan tyckas väldigt olika, men som om man får tro Monteith i grund och botten är en och samma.

– Nej, jag kan verkligen inte se någon större skillnad. Tvärtom kan man följa musikens utveckling bakåt i tiden – från dubstep, till dubtechno, drum'n'bass, jungle, hardcore, ragga och dancehall, hela vägen tillbaka till Lee Perrys första experiment med reverb och bandleopar. Den jamaicanska musikens inflytande är enormt. Om det inte vore för den, skulle inte dagens dansmusik och kulturen kring den existera. Dom har ju "rejt" på Jamaica i 60 år nu.

Men vilken skulle du då säga är den röda tråd som löper från Lee Perry, via King Tubby, Basic Channel och Pole till Deadbeat?

– En passion för sjukt tung bas, för ljud som ingen någonsin tidigare hört, samt det eviga sökandet efter det ändlösa grooveet. De bästa dub-låtarna är ju dom man kan lyssna på timme efter timme utan att tröttna. Alla dom du nämner är mestare i just det avseendet. Jag gör så gott jag kan...

Roots and wire kan mycket väl vara Monteiths mest fulländade hittills. På det är nämligen både mörkret från debuten, värmen från efterföljarna och den organiska känslan från de senaste albumen närvarande, och det innehåller dessutom några av de djupaste, gungigaste basgångarna världen välsignats med på senare tid.

– För mig är det verkligen min första riktigt lyckade sammanslagning av all den musik jag gillar: traditionell reggae, dub, techno, house och en hel del annat från gräzonerna däremellan.

Det är ju dock ditt sjätte album på bara sju år. Varifrån kommer all denna energi?

– Du, jag har inget annat val. Att göra musik är för mig i grund och botten terapi. Jag skulle bli knäpp annars...

FREDRIK FRANZÉN

SHINEDOE

HENRIK STRÖMBERG

Dansant DJ utan genrebegränsningar

Med en sprillans ny tolv i bagaget reser Shinedoe jorden runt och fyller dansgolvet. Samtidigt filar hon på sitt album som kommer nästa år.

I SVERIGE BLEV HON ett namn när hon remixade The Knifes *Silent shout*. Men Shinedoe har gjort mycket mer än så. I Amsterdams klubbvärld har hon varit ett stort namn i mer än tio år. Även om det varit lite sisådär med hur folk har stavat namnet. I passet står det Chinedu Nwosu, men när hon såg sitt namn på planscher var det aldrig rätt.

– Alla skrev Shinedoe eftersom mitt namn uttalas så. Det var lika bra att byta stavning och börja skriva den alla andra, skratrar hon.

Shinedoes föräldrar är immigranter från Nigeria och det är enligt henne själv en viktig pusselbit för hennes musikaliska utveckling.

– Afrikansk musik handlar precis som techno och house nästan uteslutande om rytmer. Det är elementet som driver musiken framåt. Jag har fått med mig mycket hemifrån och jag är stolt över mina rötter. Min mamma spelade alltid musik hemma och hon var en duktig dansare. Redan som liten förstod jag hur musik och dans sitter ihop.

När hon sedan inledde sin klubbkarriär var det just som dansare. Redan som femtonåring dansade hon professionellt på klubbar, konserter och i videoproduktioner. Men sedan provade hon att ställa sig bakom skivspelarna.

– Som dansare översatte jag någon annans musik till rörelser. Nu är det jag som väljer skivorna, men eftersom jag varit dansare har jag lätt för att bygga stämningar på dansgolvet.

Denna förmåga har hon också tagit med sig in i studion. Sedan 2005 driver hon skivbolaget Intacto Records. Men Shinedo är också producent. Nyligen släppte hon tolv *Ibo grooves/Back in the days*. Den är ytterligare ett bevis på Shinedoes oerhörda känsla för rytmer. Där *Ibo grooves* är en lekfull mix av minimal och afrikanska rytmer är *Back in the days* djupare och mer harmonisk. En låt som samtidigt är en hyllning till den tidiga Chicagohousen. Tolv fungerar dessutom som ett smakprov inför det album som ska komma nästa år.

– När jag inte är ute och DJ:ar arbetar jag på mitt kommande album. Jag kan inte säga så mycket mer om det än att det låter som Shinedoe, haha. Jag är nämligen inte färdig med materialet än.

Men något kan du väl avslöja?

– Jo, det är absolut ett album för dansgolvet. Det är alltid det viktigaste för mig, att det kan fylla dansgolvet och höja partystämningen. Det kommer också vara varmt och mycket djupt i soundet.

Som DJ blandar Shinedoe gärna mellan minimal, gammaldags Detroittechno och djup house. Möjligen kommer det också märkas på albumet.

– Genrer är till för att blandas. Men det är inget jag funderar på, det bara händer. Mina influenser är varierade och då blir min musik det också, säger Shinedoe leende.

Sen hoppar hon upp på sin cykel och korsar en av Amsterdams många kanalbroar. På väg mot en vinylaffär och efter det till ännu ett party. Så klart.

MATS ALMEGÅRD

GLASVEGAS

Låter Glasgow lysa klarast

På bara några år har Glasvegas gått från nybörjare till nästa stora grej inom rocken. Till NME-utnämningar och full betygspott från kritikerna. Men själva tycker de att det hela faller sig rätt naturligt.

INNE PÅ ETT RUM på Berns hotell avlöser journalister varandra. James och Rab Allan svarar tålmodigt på fråga efter fråga. Och jag blir överraskad av hur vänliga och tillmötesgående de ändå är.

– Vi landade igår och allt vi har sett av Sverige är baren, sängen och det här förbannade rummet, haha.

De båda är kusiner. Andra halvan, bestående av Caroline McKay och Paul Donoghue, är uppenbarligen på annan ort.

James, den lille och talföre är låtskrivare och frontman i bandet medan den store gitarristen Rab agerar tystlåten. Även när han väl pratar så gör han det tyst och jag får spetsa öronen ordentligt.

Något jag i och för sig är tvungen till för att överhuvudtaget förstå deras gröttiga Glasgowsdialekt. Samma svårförstådda skotska som de behåller i musiken. Inte på grund av någon slags patriotisk stolthet visar det sig, utan snarare för att kunna vara så ärliga i sin musik som möjligt.

Och ärligheten har varit en viktig del för deras musik, inte minst för bandets framgångar. James Allans texter är intima och politiska, om den hårda arbetarklassomgivning de växt upp i. Många av texterna har också en självbiografisk känsla.

– Visst, säger James, det är ju jag som skriver texterna och jag skriver utifrån mig själv men jag vill egentligen inte säga åt folk hur dom ska tolka vår musik. Det är upp till den som lyssnar.

För den oinvigde spelar Glasvegas enkel pop som enligt dem själva är influerad främst av den australiska duon The Whats men också klassisk musik.

– Vi var ute efter den sorts kraft man kan hitta i klassisk musik. Den som sparar en rakt i bröstet och lämnar en undrande över vad som egentligen hände. Och så eko, mycket eko...

Jag har läst att du James gillar julmusik också. Vilket faktiskt kan höras i vissa spår.

– Haha, vi skulle aldrig ha gjort den där jävla julskivan! Närå, jag älskar julen, inte minst för vad den gör med Glasgow. Det är väldigt mörkt där om vintern och vissa områden är mer upplysta än andra men när snön lägger sig över stan och julbelysningen lyser upp blir det enhetligt och det ger en viss stämning som bara... ja, du vet. Det är vackert.

James börjar vandra iväg i sina julreflektioner och hade han inte haft solglasögon på sig hade jag förmodligen fått se en rockstjärnas ögon tåras. Som om han precis kom på sig själv sträcker han på sig.

– Men det har aldrig varit min intention att låta "julig", fast jag har hört det förut så jag antar att det ligger något i det...

Allt har gått väldigt fort för kvartetten. Caroline hade aldrig spelat trummor innan hon började spela i bandet. Och James hade en harvig fotbollskarriär för bara några år sedan. Sen kom Alan McGee förbi med sin fingertoppskänsla. Han presenterade dem för branschen och vips så är de mitt uppe i en världsturné.

Men trots den plötsliga framgången har det inte varit överrumplande för dem på något sätt. Tvärtom får de det att låta som om succén vore lika självklar som verklig, utan att för den delen verka det minsta arroganta.

– Visst har det gått fort och saker och ting är ganska galna just nu men när vi började spela gjorde vi det för att få spela in skivor så vi visste att vi skulle komma hit. Egentligen förstod vi ganska tidigt vart det hela var på väg.

– Man fick den känslan när James kom in med låtarna han skrivit, tillägger Rab. Dom kändes helt rätt och man förstod att dom skulle göra avtryck.

Jag hade innan bestämt mig att fokusera på deras musik mer än det politiska i deras texter vilket redan har fått tillräck-

lig plats i media. Men det visade sig vara ganska svårundvikligt. Dalmarnock – stadsdelen i Glasgow som samtliga i bandet kommer ifrån – är till skillnad från stadens västra, mer hippa och kulturellt berikade del, ett ganska typiskt skotskt arbetarklassområde där musiken aldrig tagit upp någon betydande plats.

– Jag tror jag aldrig har känt någon som spelar gitarr där. Det är aldrig någon som uttrycker sig via musik. Man spelar fotboll, spelar om pengar eller går på puben. Åtminstone som kille. Det är det man har att välja mellan.

Tror ni era framgångar kommer ha någon inverkan, kommer ungarna välja gitarren framför fotbollen i framtiden?

– Det är nog mycket möjligt och till viss del händer det redan. Jag har redan hört ungar göra covers på våra låtar och nåt sånt har nog aldrig hänt i våra kvarter förut. Det är en otrolig känsla förstås men vi är drivna människor som allihop brinner för det vi gör och jag tror vi kommer att komma ännu längre än vi redan gjort, vilket i sin tur kommer göra ännu mer avtryck därhemma.

PETER JOHANSSON

Har för vana att bryta sina vanor

En lovordad debut, en än mer lovordad uppföljare. Utmärkelser och utsålda konserter – förväntningarna är höga inför det tredje albumet. Men Anna Ternheim tar det med ro.

– **MAN MÅSTE KUNNA BRYTA** sig loss från vad folk tycker att man är, från vad andra förväntar sig och från vad man själv förväntar sig.

Och med de orden liksom sammanfattar Anna Ternheim samtalet vi precis haft.

Ett par timmar tidigare irrade jag omkring på Norrmalm på jakt efter replokalen där vi skulle mötas. Under tiden försökte jag uppskatta hur Ternheim hittills framträtt som artist. Jag tänkte på hur hennes musik låter, på mörka skivomslag och på fotografier där hon fångats med blicken sänkt. Reserverad, tänkte jag (kanske också lite svår). Och när jag sedan snubblade in i replokalen, mitt under pågående spelning, befarade jag att jag till råga på allt skaffat mig ett uselt utgångsläge.

Oron lättade dock snart, då det rädde en avslappnad stämning i lokalen, i vilken Ternheim, tillsammans med två tredjedelar av värmefiltren The Tiny, samt

ytterligare två talanger, lekte fram en skön version av genombrottssingeln *To be gone*.

DET HAR GÅTT FYRA ÅR sedan debutalbumet släpptes. I och med det trillade Ternheim lika plötsligt in i strålkastarljuset som undertecknad i replokalen, och just därför är det ju lätt hänt att man inbillar sig att albumet tillkom lika kvickt.

– Alltså, första skivan växte ju fram under en väldigt långt tid, och det låg så otroligt mycket arbete bakom den, förklarar hon, efter att vi slagit oss ner på en bar i kvarteret.

Och så berättar hon om åren av idogt tragglande tillsammans med vännerna, spelningar ute på gatorna och nere i muriga källarfik, om hur det tack vare dessa samlades en grupp entusiaster, vilka så småningom åkte ner till Gotland för att på det lokala sågverket och på en väns lantställe spela in debut.

– Vi spelade in på nätterna, och på dagarna drack vi kaffe.

Det låter trevligt.

– Det var väldigt trevligt. Det var väldigt bra. Det är en upplevelse jag aldrig kommer att kunna återuppleva. Det ska jag väl inte försöka göra heller, men det var ändå magiska tillfällen det där. Det känner jag varenda gång jag sätter på skivan.

Om man hört både den och uppföljaren, då vet man också att det aldrig blev aktuellt att försöka återskapa något.

– När det var dags att spela in det andra albumet, då ville jag göra något helt annat, så då var vi i en fin studio, arbetade med andra musiker och jobbade med stråkarrangemang. Det var som att börja om helt och hållet. Och så har vi ju då den här nya skivan...

Vid det här laget kan jag inte längre hålla mig från att nämna en sak jag tänkt på den senaste tiden, då jag lyssnat en hel del på både *Somebody outside*, *Sepa-*

ration road och purfärskan *Leaving on a mayday*.

Ibland får jag intrycket av att vart och ett av dina album tar avstånd från det föregående, om du förstår vad jag menar?

– Nej, förklara...

Säg till om jag trampar på några ömma tår nu?

– Nej nej, det är ingen fara!

Så jag svamlar på om att där debuten är lågmäld och avskalad, är uppföljaren snarare dramatisk och storslagen, medan det tredje albumet verkar sträva i en tredje riktning, mot en tydlig fokusering på hennes röst.

– Jamen, det är svårt att göra något exakt som man gjort det tidigare. Då tar det stopp. Då finns det ingen poäng. Då slutar jag, liksom. Det här låter ju väldigt dramatiskt, egentligen kanske jag inte förändrar så himla mycket, men den här skivan, den har i alla fall kommit fram ur att jag spelat mer live, ur att jag spelat mer akustiskt, ur att jag velat att tyngd-

punkten ska ligga på något annat. På förra skivan låg den på arrangemang och ackord, medan den här gången bygger allt på sång och text. Och... Det här är inte så kul att lyssna på, va?

Jo då. Kör på.

– Ja, det där beror i alla fall på hur jag vill spela, hur jag vill turnera, hur jag vill att det ska kännas i magen när jag sjunger.

Så du hade turnerandet i åtanke redan då du skrev musiken?

– Ja, men större delen av min tid lägger jag ju på det, och därför vill jag inte skriva musik som bara funkar om man har med sig sin egen orkester. Det som verkligen kopplat med publiken, det är ju texterna. Jag känner att det är där jag fått kontakt, att det är där jag når fram, och just därför har det blivit viktigt. Det ger mer. Det känns angelägnare.

Anna erkänner att en stor del av texterna bygger på personliga erfarenheter, men poängterar samtidigt att det inte är samma sak som att blotta sig själv.

– Det beror ju på hur mycket man avslöjar och hur pass detaljerad man är, hur man formulerar sig och vad man lämnar åt fantasin. Man kan säga mycket utan att ge bort hela sanningen. Man kan ge mycket utan att ge bort sig själv. Samtidigt är det ju ett väldigt utelämnade jobb man har, det ska man ju inte sticka under stol med.

NÄR SOMEBODY OUTSIDE SLÄPPTES, skrev en recensent så här: "Alla som någon gång krossat Anna Ternheims hjärta ska ha en eloge, för det var värt det, verkligen."

Kommentaren var säkert inte allvarligt menad, men den etsade sig ändå fast, då den tydligt visade hur villiga vi är att offra våra artister för resultaten de eventuellt kan uppnå.

– Att ha det här som jobb, att hålla på med det här, det gör att gränserna suddas ut mellan just det som är ens jobb och

det som är ens andra liv, så att säga. Det innebär dock inte att folk känner en. Man lär inte känna någon genom att lyssna på deras låtar. Man får bara en skärva av dom.

Är det svårt att behålla integriteten?

– Alltså, jag känner ju att det finns vissa saker jag överhuvudtaget inte vill prata med dig om, eftersom det här är första gången vi träffas. Det tycker jag är den mest naturliga saken i världen. Jag blir förvånad när människor kommenterar det som om det vore något konstigt. Kom igen! Alla har ju saker dom berättar för sina nära vänner, och andra saker dom berättar för hela världen. Bara för att jag håller på med musik, bara för att jag bjuder på vissa erfarenheter och känslor, betyder ju inte det att jag vill berätta allt.

Och ungefär då minns jag hur jag själv bara ett par timmar tidigare drog slutsatser gällande Anna Ternheim, utifrån hennes ovilja att spy ut sin själ över tidningsuppslagen.

DET GÅR DOCK INTE att förneka hur paradoxal artistrollen ändå är. Den rymmer sådana extremer, vilka blir väldigt uppenbara då Anna beskriver hur hennes musik kommer till – hur hon isolerar sig, sitter ensam hemma och skriver, spelar in en fuldemo, tar med sig materialet till studion, utvecklar det tillsammans med producenten och musikerna, spelar in, ger ut, och slutligen åker runt och spelar upp resultatet inför tusentals åhörare.

– Man skapar sig en egen värld, och sedan ska den plötsligt möta verkligheten. Visst, det kan vara svårt, men då får man försöka översätta det till något annat, försöka hitta en ny värld som fungerar för det formatet. En skiva är ju en skiva, och det man gör i studion kan man inte alltid göra på scen.

Och efter att ha besökt replokalen, efter att ha varit med då Anna och hennes band lekfullt stöpte om det äldre materialet, anar jag att hon betraktar det där som en möjlighet snarare än en begränsning.

nera igen, det råder det knappast någon tvekan om.

– Dom flesta lyssnar på min musik genom att sätta på radion eller skivan, medan jag, jag träffar ju inte de här människorna förrän när jag är ute och spelar. Man hamnar så lätt i en bubbla. Men det där bryts nu. Det är ju därför jag verkligen har ett behov av att få komma ut. Det blir konkret då. Det blir verkligt. Man känner att man inte är ensam i sitt universum. Och man fattar liksom varför man håller på.

OCH PÅ VÄGEN HEM går jag genom några av de saker som sades under samtalet – viken av att inte fastna i bilden av sig själv, oviljan att göra saker på samma vis som tidigare, entusiasmen inför att få komma ut och presentera omstöpta versioner av äldre låtar – och då minns jag plötsligt en sak Anna sa liksom i förbifarten:

– Jag har för vana att alltid bryta mina vanor.

FREDRIK FRANZÉN

Bloc Party Intimacy

Tredje och hittills bästa plattan. Innehåller Mercury och Talons. Producerad av Paul Epworth och Jacknife Lee. Ute nu!
Live: 22/2 Vega Kph, 24/2 Cirkus Sthlm

J Tillman

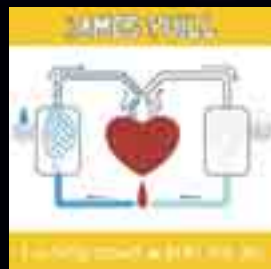
Vacilando territory blues

Fleet Foxes trummis har gått över till Bella Union där han släpper sin nya sköna platta. I butik 14/1.

The Bronx The Bronx

Ännu ett briljant album från världens just nu tuffaste punkrockare. Producerat av David Schiffman (Anti-Flag, Johnny Cash, System Of A Down). I butik 19/11.

James Yuille

Turning down water for air

Snygg folktronica-debut. Innehåller singlarna No pins allowed och This sweet love. I butik 14/1.

Her Space Holiday

XOXO panda and the new kid revival

Tre års väntan är över. Äntligen återvänder Marc Bianchi med mer fantasifull musik. Ute nu!

Travis

Ode to J Smith

Nytt släpp från skottarna. Med singlarna J Smith, Something anything och Song to self. Ute nu!

Isobel Campbell and Mark Lanegan

Keep you in mind sweetheart

Sex tidigare utgivna spår. I butik 19/11.
Live: 25/11 Lilla Vega Kph, 27/11 Debaser Slussen Sthlm

Blandade artister

Palermo shooting

Finfint soundtrack till Wim Wenders nya film. Med utgivet av bl a Get Well Soon och Grinderman. I butik 19/11.

www.cooperativemusic.se

Betydelsen av att

På 90-talet riktades världens hardcoreblickar mot David Sandström och Dennis Lyxzéns band Refused, som strax därefter tystnade. Nu tio år senare drar de på var sitt håll åter uppmärksamheten till sig och den självfulla musiken de bara måste få ur sig. Pernilla Andersson och Moa Frygell har träffat The (International) Noise Conspiracy i Umeå och David Sandström Overdrive i en by utanför staden.

MOA FRYGELL

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

NYA SKIVAN, *The cross of my calling*, ger känslan av att The (International) Noise Conspiracy har skapat något stort, och för dem själva nytt. Det märks när jag pratar med ena halvan av bandet, Dennis Lyxzén och Inge Johansson, över en fika på ett Umeåcafé.

– Det känns som att man har tagit bandet till ännu en nivå och utvecklats på alla plan, säger Inge. Saker har hänt i ett makligt tempo för oss. Vi har aldrig varit ett hippt band och alltid varit lite konstiga och lite för...

– Politiska, fyller Dennis i, för obekväma.

– Vi har gjort väldigt få kompromisser och ändå lyckats hålla oss kvar, och det tycker jag är ett bevis på att det går om man vill, fortsätter Inge.

Dennis säger att han tycker det känns coolt att mogna. Bli äldre och veta hur man håller på med saker och ting. Han pratar vidare om politiken som varit en viktig del av bandet.

– Folk gillar oss för att vi pratar om saker och för att vi har nåt relevant att säga. Det har ju faktiskt inte många.

Att T(I)NC korsat olika uttryck, som tajta kostymer och garagerock med vänsterretorik, ses som något udda i dagens samhälle med 80-talister som enligt Dennis inte bryr sig om någonting.

– Att vi är mångfacetterade har ju hjälpt oss mycket. Vi har ju inte släppt några politiska manifest på papper och att det är det enda, vi har faktiskt spelat musik och gjort att folk har kunnat ta till oss på olika sätt. Det är en viktig del av varför vi är där vi är.

– Vi tilltalar få i många olika läger och tillsammans fyller dom en genomsnittlig rockklubb, säger Inge och båda garvar.

Dennis menar att eftersom de aldrig riktigt passat in någonstans, kan många gilla dem. Och att det inte är svårare än att göra politisk musik mer tillgänglig, sexig och kul. Han jämför med black

power-rörelsen under sent 60-tal och tidigt 70-tal.

– Då spelade de rådansant knullfunk, fast med politiska texter, och vi vill ta avstamp i den känslan för politik.

Det märks på nya skivan att T(I)NC tagit intryck från musikhistorien. Psykedeliskt Doors-flörtande samsas med kraftfull Danzig-sång och funkiga partier. "Rock'n'roll!" utbrister Dennis ett antal gånger. De beskriver själva skivan som lös och ledig.

– Den är lite som en blandning av det gamla Noise Conspiracy och det nya, som faktiskt kan spela, sjunga och skriva låtar.

Dennis och Inge ondgör sig över att skivlyssnandet som aktivitet har försvunnit.

– Musik har blivit reducerat till en playlist på din dator, som du har på medan du gör andra saker. Folk lyssnar inte på musik som en helhet och vår skiva är ju mycket som ett fuck you till myspace och mp3-generationen.

Lagom till bandets tioårsjubileum, släpper de *The cross of my calling*, det fjärde albumet och det andra med producenten Rick Rubin. De pratar väldigt länge och varmt om Rick och blir glada att jag frågar hur det var att spela in skivan i en så anrik studio som Sunset Sound, där band som Doors, Led Zeppelin och Van Halen spelat in.

– Det var jävligt mäktigt, säger Dennis och Inge håller med.

De vill kommunicera på en annan nivå musikaliskt och gå upp i musiken. De förlorar sig i ett utlägg om ljudbilden. Och så Rick, och hans förmåga att ta fram det bästa i dem. Dennis gör en liknelse med fotboll.

– Han spelar ju bara in landslag, dom bästa av dom bästa. Vi spelar i division fem eller nånting, och så spelar han in oss ändå. Det är smickrande och märkligt på samma gång.

PERNILLA ANDERSSON

gå sin egen väg

MOA FRYGELL

DAVID SANDSTRÖM OVERDRIVE

HELA BANDET HÄMTAR UPP mig i Umeå för att åka till David Sandströms gård i byn Brände. I bilen spisas punklegenderna The Vectors och AC/DC:s klassiska album *Back in black* och intrycket är att det är ett riktigt tajt gäng jag ska spendera eftermiddagen med.

David Sandström Overdrive har fullt upp med förberedelser och repning inför morgondagens releasefest i samband med släppet av *Pigs lose*. En fest som de tänker göra till en stor happening för att äntligen fira ordentligt. I det ena av gårdens två hus, som har fått namnet Keith, finns replokalen och inspelningsstudio. Gården i Brände fungerar som en frizon för gänget.

– Vi drar ut hit, lagar mat tillsammans, hänger ut. Så kanske vi kollar in en film och bara sitter och dricker te och snackar skit, säger David.

I Davids kök pratar vi om allt möjligt. David berättar att låten *Lisa Lisa* består av råd till en ung musiker, men hon vet

inte om att den är skriven till henne. Han pratar om musik, om något som är större än bara poser, om personliga relationer i band. Gemenskapen är viktig, och David säger att medlemmarna i bandet ska kännas som de man söker upp på en fest om de inte är i samma rum. Det är så han känner för dem.

– Det här är så långt ifrån ett soloprojekt man kan komma. Jag har aldrig haft så lite makt i repis i hela mitt liv som jag har med de här tre.

De tre andra bandmedlemmarna – Oskar Sandlund, Frida Selander och Lars Eriksson – har stort inflytande på David och är viktiga för låtarnas riktning.

Under två, tre intensiva år efter Refused testade David alla möjliga experiment, instrument och genrer. Alla dessa projekt som inte varit nog engagerande och utmanande menar han har lett fram till där Overdrive är idag. Den långa vägen fram till dängorna på skivan bottenar i överenskommelsen att få tre minu-

ter på sig att säga något. Att få något sagt i en genre som har 60 år på nacken.

– Många kan uppfatta det som ganska basic, att man tar en gitarr och sätter sig och spelar och sjunger. Men för mig är det något väldigt komplext och svårt, och det mest utmanande.

Han beskriver varje låt som ett litet konstverk, och vilken popkulturell eller rockkulturell genre den råkar påminna om är alltid i andra hand gentemot vad de försöker hitta i låten.

– Kombinationen av vad texten pratar om och harmonierna och hur vi väljer att spela det, är vår konstform. Att leta sig fram till det. Det är en otroligt krävande verksamhet. Att göra en platta som är en timme lång, med så enkla låtar och med så direkt tilltal, som folk ändå vill slå på om och om igen för att höra en låt med tre ackord. Det är den absolut största utmaningen. Det absolut svåraste.

– Vi är slavar under musiken, säger Oskar och alla hajar till och håller med.

Vi pratar vidare om texter och David halkar in på AC/DC igen.

– Även om han sjunger "let me put my love into you" hör det samman med en känsla i låten. Det behöver inte vara någon viktig text för att det ska vara sant.

– Som låten *Not a good boy*, det sättet att prata om sex tycker jag är besläktat med tidiga AC/DC.

Det har blivit mörkt ute och nu är de mest peppade att gå ut till Keith och repa inför morgondagen. Ute är det kallt och den första snön har fallit hela dagen i form av snöstorm, men spelglädjen och de varma, melodiosa rocksångerna får mig att tina. När jag senare sitter i bilen tillbaka till Umeå ljuder AC/DC återigen i högtalarna och jag tänker på vad David sa. Att det är kombinationen som är språket. Texten i sig är inget språk, texten lever i låten.

PERNILLA ANDERSSON

Ludovico Einaudi

Om man blickar tillbaka några århundraden så hette den tidens rockstjärnor Mozart, Beethoven och Bach. Nuförtiden är det andra genrer som hyser de största divorna, men den klassiska scenen lever alltså och en av de senaste årens mest kritikerrosade klassiska kompositörer är den 53-åriga italienaren Ludovico Einaudi.

Jag når Ludovico per telefon tidigt en oktobermorgon i samband med ett promotionbesök i Sverige. Han har tagit en dags ledigt från den pågående världsturnén för att komma hit och göra reklam för sin senaste skiva *Divenire*. Det är rösten från en lugn och ödmjuk man som möter mig, och medan han sippar på morgonens första kopp te så berättar han livligt om sin uppväxt och sitt skapande.

– Musiken fanns hela tiden med under min uppväxt och jag kan fortfarande minnas min mors sittandes framför pianot. Det stod där mitt i huset och det var som om det bar en förtrollning som gjorde att jag drogs till det.

Många år har gott sen Ludovico slog an sin första ton och *Divenire* är hans sjunde studioalbum i ordningen. Med sitt lätta och briljanta spel och sina drömska melodier har han under de senaste åren växt ut till en av världens mest värenommerade klassiska pianister.

Var hittar du inspiration till din musik?

– Jag hittar min inspiration på en mängd olika håll. I möten med människor, konst, resor och små vardagliga händelser. Det klickar liksom till i mitt huvud och musiken kommer till mig.

Sitt stora genombrott fick Ludovico för två år sen när han bidrog med musiken till den kritikerrosade brittiska filmen *This is England*.

– Jag gillar inte stora produktioner, men när erbjudandet om att göra musiken till *This is England* kom så kände jag att jag inte kunde tacka nej. Det är en underbar film och jag gavs möjlighet att skapa fritt.

Precis som alla andra pianovirtuoser så tillbringar Ludovico varje dag tid framför pianot, men själv lyssnar han helst på rockmusik och bland favoriterna finns namn som Radiohead och José Gonzáles.

– Pop- och rockmusiken har genom alla år varit en stor influens för mig både i mitt skapande och privat. Jag är även musikaliskt ansvarig för en liten festival nere i Italien och förra året hade vi José Gonzáles som huvudakt.

Under tiden som arbetet med att turnera och göra promotion för senaste skivan fortsätter så är det dessutom snart dags att gå in i studion för att spela in en uppföljare.

Kan vi förvänta oss några nya grepp på nästa platta?

– Jag strävar hela tiden efter att förnya mig och på nästa skiva som beräknas släppas i september nästa år så har jag samarbetat med ett gäng tyska musiker. Kanske kan man hitta lite fler influenser från rockmusiken och några av låtarna har dessutom ganska stora stråkpålägg.

Jag tackar vänligt för Ludovicos tid och önskar honom lycka till inför den stundande livespelningen på TV4:s *Nyhetsmorgon*. Han svarar med att fråga efter bra svenska band och passar på att lovord José Gonzáles ytterligare en gång. Någoting säger mig att han är en riktigt skön snubbe, den där Ludovico Einaudi.

THOMAS RÖDIN

live

THOSE DANCING DAYS

KB, Malmö

31 oktober 2008

GGG

Stämningen i luften:

Oskyldigt snurrdansande, snygga monkitjejer och en alltigenom stigande pepp.

KRISTIAN GULLNER

DET ÄR EN FÖRVÄNANDE blygsam skara som vid elvatiden samlats på KB för att se några av de största hypebanden 2008 har kunnat erbjuda. De flesta av dem är vackra popflickor som ser ut att ha snörat på sig dansskorna kvällen till ära, en del består av unga män i rutiga skjortor som inte är riktigt säkra på vad de gör där. När det välklädda bandet väl äntrar den pelargonieutsmyckade scenen drar sig dock publiken fort mot den lilla scenen och tjoar till lite. Sångerskan Linnea Jönsson svarar med ett ”vi är Those Dancing Days” och ser ner mot stativfoten innan det hela inleds.

Under konserten kommer jag att tänka på när Arctic Monkeys spelade på Roskilde 2006. Ett band som slagit igenom och nått en otroligt stor publik i en handvändning, som plötsligt spelade på Nordens största festival. Alla gick dit, alla ville se hypen, och när spelningen väl började var det mest ett gäng bleka engelsmän i Harry Potter-ålder som nervöst slog på sina gitarrer

och försökte undvika att tänka på den hiskeliga publiken. Visst var det de skapade med detta nervositetsspelande bra, men det märktes att indiefrälsarskorna fortfarande var lite för stora.

Samma sak är det med Those Dancing Days. Ibland hinner de inte riktigt med, sneglar lite åt sidorna och på varandra och tycks undra hur det är tänkt att grejen ska vara. Tilläggas bör dock att både keyboardisten Lisa Pyk och Rebecka Rolfart på elgitarr verkar pepp till max, svänger runt och slänger med ben, hår och armar och skrattar åt ett par som börjar bugga i utkanten av publikmassan. Resten av bandet känns stundom en smula tillknäppt. Det är synd, för rent låtmässigt är Those Dancing Days något av det bästa i år, och jag är uppriktigt förvånad över att KB inte är fullt kvällen till ära.

Halvvägs in i konserten händer det dock något. Bandet börjar dansa med varandra på scenen, slappnar långsamt av, och litar på att *Run run* gör dans-

golv av huvudnickande. Det hela blir tajtare och tajtare, och plötsligt är det virveldans och unga tjejer på en scen som bara gör. Bara spelar. Och vi framför scenen drar ett lättat andetag och tänker att nu kom det till slut. Vilket vi ju visste att det skulle göra. Det är just då det känns klart att Those Dancing Days faktiskt inte har en särskilt lång väg kvar till det liveband de ibland gnistrar till och är. För ärligt talat, de är unga, indiekarusellen har snurrat fort, och det är inte konstigt om de inte växt ihop till en oslagbar liveakt än. Det är bara en tidsfråga innan de lyckas få igång både sig själva och en hel publik genom en hel konsert, även om konserten avslutas med ett ”tack så mycket” och en förvirrat nigande från sångerskans sida denna kväll. Men när de nått det stadiet kommer de vara ett bättre liveband än Arctic Monkeys någonsin kommer bli, tro mig.

NINA EINARSSON

GGGGG
GGGG
GGG
GG
G

Riktigt riktigt rusligt härlig
Inspirerande och spännande
Okej, men inte speciellt bra
Tråkig och intetsägande
Underkänd med marginal

skivor

A PLACE TO BURY STRANGERS

A Place To Bury Strangers
ROCKET GIRL/BORDER

GGGG

Ett av förra årets absolut bästa spacerock-album av Brooklyns mest högljudda band har så äntligen kommit till Sverige i fysiskt format. Den andra glädjande nyheten är att A Place To Bury Strangers självbetitlade debut nu fått en förlängd kolsvart svans i form av fem extra låtar. En svans som börjar med en mörk rufsig del av Devos *Whip it* och fortsätter i allmänt oljud. Så vackert att hjärtat stannar för någon minut. Låten heter *Never going down* och spelar i samma division som A Place To Bury Strangers tidigare explosioner *To fix the gash in your head*, *Don't think lover* och *My weakness*.

Det mesta på den här debuten, nytt som gammalt, kan för övrigt fortfarande golva mig när som helst. Det är shoegaze som med sotiga ånglok och ljud som sticker som glasfiber mot hjärnan kör över mina bedövade muskler. Som ett The Cure långt, långt in i skogen.

Vid de tillfällen när musiken inte går i ljusets hastighet låter det ändå livsfarligt, läs *Ocean*. Lyssna och du förstår.

DANIEL MAGNUSSON

BONNIE 'PRINCE' BILLY

Is it the sea?
DOMINO/PLAYGROUND

GGGG

Likt Bob Dylan så har även Bonnie 'Prince' Billy tendensen att förstöra det underbara som finns på skiva till något ofokuserat och slarvigt live. Men den här BBC-inspelningen kanske låter väldigt bra just för att han visste att det skulle spelas in eller så har han för gott skippat att röra till i grytan som borde förbli orörd. Konserter startas upp med *Minor place* och bakgrund-skörens små duvor förgyller det hela och höjer även inspelningen någon nivå. Den skotska kvintetten Harem Scarem får alltså ta åt sig lite av äran till att det här låter så bra, att det lika gärna hade kunnat vara ett studioalbum.

ALEXANDRA BENGTSOON

CONTRAHESIVE

Reflection is relative
SVEJEBRUK/WARNER

GGGG

Yep, fan vilken fet inledning *Reflection is relative* erbjuder: *One* är en blytungt old schoolig headnoddare i världsklass. Det minner om Looptroop både i sound och mikrofonleverans (och så klart sitter beatmakaren Robin Banks i Västerås), eller varför inte gamla rävarna Black Sheep. Och det känns helt naturligt att Porno klickar på engelska och Luuda på svenska, omväxlande, hur bisarrt det än kan låta.

Gutter music med gästande Kid Colt är också cool banger som skulle funka lika bra i Bed-Stuy som i Hässelby. Framförallt passar bägge rapparna ihop med Robin Banks grymma beats, rappen triggas av de feta beatsen och tvärtom för att bilda en helhet som är helt sjukt bra. The sky's the limit, boys!

Enda invändningen är att plattan är lite för lång. Även om många av de 15 spåren är tajta så blir det lite mastigt till slut. *If birds could talk* och *Can't change* kunde lätt klippts bort vilket skulle inneburit att *Reflection is relative* blivit en modern svensk hiphopklassiker. Nu faller de på målnöret men visar att underjorden fortfarande lever.

GARY LANDSTRÖM

THE CURE

4:13 dream
UNIVERSAL

GGG

Jag vet inte riktigt hur jag ska ställa mig. The Cure har efter ännu ett fyraårigt uppehåll släppt en ny platta, och precis som med de tre senaste plattorna har ingenting direkt hänt så som Robert Smith sagt. Den här gången lovade han en dubbel-CD, den skulle till och med komma i två versioner. Istället sitter vi här med en enkel upptempo och poppig Cure-platta. Och det är där problemet är, mitt Cure, det band som jag gillar, är ett mörkt, suggestivt och hypnotiskt band som trollbinder och fräser. Visst, pop-Cure är alltid bra med det är inte vad jag vill ha.

Första låten *Underneath the stars* är en fantastisk öppning, gitarrer som bygger och bygger och Roberts röst som slingrar sig igenom låten och flyter och flyger. Sen pop direkt efter det, sen självmord och sen den galna singeln *Freak-show* som faktiskt bara blir bättre och bättre. Men det är lite ojämnt och lite ofokuserat efter det. Det finns höjder och lågmärken, men i det stora hela en bra platta som påminner väldigt mycket om *Wish* men som inte har den jämnheten och höga nivån. *Sleep when I'm dead* har en grym refräng och *The scream* är skivans absoluta höjdpunkt, en hård, pumpande låt med ett riktigt vasst slutparti. Mer sånt och det hade varit en riktigt fullträff, nu är det bara en okej skiva från ett riktigt bra band.

MATHIAS SKEPPSTEDT

DAMN!

Let's zoom in
P.O.P.E./PLAYGROUND

GGG

Att skänka Damn! är mångfacetterade och breda råder det knappast något tvivel om. Mycket turnerande och spelande, både i eget namn och tillsammans med andra, främst kanske bakom Timbuktu. Men även som sig själva kan de visa upp en grym bredd. Även om mycket har någgon form av grund i soul/funk och kan svänga alldeles oerhört utan att man ens funderar på varför det eventuellt skulle vara intressant att kategorisera, varför det skulle vara intressant att klä i ord, utan bara låter musiken vara, bara följer med.

På *Let's zoom in* finns ett par såna moment, det svala svänget i *Country ways*, den lätt afrikanskt doftande *I'm not going to live another day without you girl* och den riktigt snygga smygkaribiska *Man is not a bird*. Men jag kan inte komma ifrån att det i längden blir lite säsigst. Det är när Damn! faktiskt släpper loss som de kan bryta igenom de starkaste barriärer. När de däremot, visserligen fullständigt adekvat, jazzar omkring i soulland, blir det lite segt. Fast visst är det lite kul när de lånar texter från Jerry Lee Lewis i *Rattle my brain*. Det blir på något märkligt sätt som att dalarna kompenseras för topparna och tvärtom, som att de tar ut varandra och man hamnar i ett status quo som lyssnare, undrandes om det egentligen hände.

Let's zoom in är ändå något man kan återkomma till, men egentligen bara för några låtar. Det finns för mycket som bara står och tuggar.

MAGNUS SJÖBERG

DEAD VOWS

Bad blood
REFOUNDATION

GGGG

Inget nytt under solen. Inget nytänkande överhuvudtaget. Och helt rätt. Göteborgs hardcore-

pluton Dead Vows presenterar på *Bad blood* musik helt enligt mallen. Skillnaden är att det görs med ett så tydligt engagemang, vilket smittar av sig i musiken och vidare till lyssnaren. Det var länge sedan ett svensk hardcoregäng visade upp sig så här från sin bästa sida där paralleller kan dras till Minor Threat och, faktiskt, Final Exit. Vilket inte alls är fy skam.

Med medlemmar ur bland andra Repoman, Seven Feet Four och Anchor borgar det för kvalitet och kvalitet är vad man får. Kvantitet får man däremot leta efter någon annanstans, här klockar fullängdaren in på 29 minuter. Det är också det som är styrkan med skivan. Less is more. Så klart.

JONAS APPELQVIST

THE DEARS

Missiles
DANGERBIRD/BORDER

GGGG

De som håller den kanadensiska indiens fana högst av alla, The Dears, kommer nu med sitt fjärde album sedan debuten för åtta år sedan. Detta efter en inte helt oproblematiskt tid med diverse kreativitetskriser och planerade soloprojekt. Men sådant fick ge efter för *Missiles*; tio låtar av flytande, lägmäld men ändå fascinerande indierock. Fascinerande just eftersom det är så mycket mer än indierock, det är Tom Waits, post-rocksreferenser men ändå spartanskt. Enkelt. Allt genom ett finmaskigt mörkt filter som andas kärleksfull melankoli. Mycket bra så.

NINA EINARSSON

DIDO

Safe trip home
SONYBMG

GGG

Personligen har jag ungefär samma relation till Dido som till Starbucks. Bortser jag bara från den provocerande rovdjursgiriga industrin som lurar i bakgrunden, tycker jag ändå att både kakorna och kaffet är helt okej. Visst, allt är lite anonymt och tillrättat, men samtidigt pålitligt och kvalitativt. Du får aldrig en möjlig kaka på Starbucks, du vet hur kaffet kommer att smaka när du beställer det, och på samma vis levererar Dido ännu en gång det fansen förväntar sig av henne, utan att det för den skull känns besvärande inställsamt.

Hennes tredje album *Safe trip home* behöver sålunda inte beskrivas. Du vet redan hur det

låter; dyrt, rent, varmt och välproducerat. Ungefär som Starbucks-kaffe. Och du behöver inte heller läsa den här texten för att veta om det är eller inte är din kopp. Tycker du om Didos tidigare album, kommer du också att tycka om *Safe trip home*. Gillar du dem däremot inte, får du väl ta och köpa ditt kaffe någon annanstans.

FREDRIK FRANZÉN

DIVERSE ARTISTER

Fabric 43
FABRIC/BORDER

GGGG

Metro Area lämnar sitt bidrag till Fabric Records dansanta mixskivserie i form av ett gäng smidigt sammansvetsade discolåtar. Tidigare har exempelvis Ellen Allien, James Murphy från DFA och Cut Copy stått för blandningen.

Skivan låter som ett riktigt snyggt utfört DJ-set. Ställ dig bakom skivspelarna på en klubb och låtsas mixa, med Metro Area-skivan hela tiden i högtalarna och du kommer få rejält med lovord efteråt. Så till vida att ingen har stenköll på Fabric-serien, förstås.

Metro Areas musik har alltid varit influerad av disco så valet av fokus är inte så överraskande. Och även om inte alla låtarna är hundra procentiga discodängor så bottnar soundet i genren och har främst hämtats från mitten av 80-talet. När plattan avslutats med Devos *Freedom of choice* har Metro Area lyckats med att omvärdera min syn på disco som en ofta alltför färdigmallad och klyschig musikstil. Do you feel like dancing?

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

DIVISION OF LAURA LEE

Violence is timeless
I MADE THIS/BONNIERAMIGO

GGGG

För tre år sedan var Division Of Laura Lee rejält på gång. De hyllades i internationell press och USA-turnén var bokad. Men allt rasade och medvinden var bortbläst. Det var deras dåvarande skivbolag som krisade och USA-turnén kunde inte genomföras. Bandet var nere för räkning en period men efterhand började det lossna igen. Musikhögulen Alan McGee fick upp ögonen för bandet och ett nytt skivbolag fixades.

Att det varit nyttigt för bandet att kräla i rännstenen hörs tydligt på *Violence is timeless*. Här finns en revanschlusta och nytändning och ut kommer den perfekta mixen av melodi,

AC/DC

Black ice
UNIVERSAL

GGG

Det finns tre band som aldrig får, aldrig vill och troligtvis inte kan, ändra sin stil. Motörhead, AC/DC och Ramones. Man vet alltid vad man får och hur det kommer att låta beror bara på om det är ett bra eller dåligt år. Alla tre hade det svårt på 90-talet, men medan Ramones la av så har de två andra ryckt upp sig rejält.

AC/DC har inte släppt nånting på åtta år så förväntningarna är ganska höga och jag måste säga att de uppfyller dem. 15 låtar och en timme är dock lite för mycket för ett band med tre ackord och titlar som *Rock'n roll train*, *She likes rock'n roll*, *Rock'n roll dream* och *Rocking all the way*. Vad som skiljer *Black ice* från de senaste 20 åren är att de har accepterat sin ålder och det faktum att de är just ett rock'n-roll-band

och inte ett hårdrocksband. Det är lite lugnare, lite gungigare och mycket bluesigare. Troligtvis det bästa AC/DC gjort på oerhört länge, kanske på grund av att det tagit sån tid att de kunnat slipa på sina tre ackord och sin grymt tajta rytmsektion. Dessutom är det utan tvekan det snyggaste omslag de nånsin haft, synd att det är mp3-tider då det hade varit grymt snyggt som LP.

MATHIAS SKEPPSTEDT

Gör Dig Till Hund
PERNILLA

PERNILLA ANDERSSON

GÖR DIG TILL HUND

PERNILLAS första album på svenska och på egna etiketten Sheriff. Innehåller radiohiten "Johnny Cash & Nina P"

UTE NU!!!

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

COMMUNION

TITIYO

HIDDEN

T
I
T
I
Y
O

**SLÄPPS
17 NOV!**

TITIYO är tillbaka och befäster sin ställning med detta album. Suggestivt, mörkt och otroligt vackert.

Sveriges rockkungar är tillbaka med besked! En dubbelplatta med **24 låtar** visar tyngden och skärpan hos göteborgsgänget. Stor **Sverigeturné** under våren.

**SLÄPPS
24 NOV!**

BENGANS.SE

W
WARNER MUSIC
SWEDEN

känsla och fysiskt sväng. Tillsammans med Kalle Gustafsson Jerneholm har de under två års tid i Svenska Grammfonstudion skapat stenhårt smart och beroendeframkallande rockmusik. En slags taggig indierock där Hot Snakes- och Sonic Youth-referenserna är tydliga, speciellt de sistnämnda i sköna *Daydream nation*-doftande *Silver ghost*.

Det är svårt att välja ut enskilda pärlor eftersom det inte finns en enda dålig låt och ingen utfyllnad alls på plattan, men *Anytime* och *3 guitars* är två låtar som jag vet kommer följa mig under lång tid. Samma sak med svängiga *Central Park*. I och med den här plattan har Division Of Laura Lee trotsat alla bekväma indelningar och trender och blivit ett av Sveriges intressantaste band. Det handlar om ren glödhet energi och grymma låtar, så enkelt är det.

JONAS ELGEMARK

ELDKVARN

Hunger hotell
CAPITOL/EMI

GGGG

Eldkvärn är Eldkvärn. Det går liksom inte att tro eller ens anta att Plura och grabbarna skulle frånga sitt koncept så att man inte kunde känna igen dem. Fast det kanske de gör, utan att vi som lyssnare märker det, jag vet inte.

Hunger hotell är under alla omständigheter vintage Eldkvärn. Habilt, starkt, men jag vet inte, det är något som jag tvekar om när jag hör den. Om det är att den låter alltför mycket som man tror att den ska göra, eller om det är så, och det är nog det, att Eldkvärn är på väg att mutera till det man guter den klassiska svenska rockvisan av Springsteen-wannabeas av: tillsammans med Ulf Lundell har vi tillräckligt för att sätta upp ett stort monument av den. Det låter självklart, det låter mycket rutin. Fast visst verkar det som att Plura genom sitt intåg i den officiella litterära världen genom sin blogg och på den baserade boken lägger en ytterligare dimension av imititet och nostalgi till låtarna, till och med trots att det obligatoriska tiominuteresposet inte finns med. För det är ju det som gör Eldkvärn, intimiteten och nostalgin. Minnena. Och ibland, ibland är det faktiskt ingen som slår dem på fingrarna där.

MAGNUS SJÖBERG

EVOCATION

Dead calm chaos
CYCLONE EMPIRE

GGGG

Ja och åter ja. Svensk dödsmetall är bäst alla kategorier. Evocation är bandet som stått aningen i skuggan av Entombed och Dismember, något som inte behöver vara negativt. Evocation är så pass bra i sig själva att de inte behöver sälja in sig med de argumenten. Det här är tvättakta döds. Så där charmigt skitig, tung och rå som bara svensk döds kan och ska vara.

PER LUNDBERG GB

MARIANNE FAITHFULL

Easy come easy go
NAÏVE/PLAYGROUND

GGGG

Det finns saker man inte kan undgå när man lyssnar till Marianne Faithfull, en sak som blivit mer och mer framträdande är den tidlösa skönheten. Den värdighet som genomsyrar hela hennes röst, hennes väsen. På sätt och vis också framträdande på det klassiskt snygga konvolutet, det evigt vackra, som går hand i

hand med innehållet. Det som kommer allra bäst fram på ett klassiskt vinylkonvolut, ett format som också skivan släpps i. Naturligtvis.

En annan sak man tänker på, på ett för andra artister nästan pinsamt sätt, är sättet hon tar melodier och gör dem till egna, utan att något kommer bort i tolkningen. Man tänker på alla framföranden av the great american songbook, som skulle behöva en dylik behandling för att inte för alltid bli sömnbringare tack vare Rod Stewart.

Easy come easy go är Faithfulls tolkningar av olika artisters låtar, på papperet en brokig samling, men hon gör som, tillsammans med ständigt fingertoppskänslige Hal Willner något stort av dem. Espers, Morrissey, Black Rebel Motorcycle Club, Merle Haggard – you name it. En magisk version av Neko Cases *Hold on hold on*. Precis som den 20 år äldre *Strange weather*, och precis som då också några riktigt omtumlande nummer. Precis som då också ett par som går på tomgång. Kanske för att det blir lite mycket på en enda gång. Fast nog är det en anmärkning i marginalen. Man måste inte frossa. Man bara njuter det goda, man måste.

MAGNUS SJÖBERG

GAISER

Blank fade
M_NUS/DOTSHOP.SE

GGGGGG

"Här rullar basgångarna som geishakulor i ett kvinnofängelse." De orden hade mina camping-grannar på årets upplaga av Norbergfestivalen klottrat på sin tältduk. Inte den mest smakfulla av kommentarer, nej, men den dyker likväl envist upp i mina tankar när jag lyssnar på Jon Gaisers albumdebut *Blank fade*.

Men vi tar det från början. Richie Hawtin hade som sitt alter ego Plastikman levererat skalpellvass techno i årtal, och han var sålunda redan en smärre legend när han 1998 grundade skivbolaget M_nus. Med tiden växte dock M_nus till att bli så mycket mer än den prominente Plastikmans protégé, och snart var bolaget inte bara ett av musikvärldens mest sammanhållna och profilerade kollektiv, utan också dess kanske mest pålitliga fabrik för ultraminimalistisk skalpelltechno.

I år firar M_nus tioårsjubileum, och imponerande nog är bolaget minst lika vitalt och pålitligt som någonsin tidigare. Fabrizio Maurizi släppte nyligen en strålende tolv, Heartthrob ett mästerligt album, och under bolagets kollektiva DJ-set på Sonår kom undertecknad så nära religiös extas som en bitter ateist bara kan göra.

Och nu släpper man alltså Gaisers *Blank fade*. Tidpunkten är perfekt, eftersom albumet i mångt och mycket sammanfattar allt det M_nus kommit att representera. Det är nattsvart. Det är sjukt snyggt. Det är minutiöst välpolerat. Det är hårt slipat och ruskigt avskalat, men samtidigt otgrundligt djupt och nyanserat. Det är en skön förening av den för M_nus så typiska ljudbilderna och de för Gaiser lika typiska, liksom kulrullande basgångarna (som får mig att minnas mina tältgrannar). Och det är så bra så att mina händer i skrivande stund darrar av upphetsning.

Gaiser är helt enkelt den för tillfället mest intressanta artisten på ett av världens bästa skivbolag, och hans debutalbum är en överträffad uppvisning i hur skalpelltechno ska göras anno 2008. Och jag tackar och bugar vördnadsfullt, för *Blank fade* är enligt min mening årets hittills bästa album.

FREDRIK FRANZÉN

IRYA'S PLAYGROUND

Irya's Playground
BYKER WALL/PLAYGROUND

GGG

Irya Gmeyner heter hon. Hon som är det mesta i Irya's Playground. Trots att detta är en debutplatta är Irya inte på något sätt debutant. Hon är sedan tidigare frontfigur i undergroundbandet Urga och grundare av Cirkus Cirkör. Hon har varit med förut och det hörs.

Hennes röst är skarp och precis lagom hes. Både texter och sound följer troget hennes karaktär som tenderar variera lite enligt modell Feist. Det är mycket som är vackert här. Inte minst *He passes my sentence* och *Sold my luck*. Och mycket kommer säkert att spelas friskt (*My angel*) både här och var men ändå kan jag inte släppa känslan av att skivan är för välarbetad. Eller är det just därför?

Till inspelningen har man tagit hjälp av proffs som Ebbot Lundberg och Conny Nimmersjö vilkas signaturer klingar tydligt i bakgrunden. Onekliga är de duktiga på vad de gör men ibland blir de lite för duktiga och glömmer bort att ambitionen att skapa hits inte får överskugga känslan.

PETER JOHANSSON

THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY

The cross of my calling
BURNING HEART/BONNIERAMIGO

GGGG

I CD-häftet från The (International) Noise Conspiracy's första fullängdare *Survival sickness* finns fantasifulla tips hur man kan protestera mot de rådande samhällsnormerna. Till exempel kan man skriva "det här kommer att bli din död" på alla sedlar som passerar ens fickor. Eller spela fotboll med tre mål och ingen domare. Eller gå på konstmuseum och placera ut sina egna verk här och där. På spelningar delade bandet ut häften där de bland annat analyserade bilder på Turbonegros sångare Hank von Helvete ur ett genusperspektiv.

I andra skivan *A new morning, changing weathers* konvolut tipsade de om fortsatt läsning om man blev intresserad av ämnena som låtarna tog upp. I *Smash it up*-videon flashade porträtt på gamla socialister och deras citat förbi. Jag gillade allt det där. Allt levererades till ett supersvängigt soundtrack framfört av ett band som hade de snyggaste dansmoves du sett.

Till skivan som följde, *Armed love*, tappades i mina öron en del av den väldigt egna och kompromisslösa charmen. Men nu när bandet återvänder med *The cross of my calling* faller jag för Inge, Lars, Ludwig och Dennis igen. Det är på ett sätt slickare och mer retro än någonsin, kanske på grund av de 60-talsdoftande och smått psykedeliska orgelslingorna, men kraftfullt så det räcker och blir över. Redan när första låten, *The assassination of myself*, där Dennis Lyxzén gör upp med sin mansroll, drar igång känns det som bandet har lyckats återuppfinna sig själva. Och den sköna känslan håller i sig.

Bandet lyckas till och med att göra titel-spåret på drygt åtta minuter till en av höjdpunkterna på skivan. Det bygger på ett sånt groove att jag inte vill att det ska ta slut. Allt på skivan är inte lika bra men delarna summeras upp till ett så självklart politiskt och skönt album som jag ofta vill återkomma till. Namnet på tredje låten *Arm yourself* säger allt, den här skivan är ett lämpligt vapen.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

Pustervik Baren December

- 1:e **Pingisklubben**
- 3:e Woody West:
- Chad Vangaalen** (CAN)
- 4:e Woody West: **Gary Louris & Mark Olson** (US)
- 5:e **Club Slacker**
- 6:e **TOK-DISCO**
- 8:e **Pingisklubben**
- 11:e **The Dirtbombs** (US)
- 12:e Friday Im In Love: **I Are Droid**
- 13:e **Locus**
- 15:e **Pingisklubben**
- 17:e PK Musik: **David Sandström Overdrive**
- 18:e **Mint Condition**
- 19:e **Governor Andy**
- 20:e WW: **Mattias Hellberg & The White Moose**
- 22:e **Pingisklubben**
- 25:e Woody West:
- Bye Bye Bicycle**
- 26:e **Friday I'm In Love**
- 31:e **New Year I'm Love**

Med reservation för ändringar

Biljetter: 031-13 06 80
www.pustervik.goteborg.se

Tävla och vinn julklappar.

Prenumeration på Groove + The (International) Noise Conspiracy's nya skiva. Besök **www.groove.se**

Bli vår majspäjskompis.

www.myspace.com/magazinegroove

ARCTIC MONKEYS

At the Apollo

WARPFILMS/PLAYGROUND

GG

Iskall ljudbild, iskallt ljus. Bara bandet på en scen som lika gärna skulle kunna vara en replokal. Tystnad och sedan *Brianstorm*. En konstpauz följer mitt i låten och så igång igen. Sedan, det abrupta avslutet, ljus upp och helt överraskande: publikens jubel.

Vi är på Apollo i Manchester även om den här live-DVD:n ljuger till en början. Det är för snyggt, för tillrättatlagd för att man ska påminnas av svettig ölkletig lokal. Kameror glider stillsamt och vackert och fäster blickarna på en vilt viftande Alex Turner. Ljuset är rött. Bandet är lagom engagerat och drar av en så god best of-laddning som man kan ha med två skivor i bagaget. Allt är i sin ordning.

Mellansnacken är självsäkra och helt hopplösa: "Ni ser lite ledsna ut där uppe på balkongen. Mår ni bra?", säger Alex Turner och får ett gäng primalskrik till svar. No shit, säger jag. Alla mår givetvis bra, alla får kicken och själv ser jag ett band i en kal replokal med tillhörande vråleffekter från en mörkblå massa någonstans där i bakgrunden. Jag är långt ifrån övertygad både av Arctic Monkeys i stort men även idén med den här live-DVD:n. Och det blir liksom inte roligare än så här även om nytänk från filmskaparna ger några små plus i kanten.

Warpfilms, som är en förgrening av skivbolaget Warp, vill gärna gå sin etikett till mötes och skapa något nytt, vrida en idé ett extra varv. Framför allt fokusera på en viss del istället för att stila med för många snygga lösningar. Men allt står och faller med de som egentligen betyder allt: huvudrollsinnehavarna. Ja-sågarna kanske kallar *Arctic Monkeys at the Apollo* ett steg i rätt riktning i utvecklingen av framtidens livevideor. Undertecknad ser dock en livevideo som målar ut ett tråkigt liveband med ännu gråare färger.

DANIEL MAGNUSSON

DIVERSE ARTISTER

From the basement

EAGLE VISION/PLAYGROUND

GGGG

Slitna mattor och draperier längs väggarna. Ett piano, två trumset i bakgrunden. En skäggig Thom Yorke kommer in i bild, plockar upp ett papper från golvet och sätter sig på pianopallen. Sedan firar han av två nya Radiohead-låtar. Innan honom har PJ Harvey spelat låten *The piano* på gitarr, Sonic Youth uppträtt med två basar och två gitarrer, José González plockat fram *Abram* och *How low*. Jarvis Cocker har sjungit om feta barn, The Shins spelat två av sina bästa sånger, Jamie Lidell gjort ett inspirerat, svettigt framträdande byggt på loopar, en synt och fin sång, Damien Rice suttit på knä och spelat sin sorgliga *The blower's daughter*.

DVD:n består av ett urval från tv-shoven *From the basement*, som startades som en pod-cast av Radiohead-producenten Nigel Godrich. Ljudet är kristallklart, banden avslappnade. Det finns ingen publik, bara musikerna och deras låtar. Det funkade bra i all sin enkelhet. Kolla in YouTube efter dem som inte fick plats på DVD:n, svenska The Envelopes till exempel.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

GRACE JONES

Hurricane

WALL OF SOUND/BORDER

GGGG

Grace Jones var kanske aldrig den artist som sålde bäst eller spelades mest på radion, men hon var under hela den första halvan av 80-talet coolheten personifierad och *Nightclubbing* från 1981 är en riktig klassiker.

Hurricane, som är fru Jones första studio-platta på närmre 20 år, känns som om den legat nerfrusen sen slutet av 80-talet och tinats upp igen för att clubkidsen nu är mogna att ta emot hennes musik med öppna armar. För det här är verkligen ett styrkebesked och bra mycket bättre än jag vågat vänta mig. Grace har kommit upp med sina mest personliga och självfulla låtar hittills i karriären och det låter oväntat modernt utan att för den sakens skull bli patetiskt. Hon återupptar här samarbetet med Sly & Robbie som även stod produktionen på *Nightclubbing*. Reggae, pop och disco blandas till en maffig ljudbild som ofta påminner om Massive Attacks bästa stunder. Gammal är äldst helt enkelt.

THOMAS RÖDIN

MATTIAS HELLBERG & THE WHITE MOOSE

Out of the frying pan, into the woods

PLAYGROUND

GG

Amerikanska filmer skildrar ofta den stora besvikelse föräldrar kan känna när ett barn slösar bort sin uppenbara talang genom att göra något helt annat. Så känner jag ofta inför Mattias Hellberg. Som att jag vore en gruvligt besviken förälder som undrar varför han envisas med att göra psykedelisk rockmusik när han bevisat förmågan att skapa magi under sina musikaliska eskapader tillsammans med Martin Hederos och helt solokvist.

Tillsammans med The White Moose har Hellberg knäpat ihop en skiva med rock'n'roll-driv och psykedeliska orgelutflykter sida vid sida. The Stooges möter The Doors möter Spencer Davis Group och resultatet blir, trots att det på papperet låter bra, tamt. Det är helt oförutsägbart, för all del, men ändå inte omtumlande på en fläck.

Sensmoralen i de amerikanska filmerna brukar vara att låta barnen göra det de själva vill och acceptera deras val så de blir lyckliga. Jag accepterar Hellbergs val, men fortsätter rent självvisst tänka på min egen lycka istället. *Out of the frying pan, into the woods* gör mig inte lycklig alls.

EMMA RASTBÄCK

DEREK MEINS

The famous poet

1965/BORDER

GGGG

Alla hålls vi tyglade av samhällets normer och krav. Våra innersta önskningar och drifter får vi hålla i fantasin – detta som Freud satte ord på redan under 1800-talet. Derek Meins har genomsyrats av detta tema och debuterar med ett minialbum innehållande en blandning av dramatisk poesi, ett kryddmätt varierat, engelsk korrekthet och utflippad ungdomlig frenesi. Första låten *The Freud song* är en sanslöst härlig kickoff på en fortsatt färgstarkt emotionell mix. Meins vägrar anpassa sig och spelar ut tankar och känslor som ett fyrverkeri, rakt ut i luften. Shakespeare möter

punkrockaren som sedan släpas omkring av en karaktäristiskt ärrad cowboy på minerad mark. Ironiskt intellektuellt och primitivt i stundens explosion. Det enda som är negativt är att det inte är lika roligt att höra partierna med de poetiska dramascenerna vid andra, tredje, fjärde, femte genomlysningen som första gången. Men sista låten påminner om *Stilla natt* och synderna är förlåtna.

MATHILDA DAHLGREN

MOBY

Last night remixed

MUTE/EMI

GG

Förra året kom Moby med sin minst intressanta skiva någonsin: *Last night*. Receptet var rätt likt det som Moby kryddat sina anrättningar med sedan den ytterst framgångsrika *Play* från 1999: soulsamplingar i slicka produktioner som är tänkta att fungera både på dansgolv, i hissen och i bilen. Jag gav den två G:n och tyckte det var rätt åt Moby att Eminem ville spöa honom en gång i tiden. Nu är jag egentligen inte för våld, så jag ångrar det uttalandet. Och Moby verkar vara en rätt trevlig prick.

Men musikaliskt är det faktiskt dags för en uppsträckning. Visst är remixversionen av *Last night* en tydligare positionering mot dansgolvet. Det handlar mer om disco än om sömnig soulsamplingsmusik. Mobys fluffiga produktioner har kammats försiktigt av de inbjudna remixarna. I en del fall alldeles för försiktigt. Skillnaden är knappt hörbar. Men det finns en del undantag. The Shapeshifters Maximalremix av *I'm in love* erbjuder fläskigare stråkar och biffigare trumljud, vilket till och med en vegan som Moby måste tycka är positivt. Alice i General Midi Remix blir kantigare och hårdare med de lätt distade trummorna. Och Masons remix av *I'm in love* kryper försiktigt framåt och bygger förväntningarna inför ett

crescendo. Så något bättre än originalet är det. Men tyvärr inte tillräckligt för att skapa fram ett G till ur betygspåsen. Det har blivit dags att förnya grunden. Det räcker inte med att låna in remixare för att täcka över Mobys totala brist på nya idéer.

MATS ALMEGÅRD

LISA NORDSTRÖM

7 states of passion

KNING DISK/DOTSHOP.SE

GGGG

Ännu en gång gör eldsjälarna på det Göteborgsbaserade skivbolaget Kning Disk världen till en lite, lite finare plats, då de ännu en gång levererar ett stycke smärtsamt snyggt paketerad musik i mästarklass. Denna gång är det Lisa Nordström från Midaircondo som står som avsändare, och *7 states of passion* är albumversionen av hennes konsert på årets upplaga av Göteborgs Dans & Teaterfestival.

Albumet är dock befriat från alla de mindre attraktiva drag man ofta förknippar med liveskivor, och *7 states of passion* låter tvärtom förvånande rent, fokuserat och liksom fläckfritt. Nordström sjunger genomgående glasklart, och hennes förening av polerad pop och nyfiken improvisation, av experimentell electronica och akustisk instrumentering, den håller en förtrollad från första till sista minut.

Det ska kanske sägas att *7 states of passion* inte är ett helt enkelt album att ta till sig, utan det kräver tvärtom en del av lyssnaren. De som redan förtrollats av Midaircondos musik vet dock hur väl ansträngningen belönas, och för de som ännu inte gjort det, kan de obeskrivligt vackra poplåtarna *Undone* och *Fireworks and the ocean* mycket väl bli betet som lockar in dem i en lite, lite finare värld.

FREDRIK FRANZÉN

THE SOUNDTRACK OF OUR LIVES

Communion

AKASHIC/WARNER

GGGGG

När man pratar om klassiker brukar man mena en författare eller konstnär som skapat verk av bestående värde. Uttryck som epokgörande, unik och tidlös brukar användas. För att en skiva ska anses som klassisk bör det vara en samling låtar som man kommer ihåg och kan njuta av i flera år, kanske livet ut. Det bör också vara något som kan inspirera andra band under lång tid framåt. Men får en klassisk skiva ha en dålig låt?

Om vi försöker passa in *Communion* i detta för att se om den är en klassiker så kan vi börja med att konstatera att The Soundtrack Of Our Lives inte direkt är epokgörande och att det på *Communion* faktiskt finns en högst tveksam låt, en som jag retar mig på varje gång, nämligen *Thrill me*.

Men vi kan också konstatera att bandet har en högst egen identitet vad de än tar sig för. Det är unikt. Många menar att bandet stjal hejdlöst från sina 70-tals idoler. Kan så vara, men det The Soundtrack Of Our Lives sysslar med kallas för kärleksfull stöld. Stora rockartister har alltid varit lika stora musikalskare som musikmakare.

Om vi fortsätter titta på klassikerbegreppet och *Communion* så är det högst troligt att jag kommer att njuta av *Communion* i flera år. Mycket faller på plats alltså, men

sammantaget blir det ändå inte riktigt en klassiker. Om vi nöjer oss med att kalla den mästerlig så känns det bättre. Inte så illa det heller. För under lyssningen av *Communion* påminns man om hur oerhört stark och upplyftande popmusik faktiskt kan vara. Och om nu musik kan förändra liv så låter den precis så här. Det räcker långt.

Vad är det som är så jävla bra då? Jo, det är när låtar som *Distorted child* framkallar ett tillstånd där tiden står stilla. Eller när en låt som *Just a brother* rör mig till tårar eller *Fly* och *Second life replay* som bara är två av många rent religiösa upplevelser på plattan. Jag hoppas att ekot av *Communion* kommer att leva kvar så länge det finns liv, så bra är den faktiskt och jag är innerligt glad att The Soundtrack Of Our Lives till slut fick ur sig något som detta. Inte minst för deras egen skull. Jag visste att de var kapabla till att överträffa sig själva.

JONAS ELGEMARK

AFTER THE SUCCESSFUL TOUR WITH *Nightwish*

WE ANNOUNCE THE BRANDNEW

PAIN ALBUM!

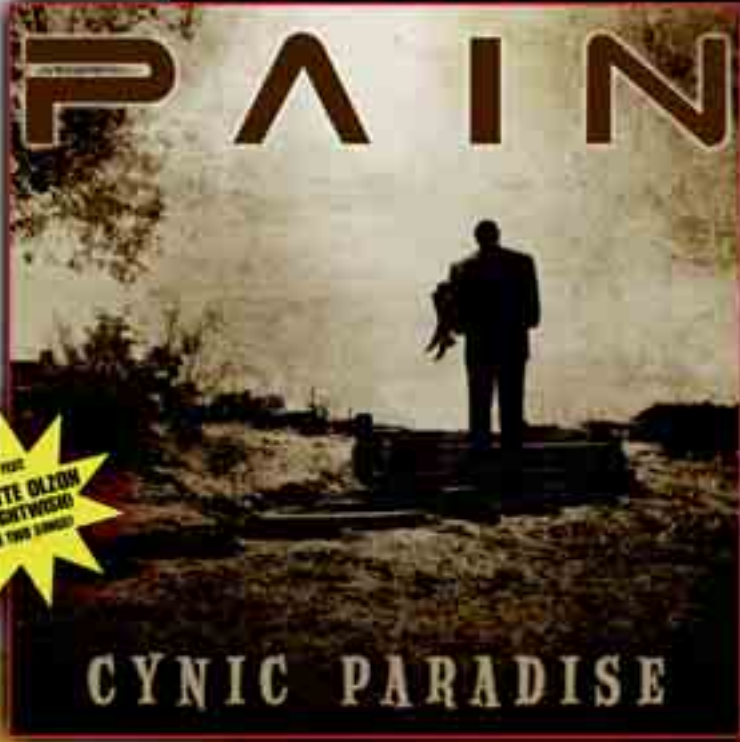
BETTER, TIGHTER AND DARKER THAN EVER ...

CYNIC PARADISE

PETER TÄGTGREN'S MAGNUM OPUS REACHES FROM INDUSTRIAL VIA METAL TO ROCK 'N ROLL, DARK TEMPER, SYNTHESIZER, SNOTTY GUITARS, QUIET ELEMENTS AND REAL SOUND EXPLOSIONS.

THIS ALBUM HAS EVERYTHING YOU NEED.

A HILARIOUS ARRANGEMENT WITH A LOT OF SURPRISES AND TRUE SONG GRENADES! DO NOT MISS IT!

PAIN

CYNIC PARADISE

LTD. EDITION CD DIGIPAK (INCL. BONUS CD),
JEWELCASE CD & DOWNLOAD AVAILABLE!

OUT NOW!

+++ DOWNLOAD EXCLUSIVE PRE-RELEASED TRACKS AT WWW.NUCLEARBLAST-MUSICSHOP.DE +++

NUCLEAR-BLAST

PRE-LISTENING, MERCHANDISE AND MORE:
WWW.NUCLEARBLAST.DE

CHECK OUT!

OUR NEW NUCLEAR BLAST MAGAZINE

More than 13500 COPIES, 100% FREE! (Europe only) - offer here at:
Nuclear Blast - Deschtrasse 40 - D-74072 Donzdorf - Germany
Tel. +49 (0) 7142-208005 - Fax +49 (0) 7142-24554 - email mailto:info@nuclearblast.de

EUROSONIC NOORDERSLAG

THURSDAY 15 FRIDAY 16 SATURDAY 17 JAN 2009

GRONINGEN | THE NETHERLANDS

THE EUROPEAN MUSIC CONFERENCE AND SHOWCASE FESTIVAL

MEET THE EUROPEAN (LIVE)
MUSIC INDUSTRY AT
EUROSONIC NOORDERSLAG 2009

WITH

- 2500 International delegates
- 250 European acts
- 100 Panel and industry meetings
- 24 EBU public radio stations
- 150 European festivals
- 80 European journalists
- 29 Nationalities

REGISTRATION DEADLINES:

Late €235,- (if registered before 16 December 2008)
Walk Up €260,- (after 16 december 2008)

"THE MOST IMPORTANT GATHERING IN THE EUROPEAN
LIVE MUSIC BUSINESS CALENDAR" POLLSTAR (US)

"THE PLACE TO SECOND GUESS WHO'LL BE THE BIG
EUROPEAN BANDS OF THE YEAR" NME (UK)

WWW.EUROSONIC.NL

WWW.ETEP.NL

böcker

MARK OLIVER EVERETT

Saker och ting barnbarnen bör veta
REVERB FÖRLAG

GGGGG

Det är inte alltid som musikprofilers biografier blir intressanta och läsvärda, ofta kan det bli rätt navelskådande och, för någon som inte har fullständig koll på honom eller henne, rätt ointressant. Eels frontman Mark Oliver Everett går långt bortom allt detta, helt och hållet.

På något sätt inser man varför en del av hans texter och musik låter som det låter; död och ångest; jo, det finns närvarande, det finns riktigt närvarande. Låtar får en kontext, man får en bakgrund, både konkret och allmän, citat, runt-omkring-historier, som en roadtrip in i en artists bakgrund. Everetts biografi är fullständigt övervåldigande i sitt tilltal, man fångas av all charm och humor som finns mitt i allt det, jo, man kommer inte ifrån det, deprimerande. Det finns en distans och hela boken är fylld av en riktigt avväpnande humor som gör att det ändå känns lätt och, det känns nästan konstigt, riktigt, riktigt underhållande. Faktiskt ger det också en liten nyckel till hela Eels och hela uttrycket.

Saker och ting barnbarnen bör veta är en upplevelse som alla bör vara med om – oavsett om man är intresserad av musik eller inte.

MAGNUS SJÖBERG

LENNART PERSSON

Sånger om sex, gud och ond bråd död
REVERB

GGGG

I Peter LeMarcs förord läser jag "...det inte finns någon musikkritiker som kan jämföras med Lennart. Men det är inte sant. Han är ingen musikkritiker. Han är en missionär. En inspiratör."

Just så är det. *Sånger om sex, gud och ond bråd död* innehåller 59 texter om lika många låtar. Skam till sägandes har jag, när jag skriver detta, bara hört nio av dem (med de artister vars version Persson framhåller som den starkaste). Tids nog kommer jag att ha luskat rätt på dem alla. Trots att mina öronfrekvenser egentligen är inställda på helt andra stilar. Det är Lennarts fel. Efter nästan varje text känns det som jag inte kan leva utan den låten, spelar ingen roll om jag hört den eller inte, hans text har redan övertygat mig.

ROGER BENGTSOON

KENT WENNMAN & PER BOYSEN

Musik som levebröd
UR

GGG

Författarna till denna torra studieförbunds-skolbok väljer att övertydligt förklara allt in i minsta detalj, vilket säkerligen avskräcker en del som redan har interneterfarenhet eller kompisar i band (och vem har inte det nuförtiden?). Att få läsaren att känna sig som han/hon växt upp bakom ett träd i storskogen är nog inte rätt väg att gå.

Trots denna pedagogiska redundans står intressanta fakta att hitta. Om så viktiga saker som kontrakt, marknadsföring, media och upphovsrätt. En positiv aspekt är dessutom att de ser fildelning och nätets nya distributionsvägar som en möjlighet, inte som ett hot. Den moderna tidens enda hållning.

GARY LANDSTRÖM

OSSLER

Ett brus
ST4T/WARNER

GGGGG

För mig har Hansa Tonstudion i Berlin alltid varit nånting magiskt. Så många av mina favoritartister spelade in där; Nick Cave, Iggy Pop, David Bowie, Killing Joke för att nämna några, och nu Pelle Ossler. Jag har följt Pelle ett tag nu och alltid gillat hans skivor, men det här är lätt det bästa han gjort.

Ett brus är väl det närmaste nån nånsin kommit Nick Caves *The firstborn is dead* vad gäller attityd och ljud. Det är mörkt, avskalat, rätt och hypnotiskt. *Svinbesättningen* påminner om Osslers projekt med Thåström, Sällskapet. Sugestivt, instrumentalt och europeiskt. Och just Thåström tänker jag på flera gånger under skivans gång, kanske på grund av att Ossler tagit med sig bandet han spelade i då han komnade Thåström på turnén 2005/2006. Det känns som den skivan jag alltid velat att Thåström skulle åka till Berlin och göra, men istället blev det Ossler.

Ner i säcken rullar över en som en långsam tanks och hade gärna fått vara både 10 och 15 minuter lång. I *Ett slutet rum* kör Ossler över mig totalt, *Borra hål* är en skänsk betongblues som knastrar, sprakar och skrämmar, *Elvis på institution* ren rockabilly, nästan som ett ungt Wilmer X. Det här är helt klart årets bästa, mörkaste och mest intressanta platta, den är allt det som ett *Idol*- och *Melodifestival*-skadat Sverige behöver. Tack Ossler!

MATHIAS SKEPPSTEDT

PAIN

Cynic paradise
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGG

Är det Pain eller E-Type ihop med The Poodles? På senaste skivan är likheterna så fördummande förväxlande att det kräver falköron för att veta. Pain å la 2008 är mer radiovänlig euro metal än tung industri.

Hur som helst så är detta ett album som inte borde göra något fan besviken. Roligast med *Cynic paradise* tycker jag är texterna. Albumets bästa låt är *Have a drink on me* med sitt Depeche Mode-inspirerade versriff. Textens kärna är att alkohol är en bättre livskamrat än kvinnor och det berättas på ett öppen hjärtligt och humoristiskt sätt. Men säg den glädje som varar för evigt, för när Peter Tägtgren tar död på klyschan "vad som inte dödar stärker" så omhuldar han en annan klyscha, nämligen "lev ung och dö snabbt." Såvida det inte är ironi från 38-åringen.

Trots att Peter Tägtgren hyllar alkohol, så skulle han aldrig dumpa musik för dryckesjom. Och det märks. Hän älskar sin studio. På slutet tycker jag dock låtkvaliteten vattnas ur ordentligt. Där saknar jag en konsigliere som kan vara ärlig och säga: "Du är Peter Tägtgren, du kan bättre än det här".

TORBJÖRN HALLGREN

P!NK

Funhouse
LAFACE/SONYBMG

GGGG

Detta är Alecia "P!nk" Moores stora separations-platta. Hon och motocrosskillen Carey Hart har skiljt sig och i Max Martin-proddade singeln *So what* försöker hon nå katharsis genom att driva Hart ur sitt system och intala sig att livet ändå går vidare, även om hon gråter inombords. Andra talande låttitlar på plattan är *It's all your*

fault (fantastiskt fartig och träffande låt), *I don't believe you* (vilken hjärtersare), *Please don't leave me* (vilken refräng...) och *Mean*.

Men plattan är inte deppig, snarare inspirerande och upplyftande. Mest för att hon vet att spela på känslosträngarna utan att bli sentimental. Jag känner saker när jag snubblar genom *Funhouses* värld av distade speglar och galna clowner. Jag känner att jag lever och jag inser att vi alla måste gå igenom både det ena och det andra för att förstå vad det innebär att vara människa. Och jag håller med P!nk om att det viktigaste är att välja kärleken. Kärleken är störst.

P!nk har sålt 23 miljoner platlor genom åren, och hon är ändå bara 29 år gammal. Även om man inte säljer så många CD-skivor 2008 så kommer *Funhouse* att cementera hennes stjärnstatus än mer. Hon är ju något så ovanligt som en begåvad stjärna med humor som dessutom har lätt att öppna upp sitt känsloliv på vid gavel. Det visar hon med emfas för varje ny platta. Hon vågar visa sig svag och blir därigenom starkare. Både som människa och artist.

Dessutom sjunger hon riktigt bra med sin sexigt rasiga röst och produktionen är spännande och tajt. Vad mer behövs? Inte så mycket.

GARY LANDSTRÖM

RYAN ADAMS & THE CARDINALS

Cardinology
MERCURY NASH/UNIVERSAL

GGG

Ryan Adams utveckling har stått tämligen stilla de senaste sex-sju åren. Några steg framåt, några tillbaka, kanske ett par i sidled. Han håller på att stampa sig ett jordgolv, och det kommer att bli solitt. Han är väldigt bra på det han gör, de oresonliga och bluesbaserade låtarna är mycket skickligt hopsnickrade, men det hindrar inte att man vet exakt vad som väntar när ett nytt album nalkas. Kanske är det produktionstakten som spökar. Fokus ligger mer på att släppa nytt än på att verkligen ta

TIMBUKTU

En high 5 & 1 falafel
JUJU/PLAYGROUND

GGGGG

Hela denna platta känns bredare och mer inbjudande än något Möllehiphopens svar på Håkan Hellström släppt tidigare. Vet inte om det beror på att jag lyssnat sjukt mycket på den den senaste veckan, men varje spår känns klockrent och jävligt självklart – det finns inga dippar och ingen utfyllnad. Jag tror det beror på att Jason nått fram till minst 90% av sin potential som artist, och att publiken utvecklats med honom.

För även om han, Måns, Jens och Svante gör låtar som känns gjorda för egna crewet och dessutom inte mörkar droganvändning är han ändå totalt folkfärdig och älskad. Crewet har sålunda växt något monstroe på senare år och det känns skitkul att han fullständigt överbygger genre- och åldersbarriärerna. Alltså lyckas han ha fingret på landets puls och alltid ligga steget före, genom att få oss att må bra samtidigt som han alltid ger oss något att fundera över. Tänk om fler politiker var så här öppna för intryck och sedan kunde omsätta det i handling, då hade det fanimej sett annorlunda ut både här och där, kanske tillhör president Obama den nya tidens politiker?

sig tid och låta musiken utvecklas i någon riktning.

Precis som på övriga album från de senaste åren är det mesta högst ordinära låtar utan vare sig finess eller spänning, men så finns det en handfull riktigt fina alster. Flasket och det bombastiska har sitt syfte, det är inte en Ryan Adams-skiva utan det. Men det är när han är lite lugnare och mer intim som det gnistrar. *Natural ghost* är ett exempel, *Evergreen* ett annat. Båda smyger sig lite närmare än resten. Höjdpunkten kommer dock sist på skivan, pianobaserade *Stop*. Viskande sång, naken produktion och en text om att välja mellan ljus och mörker. Kanske vackrast sedan hela *Heartbreaker*.

EMMA RASTBÄCK

THE SMITHS

The sound of The Smiths
RHINO/WARNER

GGGG

The Smiths tämligen korta karriär fick ett abrupt slut i augusti 1987 när gitarristen Johnny Marr valde att hoppa av bandet. Sedan dess har ryktena om en återförening dykt upp med jämna mellanrum men frontfigurerna Morrissey och Marr förnekar än idag att nåt sånt skulle vara nära förestående.

Under de fem år bandet var aktivt lyckades man dock komma upp med ett koppel av framgångsrika singlar och nu finns alla här plus en del övrigt material samlat på en dubbel-CD. Firma Marr/Morrissey hade ett samspel liknande McCartney/Lennon, och även om man även haft lyckade solokarriärer så känns det som att de åstadkom sitt allra bästa material tillsammans. Det här är klassisk gitarrpop som fortsätter att inspirera unga människor världen över trots att det är över 20 år sen bandet gick i graven. Helt enkelt två skivor fyllda av tidlös musik framförd av ett av rockhistoriens bästa singelband. Äger du ingen samling med The Smiths så är det här ett måste i skivsamlingen.

THOMAS RÖDIN

I samma andetag man konstaterar att Jason är en av de viktigaste och skarpaste Sverigeskildrare alla kategorier måste man även ge cred till geniet snett bakom hans axel: Breakmekanix-Måns i producentstolen. Han serverar definitivt soundtracket till det nya Sverige vare sig han enkelt och okomplicerat jamar på akustisk gitarr, fixar bisarra dragspelskomp eller bara flaskar upp ultranajs råbeats att nudda sönder nacken till. Hans hårddiskar verkar svämma över av störtskön musik, så räknar inte med att Österlens Timbaland försvinner någon gång snart.

Kontentan är därmed att *En high 5 & 1 falafel* är bäst just nu och en lång tid framöver. Den recensent som inte ger plattan full pott har knas i kolan.

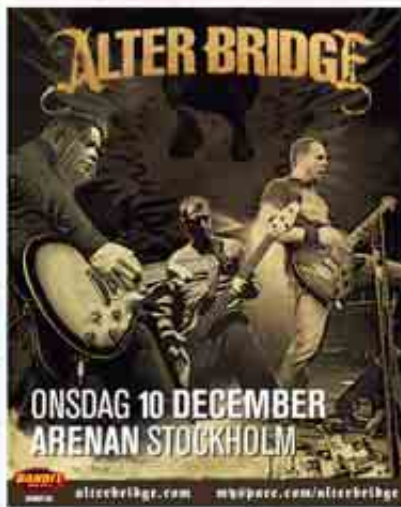
GARY LANDSTRÖM

Öppet hus på Gyro 27/11

På Gyro, Gymnasium Rock City i Hultsfred, vävs teori och praktik ihop på ett naturligt sätt, och programmens musikbranschskaraktär genomsyrar även kärnämnen. Vår målsättning är att det alltid ska finnas något verkligt att hänga upp den teoretiska pluggkunskapen på, för att på så vis göra undervisningen både roligare och mer stimulerande.

Torsdag 27/11 har vi öppet hus mellan 12.15-19.15. Välkommen!

Mer information: www.gyrocity.se | info@gyrocity.se

Biljetter finns att köpa via www.ticnet.se, tel: 077-1707070 samt alla Ticnet- och ATG-ombud. Vill du ha vårt nyhetsbrev? Registrera dig på: www.aeglive.se

CMM Group är specialister på CD, DVD kopiering och tryck.

**Pressa eller kopiera?
CD eller DVD? Eller duodisc?**

Vi har allt för ditt CD projekt.

CMM GROUP

Torshamnsgatan 39 B i Kista,
08-545 706 70, info@cmmgroup.se

album

THE SPINTO BAND

Moonwink
FIERCE PANDA/BORDER

GGGG

Moonwink får mig att på allvar betvivla min intelligens, eftersom jag gång på gång kommer på mig själv med att bli förvånad när sista låten tystnar. Det stämmer tydligen att tiden går fort när man har roligt. The Spinto Band släppte sin debutplatta 2006, *Nice and nicely done*, och visst är de sig lika. Varför ändra ett vinnande koncept? Med melodin som svar på indiepopgåtan om livet trallar jag igenom elva låtar som alla skulle kunna vara förstasinglar. Pigga trummor, busiga gitarrer, skön sång (icke att förväxlas med skönsång), handklapp och tamburiner. Finfint.

ANNA GUSTAFSSON

ANNA TERNHEIM

Leaving on a mayday
UNIVERSAL

GGGGG

Jag blev lite besviken på Anna Ternheims andra album, *Separation road*. Det hade inte mycket kvar av det jordnära som gjorde debutten till stor och god.

Därför känns det riktigt bra att lyssna till *Leaving on a mayday*. Det avskalade, nakna, naturnära uttrycket är till viss del tillbaka, men i en betydligt tyngre och mörkare ton med stråkar, cymbaler, monoton klaviatur och tunga, suckande, återhållna trummor. Det sköra finns till viss del kvar, även om det får en fond av dramatiskt tungsinne. Från att ha varit skogstjärnsmystik låter hon nu storslaget, nästan bombastiskt, älskligt. Jag vet inte om det nödvändigtvis måste vara en paradox, men det är i alla fall en som på ett märkligt sätt känns självklar och naturlig. *Let it rain* rullar på som en domedagsvisa på daggvätt, obönhörlig i sin bräckliga styrka; tung, vacker, intensiv, pådriven av spänningen mellan det monotona och det dynamiska, ständigt i rörelse, om än inte nödvändigtvis framåt eller bakåt. *Summer rain*, precis som det låter, lika bittert, lika ljuvt, lika skört med akustisk gitarr och bas, precis så, precis så; pockande och fräsch, tunt och överväldigande. Avslutande *Off the road* och *Black sunday afternoon* på något sätt sammanfattar allt i sitt sätt att vara. Både det mörka och det sköra, båda sidorna av allt som gör albumets spänningar till det det är.

Det finns något förtrollande över *Leaving on a mayday*. Ju mer man lyssnar, desto mer åktar man det man hör. Man ingår ett förhållande, på gott och ont, som en förhållande förälskelse som man inte vet om den kommer att gå överstyr, om den kommer att äta en hel, om man överhuvudtaget kommer hel ur den. Det gör man inte. Man kommer inte ur den, man snärjs och förvrids och fördöms. Fördöms att aldrig lämna den. Och det känns som en välsignelse.

MAGNUS SJÖBERG

TRIVIUM

Shogun
ROADRUNNER/BONNIERAMIGO

GGGG

Det är en gåta att det rätt sugiga gänget Trivium helt plötsligt låter riktigt bra. Jag har tidigare sett dem live och lyssnat på en av deras plattor och lämnades i huvudsak likgiltigt efter båda händelserna. *Shogun* sitter emellertid som en smäck. Det är hårt och tajt och thrashigt och över hälften av låtarna vill jag höra om och om igen. Imponerande.

ROGER BENGTSOON

THE VINES

Melodia
COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GGG

The Vines har spelat in det svåra fjärde albumet *Melodia* tillsammans med Rob Schnapf, som också låg bakom de bägge första albumen. The Vines egen energi och frenesi känns väl igen, och de hårda gitarrieffen och Craig Nicholls röst är som gjorda för varandra. Det är dock när slammerrocken tonas ner en aning och det blir lugna låtar som Rob Schnapfs produktion märks som mest. När stökiga The Vines närmar sig Elliott Smiths magiska sound i låtar som *A girl I knew* myser jag förnöjt.

Från första ton till sista överraskar *Melodia*. Det är tvåra kast och oväntade grepp hela tiden. Ena sekunden är det manglande gitarrer, för att nästa snudda indiepop i stil med James och Teenage Fanclub, via det finstämda Smithsoundet och tillbaka till gitarrerna. Trots det känns det aldrig schizofrent, det finns en röd tråd, ett självsäkert band som kan ta sig an vad som helst utan att det känns påklistrat.

Där de tidigare albumen tenderat att kännas tråkiga och splittrade lyckas The Vines på *Melodia* istället få det att kännas som en helhet. Problemet är att tråkigheten fortfarande sitter i, även om den är mindre påträngande.

EMMA RASTBÄCK

THE WAVE PICTURES

Instant coffee baby
MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO

GGGG

Det som gör Londonbandet The Wave Pictures skiva *Instant coffee baby* bra är att den är så simpel. På gränsen till banal fast med den där lilla extra gitarren, fiolen, textraden, handklapp eller kören som gör det till himmelsk pop. Produktionen låter unken och fuktig Londonkälare men med ljudbilden nära nära örat. Mitt i ansiktet rakt till hjärtat – pang på pungen. Det här är popmusik i sin renaste och vackraste form.

PER LUNDBERG GB

NEIL YOUNG

Sugar mountain – Live at Canterbury House 1968
REPRISE/WARNER

GGG

Året var 1968 och Neil Young hade precis lämnat Buffalo Springfield för att prova sina egna vingar. De två konserterna på Canterbury House genomfördes för att se om hans låtar verkligen skulle hålla att framföras för publik till kompet av endast en akustisk gitarr. Självklart blev det succé och tack vare den här inspelningen som gjordes på enkel utrustning kan vi njuta av den ljuva musik och härliga stämning som infann sig de där novemberkvällarna för 40 år sedan.

Sugar mountain består både av material som skrevs under tiden i Buffalo Springfield och nya låtar som senare skulle komma att dyka upp på framtida soloalbum. Det här är tidlös singer/songwriterpop från en av vår tids allra största låtskrivare och stilbildare. Förutom de numera klassiska låtarna så bjuder Neil Young här verkligen på sig själv och mellansnacken bjuder till en hel del skrätt. Det här är den tredje skivan i *Neil Young archive performance* serien och är så klart ett måste för alla fans, men även en nytillkommen beundrare torde uppskatta denna liveupptagning.

THOMAS RÖDIN

Sweden Rock
KICK OFF
VI PRESENTERAR STOLT
BLACKFOOT
FLER BAND OCH HAPPENINGS TILLKOMMER...

LÖRDAG 22 NOVEMBER
STOCKHOLM
TYROL

Vi presenterar som vanligt de första klara banden till Sweden Rock Festival 2009.
FÖR MER INFORMATION OM ÅRETS KICK OFF - BESÖK VÅR HEMSIDA!
www.swedenrock.com

KLUBB
HOT CHOCOLATE
PRESENTERAR

13/11
DOLLY DAGGERS
MFMB
SHOOTING JOHN

27/11
AS IN REBEKKAMARIA
THE HIGH FIVES
SKILLA

21:00, 80:-
CHOKLADFABRIKENS NATTKLUBB
BERGSGATAN 33, MALMÖ

UTE 3 NOV

LIVE I HÖST & VINTER:

5/11 Pustervik, Göteborg
6/11 Hugo (Releaseparty!), Norrköping
14/11 Norra Västmanland, Dala Nation, Uppsala
26/11 Smålands nation, Lund
27/11 Chokladfabriken, Malmö
5/12 Gamla Palladium, Katrineholm
13/12 Trappan, Norrköping

KÖP ALBUMET PÅ GINZA.SE

wonderland records **naz** ★
PROMOTIONS **ginza.se**

CD 9 • 2008

Livet flödar, musiken leker – träffa vänner, umgås och dra upp volymen – vintern är snart här! Det är åter dags att lyssna på Grooves CD, #9 i ordningen. Vi serverar som vanligt massvis av spännande ny svensk musik, så klart. För att få 10 nummer av Groove inklusive skiva hemskickad: betala in 319 kr på PG 18 49 12-4 och uppge både post- och mailadress. Välkommen i familjen!

1 The (International) Noise Conspiracy

The assassination of myself

Dennis Lyxzén och grabbarna är tillbaka med en Rick Rubin-producerad platta som legat och väntat på release ett tag nu, och det är så klart en riktig stänkare från ett av få band som faktiskt har en politisk agenda 2008. Samtidigt så rockar det genomgående, och *The assassination of myself* är ett bra bevis för detta. Perfekt symbios således.

www.internationalnoise.com

BUDIN JONASS/STILSR

2 Principe Valiente

Speed of light

Mörkt mässande á la Sisters Of Mercy blandat med monotont malande i Joy Divisions spår blir huvudstadstrion Principe Valiente som har en stor framtid framför sig. Dramatiken finns där, melankolin likaså, men framförallt lever *Speed of light* hela vägen mot sexminutersstrecket utan att bli tråkig. Både känsla och attityd borgar alltid för framgång.

www.myspace.com/principevaliente

3 The Mudders

Please don't get me wrong

Straight-up charmig powerpop med karaktär och personlighet som The Mudders förfinar är alltid välkommen. Man blir både glad och uppiggad samtidigt som en ung trio som denna får en att tro att skramelpoppen har en lysande framtid. För The Mudders låter inte som standardbandet eller något tråkigt listgluttade band – de är helt egna och mår utmärkt i sin inspirerade garagepophimmel.

www.mudders.se

4 Momofoko

Control

Detta band säger sig "ta sin egen väg på Malmöns alternativa rockscen" genom att "skapa musik

som är värd att dansa till". De nämner Talking Head, The Rapture, Happy Mondays och LCD Soundsystem som influenser, och i *Control* lyckas de definitivt att skapa dansgolvsstämning på valfri plats där låten skulle spelas. Jag älskar framförallt den knorrande basen och den flyktiga attacken i drivet. Grymt ösigt!

www.momofoko.com

5 Prop Dylan + Logophobia

Go get it

I somras höll hemmasonen Prop Dylan på att få klubben Isis att spricka på Peace & Love-festivalen. Ett otroligt tryck som lyfte då ett gäng störtsköna musiker kom in och kompade på ett par spår. Och visst är han en av Sveriges största hiphoplöften, med ny platta runt hörnet. Man kan spåra både Looptroop och Jay-Z i Props leverans – så det är bara en tidsfråga innan han exploderar.

www.propdylan.com

6 Prominent

She's my religion

Det var typ tre år sedan vi hörde av Castelo och Colossos senast, men här är de helt plötsligt igen med en astajt soulrökare med tidvis innovativ och högkvalitativ produktion. *She's my religion* låter som en modern internationell r'n'b-hit signerad Timbaland, men det känns grymt att veta att de istället sitter i Malmö. Dessutom har ju Castelo en gudabenådad pipa som inte utnyttjas fullt ut här.

www.prominentonline.com

7 Melanie Is Demented

Wayward Melanie

How to succeed in the waste management business without really dying heter nya EP:n från denna mystiske 23-åring från Järfälla. Kaos verkar vara ett naturligt tillstånd om man läser hans blogg, och det spiller även över i hans musik. Den smått skruvade stämningen är svår att

skaka av sig, *Wayward Melanie* biter sig fast som en Komodovaran. Och jag älskar det!

www.melanieisdemented.com

8 Endiamonds

Save the time

Jakob Larsed bor i Lidköping medan Philip Almqvist och Joel Nyström finns i Göteborg. Tillsammans har de "kärlek till både det akustiska och det elektroniska". Målet är att "hårda men lekfulla trumbeats skulle lyfta luftigt spröda pianoackord och raviga synthslingor framåt". Steget till TTA är inte långt. Charmigt, slyngligt och genomskönt.

www.myspace.com/endiamondsband1

9 Pain

Follow me

Peter Tägtgren kan inte släppa musiken. Den hårda musiken. Skilsmässor och annat jobbigt är resultatet av totalt hängiven musiksatsning som fortsätter med massiva nya plattan *Psalms of extinction*. Ljudbilden är massiv, gitarrsolona och trumkompet är massivt och helheten blir... ja, massiv. Riktigt kraftfull musik med både hjärta och biceps.

www.pain.cd

10 Jonas Schwartz

Clap hands

Med ett sjukt mäktigt (och kvinnligt) vibrato som ligger som lakansvår över ett pulserande sår leder göteborgaren Jonas Schwarz popmelankoli-ligan överlägset. Herregud vad *Clap hands* drabbar en! Allt som behövs är bara ett svagt akustiskt komp och Jonas utfläktade känsleregister. Snacka om att vara en oupptäckt tillgång därute i musikcybermyden. Antony Hegarty får här en värdig svensk utmanare.

www.myspace.com/jonasschwartz

11 The Happysad Orchestra

Black river

Från Majorna i Göteborg kommer denna

HENNING SJÖGREN/TIMEUNIT/SE

programförklaring: "Orkesterns ursprungliga musikaliska ambition var att låta som en vacker förening av Manu Chao och Nick Cave. Denna paroll har dock förfinats ytterligare och ambitionen lyder nu endast att låta vackert". Och det är countryvacker rootsmusik med Andreas Chadiens skira röst i centrum som bjuds. Man blir alldeles varm i maggropen...

www.myspace.com/thehappysadorchestra

12 Frantic Sunday

A bitter day for the sunshine

Denna Uppsalakvartett har inte spelat ihop i ett år ännu men härliga *A bitter day for the sunshine* låter definitivt färdig. Det handlar om "hopp, att säga upp sig, att sälja öl, att ta på sig skulden och internet" – enkelt eller hur? Sjänt här är livet, och Frantic Sunday skildrar det med stor fingertoppskänsla. *Like the mountains cry* är en annan favorit.

www.myspace.com/franticsunday

13 Felix Wickman

The stage

Drömsk, stillsam, men ändå friskt porlande, kryper Felix Wickmans höstop rakt in under skinnet. Den är mysig som levande ljus, den är fångslande som en spännande lägereldshistoria och framförallt känns hans anslag genuint och naturligt. Han har inte bråttom utan verkar göra musik för musikens egen skull.

www.myspace.com/felixwickman

14 The Guild

I wont go (anywhere Alice wont go)

Ark-Sylvester Schlegel och några från Dungen har The Guild som ett sidoprojekt där de akustiska gitarrernas strängar dallrar fett framför spröda stråkar – åh, dessa stråkar! De fina köreerna är nästan lika vackra och Sylvesters sång är inte skolad men istället burrig och jordig som passar bra i sammanhanget. Allt handlar ju om vilka byggstenar man fogar samman.

www.myspace.com/ohmyguild

Miljontals låtar direkt i mobilen.

Köp W902 plus, exklusivt hos Telenor
och få 1000 förladdade låtar och
ytterligare miljontals att välja bland.
Direkt i din mobil och PC.

I unlimited music

Sony Ericsson

© 2008 Sony Ericsson Mobile Communications AB. PlayNow™ är ett varumärke eller ett registrerat varumärke tillhörandes Sony Ericsson. Användarvillkor tillämpas.

ADOLF FILTER*The other hand on the knob*

ENFANT TERRIBLE

GGG

Ja, så här mycket har jag ju inte skrattat åt ett bandnamn sedan jag snubblade över en tolv av en viss Jan Autobahn. Och jo, visst ser jag en röd tråd i min humor...

Hur som helst. Duon Adolf Filter (Fniss, fniss...) gör rå, apokalyptisk syntmusik, stundtals smält melodisk, stundtals maniskt EBM-malande och monoton. Deras EP *The other hand on the knob* kommer garanterat att gå hem hos de redan frälsta, medan de mer skeptiska lyssnarna kommer att ha svårt för att ta gravallvaret på fullaste allvar. Personligen tycker jag att det är skoj så länge jag kan övertyga mig själv om att också Adolf Filter (Fniss, fniss...) skojar. Men emellanåt tvivlar jag ju.

FREDRIK FRANZÉN

THE ALIENS*Luna*

PET ROCK/WARNER

GG

Denna platta innehåller så utomjordisk många olika influenser att jag inte vet vart jag ska ta vägen. Ibland låter det melodiskt och pop, ibland förvridet och elektroniskt. Någonstans är det blip-blop och senare i samma tiominutersspår hör jag folkmusik. Det är metalgitarrer och mjuk sång på samma gång. Somliga låtar håller sig dock faktiskt till en och samma stil, som 60-talspoppiga Sunlamp show.

Stundtals får denna psykbrytsmusik mig att bli mörkrädd. Hade albumet inte varit så långt och jobbigt att lyssna på hade betyget blivit högre, för i de korta ögonblick då förvirringen avtar är det både intressant och bra.

ANNA GUSTAFSSON

AMADOU & MARIAM*Welcome to Mali*

BECAUSE/WARNER

GG

Det fanns de som tyckte att Mali-duons förra, Dimanche a Bamako, var ett utslätat och alltför välpolerat avsteg från tidigare mer rustika inspelningar. Jag kunde hålla med, men ryktes också med av charmen och glädjen som bland annat producent Manu Chao bidrog med, ibland kändes det mer som hans album än Amadou och Mariams.

Chao är inte med och producerar här, men hans två biträdande, Marc-Antonie Moreau och Lauren Jais, är med och styr, och det märks. Inte så att all glädje och sprittande finns kvar, men mycket av det där utslätade och välpolerade. Det är som att hela det originaluttryck som fanns har tryckts tillbaka och bara finns kvar i några gitarrslingar, några sångmelodier som dränks i en modern variant av den där fusionen mellan afrikansk och västerländsk pop som kunde utgöra världsmusikens yta för 20 år sedan. Det där som varken tar hänsyn till det afrikanska eller det originella, utan som bara söker ett eget innehåll till den enhetligt stöpta kroppen. Det som en gång var energi och äkta glädje låter nu trött och plastiskt emellanåt. Det är inte mycket som glädjer, men det finns ett par spår som tränger utanför arrangemangen och, ja, jag vet inte..., syftet...? *Djama*, *Bozos* och *Batoma*, trots ett par lite väl uppenbara danskryddor. Och vad ska man säga om inledande *Sabali*, producerad av Damon Albarn? Snygg melodi och allt, men...? Amadou & Mariam? Suck. Visst känner man igen rösterna, melodier, men det känns ändå lite vemodigt att allt förpackats i den här trötta och likgiltiga musikaliska förpackningen; ofta kan jag också tycka att gästartister kan vara av godo, men här gör K'Naan, Toumani Diabate och Keziah Jones inget för att liva upp det hela, fel kontext, fel tillfälle. Det som hade kunnat vara så kul, det som kunnat vara så härligt, blir nu bara... trött...

MAGNUS SJÖBERG

ANASTACIA*Heavy rotation*

ISLAND/UNIVERSAL

G

Generisk listpopsoul blir knappast mer slätstruken än Anastacias könslösa försök. Heavy rotation är en soppa värmd på en tanig spik som ingen kan bli mätt av. Det känns knappt som hon ens försöker ta i när hon ska leverera sina standardförfattade berättelser om kärlek. Det är i och för sig förståeligt, tror man inte på det man sjunger så är det svårt att beröra. Och mig lämnar denna platta oberörd.

GARY LANDSTRÖM

PERNILLA ANDERSSON*Gör dig till hund*

SHERIFF/WARNER

GGG

Hon säger att hon aldrig haft en tanke på att skriva låtar på svenska innan hon en dag vaknade och albumets två första låtar bara fanns där. Det känns rätt självklart när man hör det. För just de två låtarna är de som är mest omedelbara och direkta.

Å andra sidan kan man ju undra om Pernilla hela veckan innan just den morgonen maniskt lyssnat på Lars Winnerbäck, för det är nästan otäckt hur mycket av hela hans idiom som finns där, klarast manifesterat i *Johnny Cash* och *Nina P*. Det blir väldigt tydligt att det dessutom är de första låtarna som sätter det största avtrycket, för, hur märkligt det än kan låta, resten låter rätt opersonligt. Det finns inget som är direkt tråkigt eller dåligt, men heller ingenting som känns. Däremot en riktigt bra ljudbild; jag brukar tycka att det blir tråkigt att höra för välpolerat sound, men här funkalar dynamik och lyfter faktiskt många låtar. Fast inte direkt till några magnifika höjder.

MAGNUS SJÖBERG

ASHBURY HEIGHTS*Morningstar in a black car*

OUT OF LINE/SOUND POLLUTION

G

Måste man verkligen sjunga med E-type-röst om man vill göra synth/electro på svenska? Vari ligger tjuvningen med det monotona och nästan metalliska? Ashbury Heights melodier är ofta medryckande, med snabba beats och klistriga melodislingor mot en mörk och nästan gotisk bakgrund. Domedagsrobotmässandet förlöjligar bara de delar av musiken som faktiskt har potential.

Sen en smakfråga, men att fylla ut en EP med lika många remixar som riktiga låtar känns som ett billigt knep. Speciellt när skillnaderna är marginella. Hela *Morningstar in a black car* känns som ett försök att rida på framgångsvägen efter albumet *Three cheers for the newlyweds* medan det fortfarande går. Lågt, och framför allt inte bra.

EMMA RASTBÄCK

THE AWKWARD STAGE*Slimming mirrors, flattering lights*

MINT/BONNIERAMIGO

GGG

Den kanadensiske singer/songwritern Shane Nelken och hans band har knäpat ihop ett fylligt album med snygga arrangemang, men som ändå bäst kan sammanfattas som ojämnt. Albumet innehåller klockrena poppärlor, Ramonesdoftande dängor och finstämd melankoli, men det finns även trista låtar och banala texter. Ibland innehåller ett och samma spår lite av allting, en härlig vers, menlös refräng och förfärlig final, och då blir resultatet extra smärtsamt. När det börjar så bra men ändå lyckas falla platt. Som bäst är både musik och Shane Nelkens röst i de mer lågmälda låtarna. Ännu bättre kunde det kanske ha blivit om The Awkward Stage hade lyft bort några spår från sitt album som ändå är lite väl långt.

MARIA PETERSSON

BARR*Skogsbo is the place*

RECORD HEAVEN/BORDER

GGG

I en stuga i Skogsbo som för några år sedan lämnats när dess invånare blev redo för ålderdomshemmet, under en session på två dagar och två nätter. Så gick det till när Barrs debutalbum blev till. Det svenska sexmannabandet har tidigare spelat support för Iron&Wine och Calexico.

Det är akustisk, halvflummig pop med inslag av folk-musik som döljer sig bakom detta skogsaktiga bandnamn. Skogens lugn och stillhet genomsyrar också de sju spår. Sängen, ibland kvinnlig och ibland manlig, gör en annars väldigt abstrakt ljudbild mer konkret. En intressant del är den bit av ett gammalt radioprogram som spelats in på band och sparats många år, för att sedan upptäckas och samlas av Barr (kreativt!).

Att lyssna på *Skogsbo is the place* är för mig som att vistas i skogen. Efter ett tag för stillsamt för att vara stimulerande, men innan dess väldigt fint och bra och rogivande.

ANNA GUSTAFSSON

DECLAN DE BARRA*A fire to scare the sun*

BLACKSTAR FOUNDATION/MUSICSPOT

GGGG

Declan måste vara en väldigt sympatisk person, är min reaktion när jag innan lyssnande läser igenom pressbiografin. Jag känner direkt att vi är lite besläktade när han säger att han inte vill förklara låtar, för alla har sin egen upplevelse och han anser det respektlöst mot lyssnaren att ange ett facit. Att skivans fodral är gjort av återvunnet papper ger ytterligare pluspoäng. Min utgångspunkt var sålunda väldigt positiv. Jag är glad att kunna meddela att den inte behövde ändras.

Det är nämligen en sympatisk platta. Mest plats tar Declans behagliga röst och hans akustiska gitarr. Att han är från Irland har också sin plats i musiken som i några låtar berikas med snabbare rytmer och fiolmelodier. Även om jag tycker mest om de gitaarrlåtarna hade de blivit tråkiga utan det irländska.

Lite folk, lite flum, mycket fint. Det är musik för tedrickande, för livsfilosofierande och för tandläkarvåder. Tur att det är höst.

ANNA GUSTAFSSON

BOEES KÆLSTIGEN*Commuting colour*

ADRIAN/BORDER

GGG

Svenska trion Boeoes Kælstigen gör dunka-dunka för det stora dansgolvet. Deras EP *Commuting colour* är tung och pampig, men lyckas ändå undvika att vara klumpig, mycket tack vare fjäderlätta Nintendo-melodier och en liksom lättsam framtoning.

Personligen – sur asket och reduktionist som jag är – har jag lite svårt för trions mer dramatiska infall, men, som sagt, om du gillar din techno *stor*, tung och nyfikat nosandes på trance-genren, då bör du genast kolla upp det här.

FREDRIK FRANZÉN

THE BRIDGES*Limits of the sky*

VERVE FORECAST/UNIVERSAL

GG

När jag kastar en första blick på omslaget till *Limits of the sky* gör min ytlighet sig påmind och jag tänker att det här ser ut att vara lättsmält. Jag börjar lyssna och kan nästan känna en smak av rosa tuggummi. Några genomlyssningar senare har jag inte lyckats hitta något över huvud taget som är utmärkande med detta album.

The Bridges tar i med texter om hjärta och smärta, men de gör det med en kvinnorröst som är lika välpolerad som anonym. Och nej, världen behöver inte ännu ett band som är mespop men gärna vill leka rock emellanåt. Kanske kan

skivor

konceptet popmelodi-med-pianoslinga-du-tycker-dig-ha-hört-förut duga som utfyllnad på radio.

Det är bra ljudmässigt, visst, men det gör det inte mer spännande. Att producenten heter Sweet i efternamn kan inte vara en slump. Och det är tråkigt när ens ytlighet får rätt.

ANNA GUSTAFSSON

BRINE

Story vs. plot

HARBOUR, SEA...

GG

Emellanåt gör Brine något oförläppligt. De drar igång med Smokieriff och Finlandsfärjrock i den allra tråkigaste nyans du kan tänka dig. Det känns trött, och den mörka electronica uppblandat med Pixies som pressreleasen utlovar kunde inte kännas mer fjärran. Det är milsvid skillnad mellan Smokie och Pixies. Brine låter som ett 90-tal som till och med VH-1 låtit vila i frid, med rätta.

EMMA RASTBÄCK

PETER BRODERICK

Home

BELLA UNION/BONNIERAMIGO

GGG

Peter från Portland, Oregon tog sitt pick och pack och flyttade till Danmark. Är medlem i Efterklang som livemusiker. Själv klarar han sig hyfsat. Våldigt mjukt och finstämt. Inte i närheten av den känslighet som Elliott Smith hade eller den teknik som José González har men ändå så där småtrevligt och varmt som bara en Portlandbo i Danmark kan få till.

PER LUNDBERG GB

DAVID BYRNE & BRIAN ENO

Everything that happens will happen today

PLAYGROUND

GGGG

Av de funkiga grooves och samplingar som hördes på dessa två herrars senaste samarbete, 1981 års *My life in the bush of ghosts*, finns inte ett spår kvar. Istället så har man valt att koncentrera sig på att skriva enkla popmelodier, vilket i alla fall för undertecknad känns tämligen oväntat.

För när två av den moderna popmusikens största visionärer och virrhjärnor slagit sina påsar ihop så hade man ju kunnat vänta sig att det här skulle vara ett ganska svårt och utflippat album. Men med ibland bara så lite som en akustisk gitarr som komp så levererar David Byrne det bästa material han gjort sen 1997 års *Feelings*, och Brian Eno nöjer sig med att lite diskret skapa atmosfär och stämning i bakgrunden. Det låter som de haft riktigt kul i studio och förhoppningsvis så behöver vi inte vänta ytterligare 30 år innan uppföljaren kommer. Det här är en riktigt mysig skiva att drömma sig bort till när höststormarna piskar regnet mot ditt fönster. Bästa spår: *One fine day*.

THOMAS RÖDIN

JACQUES C

Noir

FUNK NOIR/BORDER

GG

Kommer ni ihåg Right Said Fred? De hade en hit med Don't talk, just kiss på 90-talet någon gång. En av låtarna på Jacques C:s skiva heter precis så. Men det är lyckligtvis ingen cover utan en elegant egenskriven electrolåt. Precis som låten Thank you for the music från samma skiva inte har något att göra med Abba. Puh! Här bjuder Jacques C på tillbakalutad sång, en hyfsat mörk syntig ljudbild, catchiga refränger och Depechegitarrer.

Noir är en skiva som säkert kan diggas av Zeroprenumeranter som är sugna på synthits, lite åt Apoptygma Berzerk-hället. Men dessvärre inte min kopp te, det biter inte fast.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

CALLEJON

Zombie action hauptquartier

NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION

GGG

Tyskarna ska visst spela zombiecove vilket i mina öron låter misstänkt likt helt vanlig metalcore. Några undantag. Dels sjunger de på tyska och dels har de klämt in en singer/songwriterballad vid namn Fremdkörper. Båda grejerna ställer jag mig rätt skeptisk till. Däremot är bandnamnet i sig värt tre poäng. Nu väntar jag med spänning på blackmetalbandet Bengt-Arne och grindcoreorkestern Lasse-Maja.

ROGER BENGTSSON

LOS CAMPESINOS

We are beautiful, we are doomed

WICHITA/BONNIERAMIGO

GG

Direkt från Cardiff kommer då detta sjuannaband med sikte på tonårsfrälsning. De är utan tvekan en våt indie-dröm med alla sina medlemmar, adolescenshyllningar och sitt skramliga, nördiga popvis. Och jag är ju inte den som säger nej till brittiska kärleksförklaringar på fumlig gymnasieelevsengelska, men tyvärr dras det hela några steg för långt på skivan. Det blir spretigt, infantilt och stundom direkt jobbigt att lyssna på. Syntar hit, tjejer dit, ändlösa tamburincrescendon och så mycket tjockbågade glasögon och kofter att jag känner mig lite smutsig där jag sitter och lyssnar i mina Cheap Mondays.

NINA EINARSSON

CELESTIAL

Crystal heights

MUSIC IS MY GIRLFRIEND/LAVENDER

GGG

Som en ljummen sommarbris virvlar Crystal Heights ur högtalarna. Den lättsamma och drömska popen är förförisk och finstämt ackompanjerad av de inlånade sångerskorna Malin Dahlberg (We Are Soldiers We Have Guns) och Ulrika Nymarks (Northern Fields) skira röster.

Celestial är Andreas Hagmans projekt men han väljer att bara sjunga ett av åtta spår själv, vilket inte gör någonting. Hagman fungerar fint som sångare, men tjejerna gör det bättre. Deras röster lyfter *Crystal heights* och ser till att skivan inte hamnar för långt ned i indiediket. Men trots att skivan är fin som en sommardag blir den inte så mycket mer. Låtarna är slätstrukna och har få toppar, men bjuder på en behaglig stund för öronen och kanske till och med en dagdröm eller två.

MARIA PETERSSON

THE CUMSHOTS

Just quit trying

RODEOSTAR/PLAYGROUND

GG

Det här Oslobandets platta skulle eventuellt kunna varit bra. Om man haft en sångare som inte lät nyss uppstigen ur sovsäcken och en gitarrist som inte körde samma korkade riff om och om igen. Det finns bra ingredienser i The Cumshots tunga rock såsom pedal steel och piano. Som man inte alls använder sig av så mycket som man borde. Just quit trying visar inga direkta livstecken.

PER LUNDBERG GB

THE DATSUNS

Headstunts

COOKING VINYL/BONNIERAMIGO

GG

Sjätte gången gillt är ett inte helt gångbart men applicerbart uttryck passande för The Datsuns. Och inte ens denna skiva når ända fram. Där de med självbetitlade debuten och uppföljaren Outta sight, outta mind röntade viss framgång i The Strokes kölvatten har efterföljande skivsläpp gått på tomgång. Beklagligt, för det finns potential hos nya zeeländarna.

På *Headstunts* heter utropstecknen *Pity pity please* och *Eye of the needle* och sammanfattar bandets sinne för melodier kombinerat med ett sanslöst sväng. Frågetecknen hopas sig dock överlag i och med bland annat proggyga *Hey! Paranoid people! (What's in your head)* och en känsla av mättnad infinner sig.

Produktionen signerad Kalle Gustavsson är en fläckfri sådan och yttre förutsättningarna och förhandssnacket skvallrade om en briljant kommande skiva som skulle ge The Datsuns en ytterligare skjuts i karriären. De får nöja sig med den sits de har.

JONAS APPELQVIST

ANI DIFRANCO

Red letter year

RIGHTEOUS BABE/WARNER

GGG

Hon är outtröttlig, hon är envis, påstridig och verkar ha en outtömlig källa av låtar att komma tillbaka till och vittja. Jag har också tyckt att det genom åren mest verkar som att hon hämtar sina låtar och publicerar dem utan att egentligen tänka så mycket på hur de låter och egentligen anamma någon form av kvalitetsperspektiv. För av allt hon gjort kan man nästan se hela spektrat från geniala och fantastiska stycken till rent plågsamma låtförsök, något som troligen har en grund i det som också givit det fantastiska: hennes experimentella ådra.

På *Red letter year* känns det dock som att hon fortsätter försöka styra upp allt bättre och bättre, som hon ändå gjort de senaste åren. Soundmässigt låter det mer sammanhållet, även om det kanske bara är splittrat på ett annat sätt. För det finns både de traditionellt episka gitarrsångerna och mer fläskig kvasisoul tillsammans med electronicainslag. Men det funk, absolut. Och även om Ani DiFranco känns mer utslädd än oftast, vilket gör att hon inte riktigt, riktigt når upp till en fyra, så blir hon samtidigt som helhet lyssningsvärd. Och jag älskar det lite utflippade partyblåsandet i titellåtens repris.

MAGNUS SJÖBERG

DIVERSE ARTISTER

The biggest reggae one drop anthems 2008

GREENSLEEVES/BORDER

GG

Det har varit ett dåligt år för reggaens rötter. Till skillnad från den extremt energiska och produktiva dancehall-scenen har dess slöare föregångare helt tappat stilen. Ju fler dancehall-hits som pressas på knastriga vinyl singlar och sprids över världen med budskap om vapen och snusk, ju färre tycks one drop-hitsen bli.

Det slutgiltiga beviset för denna utveckling har Greensleeves just lämnat ifrån sig i form av *The biggest reggae one drop anthems 2008*. De två skivorna innehåller 18 låtar och åtta videor men endast en handfull kan anses vara värda uppmärksamhet.

Bland artisterna märks forna storheter som Sizzla, Richie Spice och Luciano, alla med var sitt riktigt tråkigt och intetsärande bidrag. Den förstnämnda kan dock behålla sin heder då han med sin andra låt på albumet, *Crucial time*, väger upp sina egna brister med råge.

Till de andra som lyckats under året kan man räkna Romain Virgo som med en väldigt simpel låt lyckas sjunga sig in i mitt hjärta, Morgan Heritage som står för årets enda sanna anthem med sin *Nothing to smile about* och slutligen Duane Stephenson som i *August town*, lyckas bädda in ett ovanligt meningsfullt budskap i fantastisk skönsång. Medan många artister på detta album med all säkerhet sett sina bästa dagar är Duane Stephenson, tillsammans med Romain Virgo och Ziggi de som ändå erbjuder ett visst hopp för framtiden.

BJÖRN OWEN JOHANSSON

ANDY DUGUID*Believe*
BLACK HOLE**GG**

Är du en av dem som tycker att världen behöver fler groteskt överbetalda sune-DJ:s med en förkärlek för full-trance och för kort klippta frisyrrer? Tillhör du dem som går igång när dansgolvet smörjs med smöriga syntmattor, stort överproducerade röstpålägg och ostiga chugga-chugga-basgångar? Du, då tycker jag minsann att du ska skämma bort dig med Believe, Andy Duguids debutalbum – mannen vars enda originella drag är att han inte kommer från Nederländerna och heter något i stil med Verwest van Vuuren.

FREDRIK FRANZÉN

EAGLES OF DEATH METAL*Heart on*
COOPERATIVE MUSIC/BONNIERAMIGO**GGG**

Jessie Hughes och Josh Homme har på tredje plattan släppt sargen och slappnat av lite. Det är enklare, poppigare och mycket mer dansant. Det är fuzzad tuggummipop med Eagles Of Death Metals patenterade urlöjliga texter. Och det är precis så vi vill ha det, i en genre där rock tas på alldeles för stort allvar är det underbart att det finns män som vågar vara löjliga samtidigt som de rockar röven av dig utan att ens börja svettas.

Men varför bara tre G:n? Ja, det är inte så mycket nytt, och en del låtar kunde ha varit lite starkare. Men egentligen spelar det inte så stor roll, detta är en partyplatta och ska behandlas som sådan, så bjud in lite schyssta kompisar, köp öl och dra på stereon – för nu är det fest.

MATHIAS SKEPPSTEDT

EDGUY*Tinnitus sanctus*
NUCLEAR BLAST/SOUND POLLUTION**GG**

De må vara framgångsrika, tyskarna i Edguy med Tobias Sammet i spetsen, men särskilt bra har de inte varit tidigare och det sannerligen inte på Tinnitus sanctus heller. En så kass låt som The pride of creation borde inte kunna överträffas. Trodde jag – och kom istället fram till ett stycke powerballad vid namn Thorn without a rose som saknar motstycke på sopfronten. Dumt. Dåligt och dumt alltihop.

ROGER BENGTSSON

EMERALD PARK*For tomorrow*
SMARAGD/SOUND POLLUTION**GG**

Det är någonting med Emerald Parks indiepop som får mig att tänka på Lucksmiths. Helt oförtjänt. Troligtvis är det mest den djupa basen, sammetsrösterna och de försiktiga melodierna. I övrigt finns det en väldigt betydande skillnad: Lucksmiths kan golva mig, Emerald Park rinner av mig som om jag vore täckt av teflon.

Pasadena är värst. Som en italodiscodänga med vän kvinnlig sång och tuggummirefräng. Sen ett tvärt kast till *Lights of sunday* som är en av skivans höjdpunkter, lite Richard Buckner uppblandat med Teenage Fanclub. En kombination som funkare riktigt bra. I de låtar där Emerald Park apar efter Sveriges mest överskattade band, The Concretes, blir materialet däremot bara blekt och intetsägande.

EMMA RASTBÄCK

FORM ONE*Behind blue eyes*
DLX/BONNIERAMIGO**GG**

Form Ones vardagsperspektiv och känsliga killen-attityd på nya plattan Behind blue eyes känns faktiskt ganska ospännande. Tyvärr. För visst är det schysst när en snubbe drar ner på farten och låter eftertänksamhet vara ledordet,

speciellt i hiphopgenren. Men ändå funkare plattan inte riktigt.

Problemet är att allt känns för ljummet. Form One och producenten Astma har lutat sig så långt tillbaka att plattan reduceras till en snygg ljudkuliss. Och jag älskar ändå A Tribe Called Quest som jag ofta relaterar till när Behind blue eyes spinner. Det är stråkar hit och jazziga slingor dit utan att jag fångas. Form Ones röst är heller inte tillräckligt stark eller säregen för att bära plattan. Produktionen skulle behöva mer kraft för att gripa tag i lyssnaren. Spåret som är närmast att lyckas är smått suggestiva *Money* med sin coola refräng.

GARY LANDSTRÖM

GINGER TREES*Came the morning*
BLUE TOPAZ RECORDINGS**GG**

Came the morning är Ginger Trees första fullängdare och ett riktigt maratonalbum med 16 spår. Nu snackar vi inte några punklåtar på max två minuter, nej Ginger Trees bjuder snarare på rockorgier där det avslutande spåret går loss på oblyga 9.39. Det är inget fel med vare sig långa album eller långa låtar, så länge musiken är tillräckligt bra. Annars kan det vara en god idé att skala bort några minuter och låta de starkaste låtarna få ta mer plats. Resultatet av långlyssnandet gör Came the morning till en överdriven konsumtion av retrorock utan slut. Musiken är välspelad och Ginger Trees tidvis mer folkiga rock är behaglig, men dalarna är många och topparna få. Texterna är ibland riktigt fåniga och musiken känns daterad istället för nostalgisk.

MARIA PETERSSON

THE GOOD HONEY SOCIETY*When whenever is a dream*
EGENPRODUCERAD**GGG**

Dessa fyra herrar verkar älska gitarrrdriven musik med starka melodier och deras entusiasm smittar av sig på lyssnaren. Jag gillar särskilt öppningen med emo-klängande Sharpshooter och Murphy was here.

Och det är någonstans i emo-facket de rör sig, dock med stor öppenhet för hardcore, indie och hederlig rock. Att detta Uppsalaband själva står för inspelningen, produktionen och mixningen av sin fullängdsdebut tycker jag i sig är ett plus. Samtidigt får det aldrig bli en ursäkt för eventuella brister. Men jag tycker inte att The Good Honey Societys har särskilt mycket att ursäktas sig för.

Visserligen saknar jag variation på plattan. De kunde ha överraskat lyssnaren lite mer – för detta har vi hört så många gånger förr. Men det går inte komma runt att de har gjort ett gediget jobb med *When whenever is a dream*. Men jag vågar ändå misstänka att The Good Honey Society gör sig allra bäst som liveband. Och det kanske ändå är det viktigaste. Ös på bara!

MIKAEL MALMBORG

THE GUILD*The golden thumb*
SIBLINGLESS/BONNIERAMIGO**GGG**

När Sylvester Schlegel tar paus från glampopen i The Ark gör han fortfarande musik som har rötterna i det svulstiga 70-talet. Precis som på debutalbumet Oh my guild! bjuder The Guild på rootig och soulig bluespop som andas amerikansk söder och en aning ödslighet. Det passar Sylvesters röst alldeles utmärkt, och bandet är inte rädda för stora gester och att ta plats. Det är bombastiskt.

För att fortsätta jämförelsen med *Oh my guild!* känns *The golden thumb* mer essentiellt. Det har en tydligare linje och en riktning, vilket känns som ett plus. Samtidigt saknar jag den där lekfullheten lite, både vad gäller melodier och texter. Här finns inga instrumentala psalmer med förmågan att lysa upp den allra gråaste dag.

Texterna är ändå episka, de flesta berättar någon slags historia, om det så är om att ta droger i Göteborg, träffa

drag queens, gå med i Polyphonic Spree eller följa i John Lennons fotspår. Mycket av behållningen med *The golden thumb* ligger just i texterna och deras finurlighet.

EMMA RASTBÄCK

HAMFATTER*What part of Hamfatter don't you understand*
HAMFATTER/BORDER**GG**

Englands musikscen sprutar konstant ut nya, mer eller mindre hajpade och mer eller mindre likartade band och artister. Så har det alltid varit och så kommer det ju alltid att vara. Men inget ont om mångfald. Tvärtom, det kan i många fall vara orsaken till nyskapande hjältar i jakten på att sticka ut. Och även om många låter lika så finns det alltid någon liten nyans som utmärker sig hos alla.

I Hamfatters fall finns det inte mycket till nyskapande, istället är deras genomgående vänlighet det som utmärker dem. Till och med titeln på deras tredje skiva, *What part of Hamfatter don't you understand*, är så där lite artigt skämtsamt. Här lindas gentlemannamässiga texter in i blida melodier och naiva baktakter. Jag kan mycket väl tänka mig att vi snart får höra det här i någon brittisk feelgood rom-com.

Med den rättvisa lishiten *Szigei* avbryts dock snällheten med åtminstone lite av den melankoli som vi är vana vid från liknande brittisk pop. Det blir dock inte mer än en konstpaus för redan i spåret efter, *21st century sex*, inleds det med fina filmiska stråkar som avlöses av lite gitarrplink och bossa varpa Eoin O'Mahony (snällt namn också...) sjunger om hur han mått dåligt av att vilja ligga utan att vara kär.

Ironi? Vet inte. Jag hoppas inte det. För även om de sticker in lite droger och emellanåt även ett och annat "fuck" så känns Hamfatter genuint snälla och det tycker i alla fall jag är fint.

PETER JOHANSSON

HATE GALLERY*Compassion fatigue*
UNIT/SONYBMG**GGG**

Det är gift i gitarren och öppningsattacken The idiots förlamar och förstummar med sin stjärtparkarrock. Allt är inte dödligt och immunförsvarets snabba svar med antikroppar mildrar successivt Compassion fatigues inverkan. Det knippe låtar som letar sig innanför skinet är svåra att komma undan och abstinensen över mer vill inte riktigt ge med sig.

ROGER BENGTSSON

HOT CLUB DE PARIS*Live at Dead Lake*
MOSHI MOSHI/BONNIERAMIGO**GG**

Låt er inte luras, detta är ingen liveplatta, namnet till trots. Det är bandets andra studioalbum och den innehåller raska, friska beats inte helt oinspirerade av Vampire Weekend. Inte har det hänt mycket sedan bandets föregående debutskiva. Tvärtom, Live at Dead Lake är mer som en förlängning snarare än en uppföljare till debuten.

Det är förutsägbart, och när man kliver in vet man precis vad som väntar runt farstuknuten. Det är samma bas som studsande ledasagar. Gitarerna som ibland försöker visa sig på styva linan men sedan smälter lite och sätter sig på sin plats igen. De till synes rastlösa trummorna som ändå troget följer och gör precis vad de ska. För att det här skulle ha blivit bra hade det behövts något mer än spretig musik i en spretig genre. Det skulle behövas lite mod för att göra mer än vad som står i manualen. Istället känns det hela väldigt tryggt. Och sisådär. För även om det är trevligt att lyssna på är det inget jag kommer blanda in i mina spellistor.

PETER JOHANSSON

skivor

SOFIA HÄRDIG

Dream
FILTHY/BORDER

GG

Jag minns en kväll då en vän till mig exalterat berättade om en bok han just läst. I denna hade det förklarats att om man ber ett antal människor tänka på ett tal mellan ett och tio, tenderar visst majoriteten välja just siffran sju. Min vän tyckte alltså att det där var mäktigt fascinerande, medan jag mest tyckte det var beklämmande. Jag menar, är vi människor inte mer originella än så? Är vår så kallade fantasi så uniform?

Dessa tankar återkommer när jag lyssnar på Sofia Härdigs album *Dream*.

Teknikens utveckling har raderat alla tänkbare begränsningar för hur musik kan låta, och egentligen finns det inte längre någon som helst anledning till att en endast artist ska behöva låta som något annan. Härdigs album må vara ett hyfsat habililt hantverk, visst har hennes svärmodiga laptop-pop sina stunder, men det finns faktiskt inte någon som helst anledning till att det ska låta så identitetslöst, så beklämmande fantasilöst.

FREDRIK FRANZÉN

ICON X

Memento mori
TALKING MUSIC/BONNIERAMIGO

G

Okej, vi ska ställa oss en viktig fråga redan nu, på ett tidigt stadium: är säckpipa och nyckelharpa som samsas med elgitarr, trummor och pudelrockssång på latin något som attraherar? Någon? Jag vet inte, men det är väl kanske inte vad jag gått och önskat av tomtens, eller någon annan heller. Det låter i bästa fall bara märkligt. Visst är det lite kul att höra ett hårdrocksriff på säckpipa, det ska jag ge Icon X, absolut. Men längre än att kolla in delar av Hymnus paschalis just därför kan jag inte gå. Icon X, som heter Göran Kunstbergs och en gång var med i Urban Turban, låter i bästa fall som en trött och vilsen upptagare av Vadå?s nedlagda stafettpinne för tio år sen, men verkar inte veta vad som ska göras...

MAGNUS SJÖBERG

ANDREAS JOHNSON

Rediscovered
WARNER

G

Jag kan mycket väl minnas när jag hörde Glorious första gången och att jag direkt tänkte tanken att det här bara måste bli en internationell hit. För en gångs skull fick jag faktiskt rätt, men sedan gick karriären i stå för Andreas och skulle inte ta fart igen förrän han tog steget ut på Melodifestivalscenen. Den kommersiella framgången lät inte vänta på sig, men samtidigt känns det som om han tappade en del av sin musikaliska identitet på vägen.

När han nu är tillbaka så gör han vad Björn Skifs, Rod Stewart och så många andra redan gjort före honom genom att spela in en skiva med klassiska låtar från de senaste decennierna. Och ärligt talat så känns det här som en väldigt, väldigt onödig skiva. Här bjuds inget nytt på något sätt och Andreas röst gör sig inte alls särskilt bra när han försöker leka crooner. De storbandjazziga arrangemangen blir outhärdliga i längden och den som kom på tanken att göra om *Waterloo* till en Dean Martinpastisch borde kanske tänka efter lite bättre nästa gång. Storbandsversionen av *Glorious* gör inte heller någon människa glad. Det enda spåret som sticker ut lite och visar på fingertoppskänsla är den bossanovadoftande covern på Terence Trent D'Arbys *Sign your name*.

Är ni sugna på att upptäcka Andreas Johnson så köp den underskattade debuten *Cottonfish tales* från 1997 istället.

THOMAS RÖDIN

TOM JONES

24 hours
EMI

GGGG

Tom Jones verkar liksom katten ha nio liv och gör nu sin femtioelfte comeback i karriären. Den här gången har han gått tillbaka till rötterna och försökt göra ett 60-talsinspiberat retroalbum med inslag av dagens sound, och banne mig om inte den gamle sexsymbolen lyckas resa sig i elfte timmen igen.

Med en av de mest karaktäristiska rösterna i den moderna rockhistorien så levererar han den ena catchy refrängen efter den andra och tankarna går till så skilda namn som Amy Winehouse, Edwin Starr och Elvis. En sak som skiljer detta album från Tom Jones övriga produktion är att han dessutom varit med och skrivit huvuddelen av materialet på *24 hours*. Undantagen är *Sugar daddy* som är signerad Bono/The Edge och de ypperliga coverversionerna på Springsteens *The hitter* och Tommy James & The Shondells *I'm alive*. Jag är osäker på om det här är Toms bästa album någonsin, men det torde i alla fall vara den mest livfulla och jämna platta han släppt de senaste 30 åren. Han har coolheten, han har rösten, han har fingertoppskänslan och för en gångs skull även det riktigt starka låtmaterialet. En eloge också till Future Cut (Lily Allen, Kate Nash) för en skön produktion. Tom Jones sluter cirkeln och hittar det gröna gräset där hemma igen.

THOMAS RÖDIN

KNIFE AND APE

Night touch
MOPTACO DICS

GGG

Hittiga Evil twin inleder Knife And Apes andra fullängdare *Night touch*. En Psycho killer-svajig röst över lager av elektroniskt robotiska ljud och beats. Sedan följer en dryg halvtimme av ena stunden urflippningar och andra stunden vassa men förvrängda melodier. Alltid med galenskapen tätt inpå. När *Invading blank space* spricker upp i en snygg gitarrslinga över syntmattor och The Faint-distad bas är det en av de bästa stunderna på skivan. Här finns en skärpa som funkas som en fin kontrast till skevheterna. Jag skulle önska mer av den varan. För ibland tar tokigheten över lite för mycket, som i *Thirst* eller lugna *Sexual tension*, med en melodi som påminner om Mr Bungle. Det blir en svacka i mitten av skivan.

Sista spåret *Sailor mouth* är ett annat exempel som balanserar det distinkta med oväsen, för att efter ett par minuter försvinna upp i en storm av oljud som i sin tur utmynnar i ett stort syntlandskap. Fint.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

RAY LAMONTAGNE

Gossip in the grain
WARNER

GGG

Ray LaMontagnes tredje platta i ordningen har ett ypperligt öppningsspår i Van Morrisonsoftande *You are the best thing*, men efterhand så försvinner den sköna retroinspierade soulkänslan och han går istället över till att spela countryballader. Och någonstans på vägen så tappar han bort mig. Det går inte att sticka under stol med att Ray besitter en fantastisk röst, men ibland känns det som om han inte riktigt vet i vilken riktning han vill musikaliskt. Icke desto mindre så är *I still care for you* en vacker Radiohead-inspirerad låt som berör, hyllningslåten *Meg White* vittnar om humor och *Hey me, hey mama* är en skönt svängande bluegrassdänga som hade kunnat vara hämtad från soundtracket till *O brother, where art thou?* Någonting säger mig att den här plattan har alla chanser att bli en storsäljare på båda sidor av Atlanten, men själv hade jag önskat lite mer upptempo och lite mindre seg country.

THOMAS RÖDIN

JOHN LEGEND

Evolver
COLUMBIA/SONYBMG

GG

Det är svårt att tycka illa om John Legend. Han klär sig klassiskt elegant, producerar känslösam och modern soul-musik med hjälp av Kanye West och är politiskt korrekt när han jobbar mot att utrota fattigdomen i världen. Dessutom sjunger han väldigt likt Sting!

Och tredjeplattan *Evolver* är en personlig och mysig upplevelse, även om den ibland tenderar att sagga ihop av för mycket... mysighet. Tempot som inledande André 3000-samarbetet *Green light* drar upp och Buju Banton-gungande *Can't be my lover* till viss del förvaltar försvinner helt och John gosar ner sig med sin mysiga musik, rakt ner i ointressets djupa brunn. Han är nog helt enkelt för vuxen för mig, Dire Straits-samplade gitarren i *I love, you love* är spiken i kistan för min del.

GARY LANDSTRÖM

LIP SERVICE

Black cat
DEVOTCHKA/MILE MUSIC

G

Hård synt med technovibbar och kompromisslösa texter kan verka både spännande och lovande. Och visst är den djupa basen och de tunga syntarna sköna, men med de överdrivna texterna och öststatsinspirerade sången blir paketet Lip Service smått obegripligt. Konvolutet där sångerskan Louise Jismark och före detta The April Tears-medlemmen Andreas Jismark poserar i lack, läder, svans och sovglasögon är så pass överdrivet att jag på allvar funderar på om skivan är en parodi.

Så är inte fallet vilket blir tydligt när musiken sätter igång. Musiken tittar bakåt, flörtar med 80-talet och ibland kan man skönja Depeche Mode mellan syntarna. Lip Service har vågat sig på att göra en cover på *Never let me down again*, men just där är det svårt att höra några rester från Depeches original. Covern är ändå skivans bästa spår, vilket kan bero på att sången fått stå tillbaka till fördel för bandets bättre sida, de mörka syntslängorna.

MARIA PETERSSON

LOW SEASON COMBO

Colorful invasion
EGENUTGIVEN

GGG

Växjöbandet Low Season Combo placerar tryggt in sig själva i den svenska indietraditionen, och känns som en efterföljare i ganska rakt nedstigande led till band som Easy och Popsicle. Starka melodier, powerpopgitarrer och en kompetent sångare som inte tar ut svängarna så mycket. *Colorful invasion* ger ett väldigt samlat intryck på samma vis som nämnda Popsicles *Lacquer* gjorde för 16 år sedan. En popplatta med tydliga ramar och som nog uppfyller sina ambitioner till punkt och pricka. Skillnaden är just att Popsicle gjorde det här 1992, de låg i framkant för något slags utveckling inom den svenska popen. Low Season Combo känns mer som en eftersläpare på det sättet.

När *Colorful invasion* bjuder på The Mo-doftande piano i *Parallel kites* och *Uphill* eller den Ben Gibbard-liknande sången dränkt i effekter i början på *7 layers* tänder det till, och börjar kännas riktigt intressant och relevant. Tyvärr räcker det inte riktigt hela vägen fram, och det stannar vid att vara ett gemytligt och trevligt album som inte gör några bestående avtryck.

EMMA RASTBÄCK

LUNATIC SOUL

Lunatic Soul
KSCOPE/PLAYGROUND

GG

Mariusz Duda, mest känd som frontman i polska neoprogessiva Riverside, har gjort en liten soloutflykt till studion för att spela in en av de mest uddlösa skivor jag någonsin hört, under namnet Lunatic Soul. Det självbetitlade

albumet är lågmält, new ageigt och hypnotiskt, och hade lika gärna kunnat stå bland valsångsskivorna i din närmsta skivbutik. Trist, med andra ord.

EMMA RASTBÄCK

M.M.I.

The devils blues... to hell and back

KILLING MACHINE PRODUCTIONS

GGG

Hård svensk trio som bland annat haft låtar med i spelet The darkness. De förtjänar definitivt en större uppmärksamhet. MMI:s mörka hårda rock blinkar både åt gothare och vanliga svennehårdrockare, typ finfina Mustasch. Ska bli spännande att se vad dessa herrar hittar på i framtiden.

PER LUNDBERG GB

DANIEL MARTIN MOORE

Stray age

SUB POP/BORDER

GGG

Även skivbolag behöver mellanskivor. Sub Pop har de senaste åren spottat ur sig idel succéer med artister som Band Of Horses, Fleet Foxes, No Age, Wolf Eyes, The Thermals och så vidare. Nyttillskottet Daniel Martin Moore lär inte sälla sig till ovannämnda konstellationers höjder och allt är precis som sig bör. Stray age är hans debut och Sub Pops mellanskiva. Musik som ger tid för eftertanke – var är vi nu, vart är vi på väg. Om skivbolaget väljer Daniel Martin Moores riktning kan vi framöver förvänta oss ännu en singer/songwriter-boom, i värsta fall av ganska så slätstruken karaktär.

Stray age är en sådan där skiva som Nick Drake hade gett ifrån sig vartannat år i ett försök att nå tillbaka till forntora dagar, det vill säga om han fortsatt på sin inkörda linje och inte gett upp i förtid. Och nej, det är varken en diss eller en uppmuntran, bara ett konstaterande.

Det mest minnesvärda på Daniel Martin Moores debut sker fem låtar in i albumet och är något så tråkigt som en cover. Spåret heter *Who knows where the time goes* och kommer ursprungligen från Fairport Conventions digra låtskatt. Originalversionen är en uppvisning av Sandy Dennys säregnet starka resonans, inget som Moore efterapar i sin återgivning av låten, som tur är. Hans version blir istället trygg, avslappnad och tillbakalutad och smälter sakt men säkert in i resten av *Stray ages* kala ljudbild av stilsäker folkpop.

DANIEL MAGNUSSON

MINUTE GUN

Demon-lover

EGENPRODUCERAD

GGG

Det är ju som bekant inte lätt att bli hörd i dagens larmande mediabrus. Malmö-sönerna John och Simon verkar ha tagit fasta på en taktik som går ut på att välja ett riktigt dåligt bandnamn, en än sämre albumtitel och ett omslag så anskrämligt fult att halva Sveriges kritikerkår kommer att sätta morgonkaffet i halsen och dö när demon trillar in genom brevinkastet.

Det är synd, för den liknöjda, lätt nostalgiska, skönt syntiga pop de gör som Minute Gun är långt ifrån lika dålig och ful, men när presentationen är så urbota tafflig, får man intrycket av att det rår, liksom oraffinerade i musiken är en följd av oförmåga snarare än ett medvetet val, vilket jag ju egentligen inte tror att det är.

Nej, Johan och Simon: skaffa lite hjälp med presentationen och fila lite till på låtarna, så lovar jag att det kommer att gå finfint. Och i värsta fall – om ingen annan lyssnar – så lovar jag att i alla fall jag kommer att göra det då.

FREDRIK FRANZÉN

JAMES MORRISON

Songs for you, truths for me

POLYDOR/UNIVERSAL

GGG

James Morrison är en duktig pojke, precis av den sort som går hem i stugorna. Men hur intressant och engagerande är han egentligen? Lite, men inte speciellt mycket. Han kan lätt buntas ihop med övriga soul-influerade pop-killar från 2000-talet som exempelvis James Blunt och Justin Hopkins. Som sammanhållande gummiband runt om sitter Rod Stewart.

Just "soulen" i själva soulen är det som försvinner när man medvetet försöker slipa till musikstilen till nutiden och rensa bort all smuts i hörnen. Äktheten och de "operfekta" känslorna, som är själva förutsättningen för att jag ska känna köpbegär, försvinner. Nu kommer vi att bli matade med musiken vare sig vi vill eller inte. Allt detta skyller jag på producenten och låtarna, för sågmässigt har Morrison egentligen en personlig potential med sin raspiga röst, vilken lär vara orsakad av den kikhosta han drabbades av redan vid födseln. Nu ligger han på en tråkigt, kommersiellt "lagom" radiofrekvens-nivå, kommer garanterat att finnas med på spellistorna en tid framöver och troligen också hitta en plats på topplistorna, där han känner sig hemma sedan tidigare – åtminstone i hemlandet Storbritannien.

Melodierna är relativt vågräta och odramatiska, ingen arbetare med dessa toner i bakgrunden behöver bli orolig för att bli störd i sina uppgifter. Den enda låten som känns lite mer än de andra är den avskalade balladen *If you don't wanna love me*. Men någon säger mig att det är *Please don't stop the rain* som kommer att bli skivans radioplåga.

MATHILDA DAHLGREN

MR. OIZO

Lambs anger

ED BANGER/BORDER

GGG

Kommer du ihåg den där typ tio år gamla jeansrekleman i vilken en lurvig, gul docka satt och noddade till en svindlande rå basgång? Nej? Lika bra det... Flat Eric kallades i alla fall dockan, och bakom både den och basgången stod fransosen Quentin Dupieux, mer känd som Mr. Oizo. Låten hette Flat beat, och efter drygt tre miljoner sålda exemplar är den väl en av 90-talets mest bisarra listframgångar.

Om man stirrar sig blind på försäljningslistorna, får man lätt intrycket av att Mr. Oizo varit spårlost försvunnen sedan dess. Faktum är dock att han släppt ett antal album och singlar med nästintill lika svindlande basgångar, vilka fascinerat och förfört fans världen över.

Lambs anger är sålunda Mr. Oizos tredje fullängdare. Albumet släpps ironiskt nog på öltechnoetiketten Ed Banger (ett otäckt skivbolag vars vulgära sound faktiskt går att härleda till just *Flat beat*), men Mr. Oizo reser sig ändå över allt det gödsel bolaget borde ställas till svars för. Till skillnad från sina kollegor vet nämligen Mr. Oizo hur man raffinerar råhet till finesse, och medan Justice och DJ Mehdi egentligen bara vill låta tuffa, vill ju Mr. Oizo bara att det ska svänga. *Lambs anger* är förvisso långt ifrån ett fantastiskt album, men det är i alla fall tillräckligt bra för att man gott samvete ska kunna docknoda lite då och då, och det är nästan, nästan tillräckligt bra för att man ska förlåta Mr. Oizo för hans efterföljares fadäser.

FREDRIK FRANZÉN

MR. SCRUFF

Ninja tuna

NINJA TUNE/DOTSHOP:SE

GGGG

Ingen beskriver Mr. Scruffs musik bättre än vad Mr. Scruff själv gör, när han ritar de små, spralliga figurer som rastlöst sprattlar omkring på hans skivomslag, i hans videor och på hans hemsida. De dansar, de visslar, de scratchar, de spelar gitarr och saxofon, de dricker te och äter paj, och de är alltid, alltid glada. Man kan nämligen ägna hur mycket tid och utrymme som helst åt att försöka förklara den sprittande mixen av jazz, soul, hiphop och electronica,

men i slutändan handlar den ändå om det där (och bara just det där): att ha roligt.

Ninja tuna är Mr. Scruffs fjärde album, och det enda som väl är mer förvånande än hur lite dessa fyra album skiljer sig åt, det är hur roligt konceptet fortfarande är. Visst, här finns inte någon lika sjukt svängig basgångsdänga som tio år gamla *Get a move on*, och jovisst, skivans gästvokalister stjälpmer mer än de hjälper. Det hindrar dock inte *Ninja tuna* från att vara ett riktigt glädjepiller till skiva, och det går ju faktiskt inte att tycka illa om musik som gjorts med så mycket kärlek och med så goda intentioner som den Mr. Scruff gjort.

FREDRIK FRANZÉN

NEW MODEL ARMY

High

ATTACK ATTACK/SOUND POLLUTION

G

Svunna tider för ett band som detta. När kultiga New Model Army bildades på 80-talet var det i opposition till Thatcher och Englands dåvarande politik. Det var punk mot aristokrati. Vardagskamp mot parlamentarisk orättvisa. Idag, bland finanskriser, terroristdåd och naturkatastrofer är orättvisorna givetvis kvar. Bara i en ny, global form.

Bandets tionde skiva i ordningen är ovanligt rent producerad för genren varpå de arga men i studion städade gitarrerna därför känns lite motsägelsefulla. Och vad vi har här, och nu tänker jag försöka ända uti fingertopparna, är nån slags mörkröd Pink Floydiansk, militärisk vildmarksrock. Ganska långt ifrån den brittiska 80-talspunk de grundades i. New Model Army har genom sin snart 30-åriga historia vandrat mellan såväl genrer som bandmedlemmar. Sångaren Justin Sullivans röst och texter är egentligen det enda som dröjer sig kvar.

Men det hörs att världen fortfarande är orättvis i deras ögon och visst hörs det att de inte riktigt gillar det. Men det låter också som om de saknar de gamla, de lokala orättvisorna, som om de griper efter gårdagen, så att säga. Och det blir ganska sorgligt. Istället för att göra något vettigt av det hela försöker de, liksom jag, ända ut i fingertopparna. Skillnaden är att de inte vill erkänna det.

PETER JOHANSSON

COLBY O'DONIS

Colby O'Donis

KONLIVE/UNIVERSAL

GG

Det första man hör på latinodebutanten Colby O'Donis platta är Akons välkända fångelsedörrslammer och ekande utrop "Konvict", så man vet att Akons stämpel sitter som en garant att musiken är slickad och vältrimmad nu-soul.

Och visst är denne tonåring också en snyggt manikerad artist. Lite väl inställsam bara. Skvalradion är måltavla, och inget mer. Jo, smätjejers spellistor och nyfikna hormoner. Akon är på väg att skapa sig ett rejält stall av skönsjungande och perfekta soulungdomar vars uppgift är att träffa alla tonerna perfekt så att det passar ihop med den opersonliga bakgrundsmusiken han levererar, och jag börjar åtminstone tröttna nu. Framgång i USA *måste* kunna innebära mer än att följa mallen till 100%.

GARY LANDSTRÖM

OHGR

Devils in my details

SYNTHETIC SYMPHONY/BORDER

GGG

Man får vara ett minst sagt hängivet fan för att orka trassla ut det snåriga familjetråd de gamla Skinny Puppy-stofiler-nas otaliga sidoprojekt nu utgör. Ta till exempel cEvin Key: han har släppt tre soloskivor, han är medlem i bland annat The Tear Garden och Download, och i den senare konstellationen är också Phil Western medlem, som tillsammans med Key utgör duon PlatEAU.

Det skulle ju dock vara fullkomligt onödigt att ens försöka trassla ut eländet, om det vore så att allt var bra eller allt var dåligt. Så enkelt är det dessvärre inte. Downloads

skivor

senaste album är exempelvis fullkomligt strålande, medan Skinny Puppys senaste är mördande tråkigt.

Och så har vi alltså ohGr – duon den ärrade frontmannen Nivek Ogre (som spelat med bland annat Pigface och Revolting Cocks) har tillsammans med Mark Walk (nyintagen medlem i just Skinny Puppy).

Devils in my details är duons tredje album, och det är på en och samma gång både hårdare och mer melodiskt album än de flesta andra grenar i den beniga valpens trassliga träd. Rent kvalitativt tillhör de varken de starkare eller svagare, utan framstår mest som något för just de mesthängivna fansen, de som faktiskt. Orkar. Trassla. Ut.

FREDRIK FRANZÉN

MARK OLSON & GARY LOURIS

Ready for the flood

HACKTONE/PLAYGROUND

GGG

Det var inte länge sedan jag fick Gary Louris soloskiva i handen eller återsläppen av Mark Olsons gamla countrypop. Vagabonds kändes lite halvjummen ända till jag såg Louris spela live på Pustervik ett tag efteråt. Mark Olson och hans Original harmony-skivor växte ganska fort hos mig men tyvärr så lägger sig de bådas reunionplatta Ready for the flood lite ljummen däremellan. Det är fortfarande underbar countrypop men Jayhawks-peppet saknas och den lämnar hyfsat lite spår jämfört med en platta som Tomorrow green grass. Istället för den tankarna till Buffalo Springfield eller Crosby, Nash, Stills and Young stundvis. Inte för att det är några dåliga referenser, men något oväntade. Jag hoppas den här skivan kommer att växa när konserten på Pustervik om en månad har gått av stapeln och kanske kommer den höja Ready for the flood till en femma, potentialen finns där.

ALEXANDRA BENGTSOON

OPERATION

Så länge du inte gör motstånd stöder du systemet 1996-1999

HALVFABRIKAT/SOUND POLLUTION

GGG

Brutal samlings-CD med svenska anarko-punkarna Operation. Skivbolaget är från Torsås, så jag förutsätter att sålunda är även bandet. Dessa 25 spår med titlar som Militant kamp, Kött är mord, Religion är ett hot, Den nationella makten, Civil olydnad och så vidare, talar sitt klara språk. De är också i princip allt som bandet spelat in under en treårsperiod i slutet av 90-talet. Låtarna är dock tidlöst aktuella. Kanske även mer i dagens samhälle än vad de var för tio år sedan. Även om det som manifesteras på denna ljudbärare går under benämningen "musik", skulle jag vilja säga att det också är "ord och inga visor". Tur då att alla lätttexter är med i bookleten. Annars hade det oftast varit omöjligt att urskilja dem i detta totala rens av ljud-massaker.

CARL THUNMAN

GRANT PEEPLES

It's later than you think

HEMIFRÅN

GGG

Grant Peeples låter oss på ett tidigt stadium förstå att han är en amerikan som enligt countrydiomet är ledsen över det vi alla upplever och sörjer. Gamla tider, när även småstäder fick leva, när även de stora frågorna löstes på ett sätt man kunde acceptera. När populärkulturen var något som man kunde ta till sig... Och USA, och vad landet har blivit i sina aktioner internationellt, både när det gäller Irak och Kyotoprotokollet. Fast visst är det lite intressant att han kan hantera sina dubier som han säger, trots att Amerika är en brusten dröm och civilisationen ett fallerande.

Nå, musikaliskt ligger Grant i den normaliserade och adekvata fåra som amerikaner med gitarr brukar och bör göra – lite country, lite blues och lite singer/songwriter, varav det sista nog ändå är ett skällsord. Grant Peeples kommenterar sin samtid, ger oss lite kärlek och nostalgi, precis som man inser att han kommer att göra när man

hört den första tonen av första låten. I genren fullständigt adekvat, tryggt och välpolerat.

MAGNUS SJÖBERG

PHYSICS

Influences

SEAMLESS/DEEPLAY

GG

Med debutalbumet First flight lyckades den skånska myshuon Physics faktiskt roffa åt sig en del uppmärksamhet, vilket resulterade i både en Grammis-nominering och ett för genren fullt godtagbart antal sålda skivor.

Uppföljaren *Influences* är egentligen bara mer av det goda (eller av det ogoda, beroende på vad man har för smak och preferenser). Det rör sig alltså om proffsigt producerad house, mjuk och len, inkorporerandes de vid det här laget obligatoriska jazz- och latin-influenserna.

Personligen tycker jag dock inte att det smakar så mycket överhuvudtaget. I sina bästa stunder för albumet visserligen tankarna till Ian Pooleys eller St. Germaines anrättningar (vilket ju är ett gott betyg), men allt som oftast framstår det ändå bara som vällagat men mosigt, skickligt men alltför dåligt kryddat.

Men, som sagt, *Influences* är faktiskt en proffsigt producerad platta. Jag tvekar inte på att pojkarna i Physics har ett riktigt bra album i sig. De måste bara väga lite mer. Krydda lite mer. Vrida och vända lite mer.

FREDRIK FRANZÉN

PLAIN WHITE T'S

Big bad world

HOLLYWOOD/WARNER

GG

Jag minns när jag först hörde Hey there Delilah, låten som gav Plain White T's sitt stora genombrott. Jag tyckte direkt att det lät som vanlig amerikansk skit, men otaliga lyssningar senare kom jag på mig själv med att tycka om den. Jag vet inte om det var en gammal hederlig hjärntvätt från radio och TV eller om det helt enkelt tog ett tag att gilla låten. Att det blev en stor hit behövs dock inte diskuteras.

Nu släpps bandets femte album och jag vet inte riktigt vad jag tycker. De första 40 sekunderna på öppningsspåret 1,2,3,4 låter nästan exakt som gamla David & The Citizens vilket känns hoppfullt, men sen blir det inte så mycket mer av det hela. Det finns något charmigt på ett pojkit amerikanskt vis, men ingen av låtarna fastnar. Ingen *Hey there Delilah* alltså, och inget högt betyg.

JENNY BRINCK

Q-TIP

The renaissance

UNIVERSAL

GGG

Q-Tip kommenterar att han och en del andra "svära" hiphopartister tar (för) lång tid på sig att göra nya album, hans senaste platta Amplified släpptes 1999, genom att säga att han själv, D'Angelo, Lauryn Hill och Erykah Badu är introspektiva och "målar intensiva och färgstarka bilder" när inspirationen faller på – därför finns det heller ingen tidtabell att följa. Och det får man respektera.

Men som artist med tydlig konstnärlig autonomi riskerar man också rätt mycket. Tar man nio år på sig att släppa nya låtar kan tiden i den globala byn ha sprungit ifrån en, generer förändras och folks tycke och smak därefter. Om inte annat så blir ju förväntningarna onödigt uppskruvade av lång väntan, det går liksom inte att ta ett årtionde på sig att släppa en "okej" platta.

Mitt i detta dilemma landar den gamle A Tribe Called Quest-ledaren med den superschmoova rösten. Ingen insatt betvivlar ju hans begåvning eller håran hans CV – men levererar *The renaissance* låtar han inte kunnat slänga ihop på ett par år? Jag är skeptisk.

Det är organiskt och coolt, så klart. Allt självproducerat förutom *Move* som J Dilla står för. Det mesta låter struttigt och fett, svängigt och smart – precis som förväntat. Men det knocker mig inte. *Manwomanboogie* är en tuff blaxlåt med krispig och distinkt basgång att dö för, snärjande *You*

vill jag tillbaka till, Norah Jones gästspel på *Life is better* känns också fräscht och souliga *Won't trade* är svår att släppa. Men de flesta beatsen känner jag igen från bättre spår från förr, Q-Tips snygga leverans och retorik också. Och då kan man inte bli annat än besviken.

GARY LANDSTRÖM

QUAGMIRE

We know we don't know

GROUP SOUNDS

GGG

Nej, Quagmire har inte hämtat namnet från sliskiga sexbesatta karaktären i tv-serien Family guy. Ville bara få det sagt.

Är man inne på den skramliga delen av indierocken där band som Fugazi, eller varför inte Fireside, återfinns är chansen stor att man diggar det här. Att Quagmire tidigare släppt skivor på Carcrash Records som drivs av Division of Laura Lee-trummisen Håkan Johansson är heller inte alls konstigt.

Nya skivan kan laddas ner i sin helhet eller köpas på vanligt vis. CD-häftet är uppdelat i två uppslag och har porträttfoton på varje medlem. På så vis kan man välja vem som ska pryda skivans framsida. Mycket demokratiskt. I häftet står att man är fri att dela med sig av musiken hur man helst vill. Ett sorts anti-copyright-statement.

Texterna har politiska undertoner utan att innehålla raka slagord. Allt i mina ögon positivt. Det som saknas är ett tydligare eget sound. Quagmire är kompetenta låtsnickrare men bygger till stor del enligt ritningar som använts tidigare.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

RC2

Future awaits

PROGROCK/BORDER

GGG

Jaha, då var det dags för progressiv rockmusik igen. RC2, som tidigare huserade i Venezuela men nu omlokaliserat till Spanien, är inte utan förtjänster och betar av Deep Purple-intron, Pink Floyd-stämningar, jazzkänsla och souloutflykter å la Yes. De kan vara stolta men jag är ändå inte helt nöjd med låtarnas längd och den ibland övertydliga progressiva inramningen.

ROGER BENGTSOON

REBUKE

Rebuke EP

EGENPRODUCERAD

GGG

Rebuke från Göteborg kör så det ryker. Allt krut bränns i ett andetag, men en stor smäll är ju betydligt roligare än många små. Speedeade trummor och en sångare med stabilt starka röstresurser blåser liv i en melodisk punkrock som känns driven av den rätta anledningen, nämligen orättvisor och livets övriga svårsmälta ämnen. Referenser finns till band som Offspring och Bad Religion, men även svenska Backyard Babies ligger nära till hands. Också tunga riff, som hade kunnat vara influerade av Metallicas senaste platta Death magic om den varit släppt vid inspelnings-tillfället, glöder i luften. Själva säger de att de inte bryr sig om vad vare sig radion, skivbolagen eller kidsen tycker om deras musik. Klassiskt punk-obligatorisk "We don't give a damn-attityd". Vem ska då lyssna kan man fråga sig...?

"Tack som fan!", utropar jag i vilket fall. Nästa fullängdare lär bli en spännande slap in your face och då ser jag fram emot att höja betyget lite. EP:n åker nu fast för fortkörning, den tar slut för kvickt. Det gäller att hinna fånga den i farten. Jag tror jag lägger beslag på körkortet tills nästa album ligger på diskarna. Sista låten blir lite tjugit i längden med sin enerverande repetitiva sång, men punk ska ju ha lite tuggmotstånd och inte avnjutas som en prinsessbakelse. Rebuke spelar inte hellre än bra, utan både gärna och bra. Jag citerar en gammal punkbandspolare: "Tyckte du det var bra? Åh fan, det var inte meningen.". Punker i ett nötskal, så sorry grabbar om jag tyckte plattan var för njutbar.

MATHILDA DAHLGREN

LOU REED*Berlin: Live at St. Ann's Warehouse*

PLAYGROUND

Originalutgåvan av Berlin släpptes för 25 år sen och följde då upp föregående års storsäljande Transformer. Men en tragisk rockopera var kanske inte riktigt vad vare sig publik eller musikkritiker tänkt sig och den försvann ganska snart från topplistorna. Den uteblivna succén gjorde att Lou inte spelade låtarna från skivan live under en lång period av år, men numera anses den som en av hans allra bästa studioplattor.

Musikalsikt så skiljde sig *Berlin* en del från hans övriga produktion eftersom han här använde sig av såväl stora orkestrala arrangemang som dåtidens bäst renommerade studiomusiker. Den här liveutgåvan är inspelad under en konsert på St. Ann's Warehouse för något år sedan och visar med sina tämligen avskalade arrangemang framför allt på vilken duktig melodimakare och textförfattare Lou Reed faktiskt är. Han är knappast någon av historiens bästa sångare, men han har istället förmågan att pratsjunga fram sitt budskap på ett sätt som får folk att lyssna. I låt efter låt berättar han den deprimerande historien om ett ungt nerknarkat pars kamp för överlevnad. Särskilt berörs jag av sorgliga *The kids* som berättar om hur myndigheter-na tar den stackars Carolines barn ifrån henne när hon inte ens är kapabel att ta hand om sig själv. Det var för övrigt från denna låt som klassiska folckrockbandet The Waterboys tog sitt namn – bara en sän sak.

Kortfattat ett måste för fansen och ett bra sätt att lära känna en av rockhistoriens mer udda själar, även om originalinspelningen trots allt är att föredra. På denna nyinspelning finns för övrigt ytterligare tre låtar som inte fanns med på den ursprungliga *Berlin*.

THOMAS RÖDIN

MARTIN REV*Les nymphes*

FILE 13/SOUND POLLUTION

Martin Rev ser fortfarande ungefär ut som han gjorde under Suicides storhetstid runt 1980, en Lou Reed-kopia med lite för mycket hår. Samma trötta ögon och samma påsar under dem. Skillnaden är att hans musik nu för tiden känns lika oengagerad som han ser ut.

Det gör inte saken bättre att han inledningsvis tappar allt. *I Sophie eagle* upprepas en jämntjogt acidhouse-loop, som hämtad direkt från Primal Scream's *Screamadelica* eller varför inte närmaste eJay-program. Skulle kanske funka någonstans i teorin, dock inte i praktiken. Tänk då att samma person en gång i tiden var en del av New Yorks no wave-scen och levererade klassiker som *Rocket U.S.A.*, *Cheree* och *Frankie Teardrop*. År 2008 verkar han mest fascinerad av vilseledande krautsyntkompotter, som bara spär på att allt redan gjorts. Vad hände på vägen?

Å andra sidan har Martin Rev vikt sitt liv åt provokation. *Les nymphes* är bara ännu ett steg i den här mannens livsverk. Inget att bry sig om.

DANIEL MAGNUSSON

ROSOLINA MAR/TRUMANS WATER*Rosolina Mar meet Trumans Water*

ROBOTRADIO RECORDS

Att recensera en splitskiva är som att klumpa ihop två skilda EP:s och ge dem ett gemensamt betyg. En klurig situation, med andra ord. I det här fallet handlar det dock mer om att upplysa om noiserockrävarna Trumans Water från San Diego och ett gäng avantgarderockers från Italien, Rosolina Mar. Tillsammans har de mötts ungefär på mitten, velat mellan stoner-, space- och slackerrockskolan och slutligen skapat en egen läroplan som man får ta del av på detta Robotradio Records-släpp. Trumans Water står för det mer konkreta, samtidigt söndriga och skeva, medan Rosolina Mar gärna svävar ut i långa inspirerande, instrumentala passager. Banden kompletterar varandra väldigt snyggt och idén med varannan låt istället för det annars så typiskt

uppdelade splitskivupplägget gör att resultatet känns mer sammansvetsat. Som ett riktigt album där Rosolina Mar möter Trumans Water för samkväm vid noiserockens portar. Ett möte som spårar ur precis sådär lagom.

DANIEL MAGNUSSON

PATRICK RYDMAN*I will do it*

FOOTPRINT/CDA

Det är lite svårt att låta bli att mysigt småle när man lyssnar till Patrick Rydman första gången. Han lyckas slå en någon form av nostalgisträng som sträcker sig från nutid via easy listening och Burt Bacharach ner till någon tidig fusion av jazz och blues som man bara kan låta smälta ens sinnen.

Det är lite 60-tal, det är lite plysch och det är lite kitsch, visst, man kan inte komma ifrån det. Det är lite *Music to watch girls by*, för att citera Andy Williams, utan att den överhuvudtaget finns närvarande; knappt ens andan, men jag kan ändå inte komma ifrån referensen. Av förstäliga skäl, när man hör den.

Patrick Rydman är erfaren, trots att detta är hans solo-debut. Som framträdande medlem ibland annat Amanda och Slabang. Och visst märks det att det finns ett hantverk som är rutinerat; det är ibland närmast sofistikerat, det är vackert och det är soft på det där..., ja, snygga, viset. Och framför allt undviker han de där uppenbara fall-luckorna när han närmar sig Svante Thuressons mysjazziga domäner, och undviker dem dessutom med en omärklig klackspark. Snyggt.

MAGNUS SJÖBERG

THE SACRED SAILORS*Tune in turn on*

BAD REPUTATION/BORDER

Det här är Partillekvintettens tredje fullängdare på lika många skivbolag. Från att ha gått från ett tyskt (Lonestar) till ett franskt (Pitshark) prövar dom nu samarbetet med ytterligare ett. Återigen franskt, Bad Reputation med bland andra Dollhouse under sina vingar.

Första känslan jag får på *Tune in turn on* är att det bara är ett i raden av bruksskivor inom jeansrockgenren. Sen svänger det till ordentligt vissa gånger, inte minst på inledande *I can't stand it* eller den Hellacoptersklingande *I got a fever*. Eller är det The Hives jag hör? Det spelar ingen roll egentligen för det är ofta så det fungerar med den här typen av högenenergisk rock. Det bränner till vid utvalda tillfällen och då ordentligt men som helhet blir det alldeles för slätt och enformigt. Nu är det synd att säga att det här är en bruksplatta men jag måste ändå påstå att det inte är långt ifrån.

PETER JOHANSSON

SEAL*Soul*

WARNER

Rod Stewart, Björn Skifs, Cyndi Lauper, Michael Bolton... Listan på artister som valt att spela in en coverskiva för att få fart på karriären igen kan göras lång. Det har gått inflation i att välja ut sina egna favoriter från musikhistorien, plocka fram kalkerpappret, och sen bara spela in låten med precis samma arrangemang som den hade från början. För att få till en motiverad coverplatta så krävs det att man tillför något nytt eller kanske plockar fram låtar som aldrig fick den uppmärksamhet de var värda när det begav sig.

I Seals fall så lyckas han trots allt sätta sin egen prägel på huvuddelen av låtarna, men vissa av låtvalen känns mer än lovligt trötta. *If you don't know me by now*, *I can't stand the rain* och *Stand by me* har ju redan gjorts i en triljon versioner och den enda anledning jag kan komma på till varför de finns med här är för att skivan även ska tilltala de som oftast köper sina skivor på Statoil. *Soul* känns i det stora hela som en väldigt onödigt skiva, men det som till

slut ändå räddar betyget till en tvåa är Seals som alltid helt grymma röst. Och han har ju verkligen en röst som passar för den här typen av soft soulpop, men kanske borde han sluta tänka på plånboken och istället koncentrera sig mer på att göra någonting annorlunda av arrangemang och låtar.

THOMAS RÖDIN

THE SHAKY HANDS*Lunglight*

MEMPHIS INDUSTRIES/BONNIERAMIGO

Lunglight är andra plattan från detta Portlandbaserade band som fortsätter leverera någon slags skramlig poprock. Deras 60-talsinfluenser å la The Kinks och The Who är precis som på debutplattan väldigt tydliga. De är tajta och de bjuder på en hel del sköna gitarriff. A new parade och We are young är de bästa spåren – riktigt hyggliga faktiskt. Men i övrigt är jag inte särskilt övertygad. The Shaky Hands är lite för hetsiga och skräniga för min smak, huvudvärken liksom närmar sig. Men även om jag gillar mer harmoniska tongångar måste jag medge att det är svårt att inte ryckas med när The Shaky Hands slamrar. I alla fall då och då.

MIKAEL MALMBORG

SNOW PATROL*A hundred million suns*

UNIVERSAL

Trots att Snow Patrol vid den tiden redan hade spelat tillsammans i tolv år så var det först i och med singelhiten Chasing cars som man för snart två år sedan slog igenom internationellt. Och om rivalerna Keane då kändes som en budgetversion av Coldplay så var nog Snow Patrol mer att betrakta som en ointressantare kopia av Keane.

A hundred million suns är mer av samma vara, men den här gången låter det konstigt nog mer amerikanskt än britiskt. Det här är polerad och välspelad kommersialiserad indiepop, som dock saknar det där lilla extra som skulle kunna göra den minnesvärd. När Coldplay experimenterat med Brian Eno och Keane frostat i 80-talet bästa ögonblick så står Snow Patrol kvar och stampar i samma gamla fotspår. När här dessutom inte finns en enda låt som är i närheten av *Chasing cars* hitkänsla så känns det tveksamt om bandet kommer att kunna upprepa succén med förra albumet igen. Rekommenderas bara för de mest hängivna fansen.

THOMAS RÖDIN

SUGABABES*Catfights and spotlights*

ISLAND/UNIVERSAL

Inledande Girls är en pigg och lekfull dänga med spännande produktionslösningar och textmässiga blinkningar till Destiny's Child. Plattan fortsätter sedan med blaxigt Motowngroove (svängiga No can do är som en blandning av tidiga Jacko och Supremes) och Klas Åhlund-poppiga spår (You on a good day är härlig) där det ekar mycket av hans förra fru Paola i den söta sången.

Tyvärr blir *Catfights and spotlights* omgående efter detta rejält kletseg. Spåren tragglar på utan styrsel eller riktning och jag blir mest irriterad. Sugababes låter som något man känner igen, fast sämre. Och det som inleddes så lovande.

GARY LANDSTRÖM

SUICIDAL TENDENCIES*Prime cuts**The art of rebellion*

STEAMHAMMER/BORDER

På den tiden då MTV fortfarande var en musikkanal så dök Mike Muir upp och rappade över hårdrocksgitarren. Det var coolt. Funk ihop med hårdrock. Suicidal Tendencies åkte skateboard just så där streetakta som bara snubbar från LA

skivor

kunde i slutet av 80-talet. Visst behövs det en återutgåva men hallå! Två plattor är lite väl mycket.

Prime cuts är samlingen där Headbangers Ball-hiten *You can't bring me down* inleder. Bra genomgång av bandets hela repertoar. Därför känns det lite onödigt att samtidigt återutge *The art of rebellion* som var bandets högst noterade platta på Billboard. Vet inte om det är något man hänger i julgranen. Det räcker och blir över med *Prime cuts* om man är Suicidal-nybörjare.

PER LUNDBERG GB

TELEVISION PICKUP

Kinescope mountain

BOOGIEPOST

GGG

Television Pickup tar med albumet *Kinescope mountain* plats på den svenska konstmusikscenen, med ett ljudlandskap som är kargt och öde. Med rytmer och blås som grund bygger de långsamt och trevande upp en mycket genomtänkt soundscapeskiva. Just däri ligger den största delen av problemet med Television Pickup: iver. Efter avslutat tonbygge bjöd de stolt in allmänheten för att titta alldeles för tidigt, byggnadsställningarna syns fortfarande. Hela den konstfullt utförda skivan känns väldigt konstruerad och sökt, medan materialet i grunden är ganska bra.

EMMA RASTBÄCK

THESE ARE POWERS

Taro tarot

DELETED ART

GGG

Lite spökpunk, någon? Det är i alla fall vad Brooklyntrion These Are Powers kallar sin musik. Och varför inte? Taro tarot-EP:n, som följer upp förra årets debut *Terrific seasons*, kickar igång med *All night services* uppfuckade blueskänsla och fortsätter med *Chipping ice* där det verkligen låter som bandet försöker skära loss stycken ur isblock med gitarrer som isborrar och skenande trummor.

Anna Barie och Pat Noecker delar på mikrofonen. Den sistnämnde var tidigare med i Liars, något som känns fullt logiskt. Låtarna är ofta monotona, nästan mässande rundgångsbyggen på stadiga, sammanhållande beats. These Are Powers är ytterligare ett tillskott i New Yorks mer färgsprakande löst sammanhållna musikaliska scen. Tänk Animal Collective, Dirty Projectors och Yeah Yeah Yeahs. Det är elektriska, laddade toner men blir efterhand dessvärre lite enformigt i sin gnisslande postpunkform. Bredare penseldrag efterfrågas.

BJÖRN SCHAGERSTRÖM

TOMMY TOKYO & STARVING FOR MY GRAVY

Smear your smiles back on

WARNER

GGGG

Norska Tommy Tokyo har fått en del uppmärksamhet redan innan sin debut. Och när man hör den kan man nog inte säga annat än att det är befogat. Ofta tycker man sig höra ekon av en Nick Cave, eller en reinkarnation av Fad Gadget/Frank Tovey, samma gränsfall mellan galenskap och genialitet, men det är inte hela sanningen.

För här finns också något som känns nästan dadaistiskt. Det finns en lekfullhet på många ställen, men inte lättjefull, utan nästan seriös, som att Tommy Tokyo försöker hitta en kulturell form att leka med. Ibland med Calxico-referenser, ibland med både subtila och konkreta, rättframma folkuttryck. Nu tror jag i och för sig inte att det är så seriöst menat, men vad vet man egentligen när en norrmän med enormt skägg står och mässar till melodier som hela tiden växlar i form och komp, men som ändå verkar växa ihop och smälta samman? Man tror att man fångar det till en början, men det man trodde man fångat finns inte längre efter tredje, fjärde lyssningen, ständigt skiftande form, ständigt redo för omtolkning. Och det är svårt att inte gilla sättet att använda Richard Nixons öknamn som en liten rytmisk ramsa i *Abraham's hat*.

MAGNUS SJÖBERG

TOXIC HOLOCAUST

An overdose of death...

RELAPSE/BORDER

GGG

Detta är tydligen dessa old school-thrashers tredje album. Men det första på välrenommerade bolaget Relapse. De har genom åren gjort sig kända för enbart brutala och hårda utgivningar, som till exempel *Nile* och *Mortician*.

Toxic Holocaust är naturligtvis inget undantag. Gillar du Nicke Anderssons dödsprojekt *Death Breath*? Då är detta definitivt din bag. För här finns lika delar ekon från *Entombed*, *Discharge*, gammal GBH, *Municipal Waste*, *Slayer*, *Celtic Frost*, med flera. Med andra ord en högst tiltalande hybrid av metal och punk. Det är en tät och schysst ljudvägg vi ställs inför. Inspelat av legendariske producenten Jack Endino, som tidigare gjort klassiska plattor med Nirvana, Dwarves och Soundgarden. Inte tokigt alls. Tjena mosh!

CARL THUNMAN

MAX TUNDRA

Parallax error beheads you

DOMINO/PLAYGROUND

GGG

Att lyssna på smått schizofrene Max Tundras nya album är väl jämförligt med att dricka ett dussin koppar kaffe och snabbspola sig genom hela sitt musikbibliotek på fyrtiofem minuter. Det går stört fort, det finns typ inte en genre eller stil som inte rusar förbi i farten, och när det hela är över förstår man inte så mycket mer än att man visst är duktigt åksjuk.

En helt behaglig upplevelse är det alltså inte, samtidigt som det ändå är en fascinerande adrenalinkick som heter duga. Har man inte hört Max Tundras föregående, aningen mindre sönderkoffeinerade, album *Mastered by the guy at the exchange*, rekommenderar jag dock att börja med det, och när man sedan fåfängt inbillar sig att man hänger med, då kan man ju ge sig i kast med de här tokerierna.

FREDRIK FRANZÉN

THE VIRGINS

The Virgins

ATLANTIC/WARNER

GGG

Plattan är den första fullängdaren från denna City-kvartett som låter sig inspireras av sin uppväxt i New Yorks storstadsmässiga kultur – både Velvet Underground och Talking Heads gör sig påmind. The Virgins bjuder på en hel del trallvänliga refränger, framförallt i *Teen lovers* och *Private affair*, som är riktigt härliga. Och de lyckas med konsten att förena Strokes-rock med dängor som påtagligt vågar flörta med 80-talets syntpop. Sången känns genreriktig och lyfts ibland av lite falsett på andrastämman. Skivan gör sig nog bäst på festen eller möjligtvis i bilen. Debuten från The Virgins känns på ett sätt självklar, men jag är osäker på hur väl de lyckas skilja sig ur mängden med sina wawa-gitarrer och discoinspirerade basgångar.

MIKAEL MALMBORG

YNGWIE MALMSTEEN'S RISING FORCE

Perpetual flame

RISING FORCE/BORDER

GG

Ska inte försöka göra mig lustig över Yngwies person. Konstaterar bara att han är en duktig gitarrist men att det ibland kan bli lite för mycket av det goda. Less is more har väl, och kommer nog aldrig att vara, Yngwie Malmsteens kännetecken. Det skulle vara intressant att höra honom spela något annat än skalor och Bachouvertyrer på sin benvita Fender Stratocaster. Kanske som vanlig gitarrist i ett pop- eller rockband, typ Hello Saferide, Hives eller med Håkan Hellström. Det skulle vara spektakulärt. Mer spektakulärt än vad något Yngwie J Malmsteen gjort. *Perpetual flame* är som ett avsnitt av *Gilmour girls*. Man vet exakt vad man får.

PER LUNDBERG GB

bok

NELSON GEORGE OCH DAPHNE CARR

Best music writing 2008

DA CAPO

GGG

För åttonde gången tas friheten att sammanfatta ett musikkår med ett antal texter som redaktörerna tycker utmärkt sig mest. *Best music writing 2008* är lite som en stor lösgodispåse som någon annan plockat ihop åt en. Visst finns det några av ens favoriter med men det har även slunkit ner en och annan bit man själv aldrig skulle valt.

Det blandas vilt och bland de 32 bidragen kan man läsa om så vikt skilda akter som Dimmu Borgir, Pete Seeger, Sly Stone, Notorious B.I.G. och Sibelius. Självklart en riktig läsfest men med ungefär hälften av bidragen utanför min intressesfär får man en del transportsträckor.

ROGER BENGTSSON

dvd

HALFORD

Live at Rock in Rio III

METAL GOD ENTERTAINMENT

GGG

Fattar ibland inte grejen med att låta artister sitta och spotta ur sig floskler om hur fantastisk den spelningen var och hur otroligt bra basisten är. Det blir för många självklarheter helt enkelt. Om inte konserten varit fantastisk så hade det aldrig blivit någon live-DVD. Själva dokumentärbiten och bonusmaterialet på *Live at Rock in Rio III* är dödstråkigt.

Vad som däremot gör det uthärdligt är Rob Halford scennärvaro och hans grymma röst. Rob Halford är en stor artist trots att hans bäst före datum borde gått ut. Helt enkelt en entertainer av rang. Kul med den finfina versionen av *Breaking the law* som avrundning.

PER LUNDBERG GB

HAWKWIND

Out of the shadow

LOCOMOTIVE/SOUND POLLUTION

GGG

Jag har aldrig fallit för Hawkwins spejsiga rock, och några kvällar med *Out of the shadow* har inte ändrat på det. Men min respekt för bandet har ökat efter det här. Det är ett gäng härliga gubbar, Dave Brock har till och med varit med ända sedan 1969, som kör sitt race och som har sin stadiga publik. De flesta av fansen finns i England, och bandet har gjort hundratals spelningar i sitt hemland.

En av dem filmades i Newcastle Opera House för sex år sedan, och detta är resultatet: fjorton låtar rak livespelning, schysst filmad och avslutad med bandets största hit någonsin – *Silver machine*. Det mest intressanta med det är egentligen att den låten endast nådde en tredje plats i England. Och det är ta mig sjutton rättvist – Hawkwind är inte ett band som gör särskilt bra låtar, och därför är inte heller ett DVD-släpp med bara livemusik särskilt upphetsande.

För övrigt lär Q Magazine ha påstått att titeln på Hawkwins sång *The aubergine that ate Rangoon* var en av anledningarna till att punken växte fram.

TORBJÖRN HALLGREN

LOWER CLASS BRATS

This is real

TKO/SOUND POLLUTION

G

Att ett dåligt punkband från Austin, Texas använder samma attribut och språk från min favoritbok *A clockwork orange* av Anthony Burgess gör mig uppriktigt förbannad. Tittaren följer med bakom scenen, framför scenen och i turnébussen. Tråkigt så att klockorna stannar. Konstaterar att folk i allmänhet har alldeles för mycket fritid.

PER LUNDBERG GB

NEGATIVE

In the eye of the hurricane

HYPE/PLAYGROUND

G

Att Negative ska vara Finlands största band är en ren och skär lögn. De fanns inte ens för mig som brukat ha hyfsad koll på vad våra nordiska grannar har för sig, om jag får säga det själv. Men det här är ren smörja. Ett gäng Tammerforskillar som lirar en dålig variant av The Black Crowes och HIM.

En livekonsert på skiva ett som är usel. Extra minus till att de kör *My my hey hey (out of the blue)* i en version som borde få Neil Youngs advokater att vittra blod. Skiva två är en dokumentär där kilarna snubblar runt och är skitpackade. Era morsor är säkert jättestolta över att se när ni kräks grabbar! Sångaren Jonne Aaron är en *Idol*-version av Mike Monroe eller Ville Valo. Jonne saknar dock helt den utstrålning som de två herrarna har. Innehållslöst och tröstlöst.

PER LUNDBERG GB

STEELHEART

Still hard

STEELHEART/CMM

GGGG

För de flesta svenskar är Steelheart ett fullständigt okänt band. Det är alltså inte en kioskvältare som släpps, men det är trots det en väldigt bra samling filmmaterial. Rent förteckningsmässigt rör det sig om två livespelningar, musikvideor, en akustisk spelning och extramaterial. Men för sångaren Miljenko Matijevic är detta verkligen hans kött och blod.

Steelheart var ett av de sista hair metal-band. Deras debut kom så sent som 1991, och deras musik var medelått. Men DVD:n är musikhistoria över denna parantes i rockhistorien; här finns livebilder från 1983 då bandet hette Red Alert, här finns glada studiobilder från när killarna trodde de skulle erövra världen med sina rockstjärnedrömmar. Här finns till och med en kort filmsekvens från den där ödesdigra kvällen när en ljusrigg krossade Matijevics skalle. Det blev den uppsättningens sista spelning och Miljenko Matijevic fick sedan lägga varenda cent och all sin energi på att bli frisk.

Det jag saknar mest är lite bilder från arbetsprocessen till filmen *Rock star*. Det är nämligen Miljenko Matijevic som skuggsjunger Mark Wahlbergs sång. Dessutom är Steelhearts historia långt mycket mer intressant än deras musik. Mindre kassa låtar och fler intervjuer från idag och det sena 90-talet – med alla inblandade – hade varit en modigare DVD. Tyvärr känns detta mycket som marknadsföring för en nyväckt karriär.

TORBJÖRN HALLGREN